

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုပေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ကောင်းကင်ပေါ်က အနမ်းလက်ဆောင်

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်... ၅၀၀၈၂၇၀၇၁၁
ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်... ၅၀၀၉၄၄၀၀၁၁

ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၉၁၁ စက်တင်ဘာ

အုပ်စု - ၁၀၀၀-အုပ်

တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

ပျက်နှာဖုံးပန်းချီ - Lလင်း

ပီစဉ်သူ - ဒေါ်ဇွေးဇွေးမော်

၈၉၅-၈၇

ဆုလေးနွယ်

ကောင်းကင်ပေါ်ကအနမ်းလက်ဆောင် / ဆုလေးနွယ်။

- ရန်ကုန်

ဥာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၁။

၂၄၈ - စာ ၁၂၂၂ X ၃၇၂၅ စင်တီမီတာ

(၁) ကောင်းကင်ပေါ်ကအနမ်းလက်ဆောင်

ထုတ်ဝေခုံ

ဒေါ်ဇွေးဇွေးမော်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊

အမှတ် ၂၇၊ သင်္ဂဟလမ်း၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်း၊ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုဝပြုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုဝပြုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ဆန္ဒအတိုင်း

- * ပြည်ပအားကိုး မှတ်နိုးရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဆောင်ရွက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများအား သုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေဖွန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

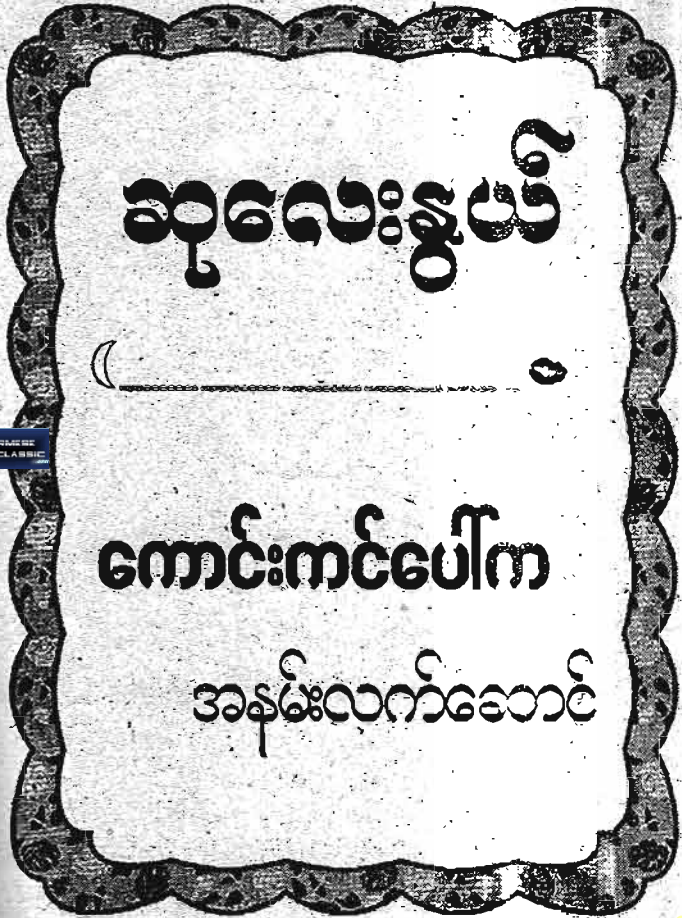
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- ❖ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် ဆည်းပူးတတ်ရေး။
- ❖ ပွဲစဉ်ပိုမိုအခြေခံပြုဒေသစီရင်စာအုပ်စီမံမှုဖြင့်တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီ စက်မှုနှင့်ထုထောင်ရေး အခြားစီးပွားရေးတို့ကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ဖြင့်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်ဟူ၍ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းအပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ စာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် လျှင်လျာမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးထက္ကတာ ဝပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဝါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဝါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး အဖွဲ့အစည်းခိုင်မာရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

BURMESE CLASSIC

ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်တ ကျောင်းနာကတည်းက
ခင်မင်လက်တွဲလာတဲ့သူလေးတွေပါ။ ယောက်ျားလေးက သုံး
ယောက် မိန်းကလေးကနှစ်ယောက်။

အဲဒီ ငါးယောက်မှာ လေးယောက်က ဝါသနာတူတယ်။
ကျွန်တော်၊ အစ္စ၊ နန္ဒနဲ့ ညိုညိုတို့က တေးဂီတကို ချစ်ရူးသွယ်တယ်။
မင်္ဂလိ ခေါ်တဲ့ သီကုံးတော့ သီချင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သီပေါဝါသနာ
မဝါသူဘူး ဆိုပါတော့။

တကယ်တမ်း ပြောရရင် ညိုညိုရော မင်္ဂလိရော မိန်းမချော
လေးတွေလို့ ဆိုချာပါ။

၄ နဂါး နဂါး

ခါပေမယ့် ကျွန်တော့်ယက်က နိုးနိုးပဲ ... သူတို့အပေါ်
 ရင်ဆိုင်မိဘူး...
 တစ်နေ့မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ...
 ကျွန်တော့်ယက်ထဲက အသည်းထေးတစ်ခု ထုတ်ခနဲ ပေါက်
 ကွဲ သွားခဲ့တယ်။
 အဲဒါ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အနားမှာပဲ ...

လက်ထပ်

“Valentineday” လာတို့ တစ်လတိတိအလိုမှာ ...
 ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အပြေပေးလိုက်တယ် ...
 သူယယ်ချင်တွေ့ကာ ရည်းစားကိုယ်စီရှိပြီး ...
 ကိုယ်မှာ ချစ်သူမရှိရင် မျက်နှာငယ်တယ်လို့ ထင်မိတာနဲ့
 သူ့ကို သိပ်စဉ်းစားမနေဘဲ လက်ခံလိုက်တာပါ။
 ခါပေမယ့် ...
 နေ့ထက်တစ်ပတ်မှာပဲ ကျွန်မ သိသွားတယ်။
 အချစ်ဆိုတာ ...
 အပြေပေးတာ မပေးတာနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး ...

ယိုးဒယား

လက်ငင်းသည် အိပ်ရာပေါ် ထောင်ထားတဲ့ ဟော်လီ
ဂစ်တာကို လှမ်းဆွဲယူတာ စိတ်ကူးရလာတဲ့ သံခဉ်လေးတစ်ခု
ရှာကြည့်မယ် စိတ်ကူးနဲ့ ကြံရွယ်ခဉ်မှာပဲ စားပွဲပေါ်က သူ့ဖုန်းလေး
က ရွေ့လျားတုန်ခါလာပါသည်။ ပြီးလျှင် မြူးရစ်သံလေးပါ ဆက်
လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွတ်”

စိတ်မရွည်တက်သော လက်ငင်းဟာ ကျွတ်ခနဲ ရေရွတ်
၍ ဂစ်တာကို ငွေ့ယာပေါ် ပြန်ချထားလိုက်မိ၏။

သူ သိချင်းနေတော့မယ်။

ဂစ်တာတီးတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီဖုန်းက မြည်လာပါပြီ။
ဖုန်းမှမမြည်ဘူးဆိုရင်လည်း အိမ်မှာ အတူနေတဲ့ သူတူလေး
နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကဲဇာနဲ့ ချမ်းချမ်းက အခန်းထဲ လာရှုပ်ပါပြီ။

သူတစ်ခုခု စိတ်ဇေး...က်ဇေး စိတ်ဝင်တစား လုပ်မယ်
ကြံတိုင်းမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုက အနှောင့်အယှက် ပေါ်တတ်
တာ ထုံစံလို့ ဖြစ်နေသည်။

သူ သတိထားမိတာ နှစ်ခုရှိသည်။

သူဟာ ဘယ်သွားသွား မကြာခဏ မိုးမိတတ်တာနှင့်
တစ်ခုခုကြုံစည်တိုင်း အနှောင့်အယှက် ဝင်တတ်တာပဲ။

အဲဒီနှစ်ခုဟာ သူ မကြာခဏ ကြုံနေကျကိစ္စပဲ ဖြစ်သည်။

မြိန်မြိန်ယှက်ယှက်နဲ့ သူကြိုက်တဲ့ဟင်းနဲ့ ထမင်းစားဖို့
ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်တာနှင့် သူငယ်ချင်းက ကားဟွန်းတီးလာခေါ်
တာမျိုး၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်ပြီး အိပ်ရေးပျက်လို့ ဖုန်းပိတ် တံခါးပိတ်
ကျိုးပစ်လိုက်မယ်ဆိုပြီး စောင့်ခြံအိပ်လိုက်တာနှင့် ဟာမိက တံခါး
လာခေါက် နှိုးတတ်တာမျိုး၊ ကွန်ပျူတာဖွင့်ပြီး မြူးဖော်ရှာနေတုန်း
အိမ်ကို သူငယ်ချင်းရောက်လာပြီး သူ့အကြောင်းတွေ တစ်နေကုန်
နန်းစတော့ပဲ ပြောနေတာမျိုး...။

အင်း... တစ်နေ့တစ်နေ့ သည်းခံစိတ်ရှည်ရတာတွေ
တယ်များပါလား...

အခုလည်း ဘယ်သူဖုန်းလဲ...

အဂ္ဂလား... နန္ဒလား...

ဘာကိစ္စပဲ ရှိရှိ မရှိရှိ သူ့ဆီ တစ်နေ့ကို ဖုန်းနှစ်ခါလောက်
အနည်းဆုံး မဆက်ရရင် မနေ့တတ်တာက နန္ဒနဲ့ အဂ္ဂပဲလေ။
ဒါမှမဟုတ် ရှင်ညိုလား... မဂီလား...

ညိုညိုနဲ့ မဂီလည်း သူ့ကို ဦးနှောက်စားတတ်တာပါပဲ။

စိတ်ထဲက အတွေးနှင့် ဖုန်းစခရင်ကို ကြည့်တော့ သူ
မသိတဲ့ နံပါတ်တစ်ခု...

လက်ငင်းက မျက်မှောင်ကုပ်စဉ်းစားရင်း ဖွင့်နားထောင်
လိုက်သည်။

“ဟက်လို”

ခပ်ဩဩထူးသံကြောင့် ယိုးမယ်ဖွဲ့က မျက်ခုံးလေး
အရင်ပင့်မိသည်။

မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဝင်တဲ့ဖုန်းကို ပြောရမှာပဲ...

“အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

ခပ်တင်းတင်း မေးသံကြောင့် ဖုန်းထူးရတဲ့ လက်ငင်းမှာ ပို၍ စိတ်တိုဆွားရသည်။

“မင်း... ဘယ်သူလဲ၊ အရင်ပြောရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလားကွ”

“အောင်မာ... ကြီးကျယ်လိုတာ”

တစ်ဖက်က မိန်းကလေးက မခေ။

သူ့လိုပဲ ခပ်မာမာ တုန်ပြန်ပါသည်။

သူလည်း ဖုန်းဆက်သေး... သူကပဲ လေသံမလျှော့

ဘူးဆိုတော့ လက်ငင်းကို ဘာများ မှတ်နေလို့လဲ။

“မင်း... ဘယ်သူလဲ၊ ဖုန်းထဲကနေ ဇာတ်လမ်းရှာမယ် အိမ်ကလီလုပ်မယ်ဆိုရင် လက်လျှော့လိုက်၊ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ဟင်... ဘာပြောတယ်၊ ရှင် ခော်ကားလှချည်လား၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမများ ထင်နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ ငါ... မသိဘူးလေ”

ကြည့်စမ်းပါဦး... တော်တော် အမြင်ကပ်စရာကောင်း တဲ့ အသံကြီး... အသံမှာကိုက ဘဝင်မြင့် အောက်ခြေလွတ်နေ တဲ့ ပုံစံပေါက်နေတာ။

“ရှင် စကားပြောရင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောစမ်းပါ”
“ဆိုပါဦး... မယဉ်ကျေးကရော ဘာပြောချင်တာလဲ”
သူက ပြန်ခနဲသည်။

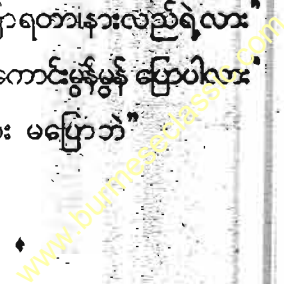
ယိုးမယ်က နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့ခွဲပြီးမှ...
“ရှင်... မဂီ သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်ဆိုတော့ မသိဘူး၊ ဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ်တွေ့လို့ ဆက်လိုက်တာ”

စောစောကတည်းက ဒီလို မိတ်ဆက်ရင်ပြီးရော...
ဒါဖြင့် မဂီနဲ့ ပတ်သက်တာပေါ့...
“ဆိုပါဦး... ”

“အခု ပြောနေတာ မဂီညီမ ထူးထူးရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ထူးထူးကို ဒီနေ့ကျွန်ုပ်မရှိဘူးလို့ ဆရာမက ပြောခိုင်းလို့ပါ၊ မဂီတို့ အိမ်ဖုန်းက ဆက်မရဘူး၊ Hand Phone ကလည်း စက်မိတ်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ရတဲ့ဖုန်းဆိုခေါ်ပြီး ပြောရတာနားလည်ရဲ့လား”
“အဲဒါဆိုလည်း မင်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပါလား”
“ရှင်ကမူ အေးအေးဆေးဆေး မပြောဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မင်းကိစ္စကို ငါက နားထောင်ပေးရတာ”

“ကျွန်မ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ထူးထူး မသိဘဲ ထွက်လာမှာဦးလို့ ပြောပေးရတာ”

“မင်းတောင် ဆက်လို့ မရတာ၊ ငါကရော မဂီကို ဘယ်လို ဆက်သွယ်မလဲ”

“ရှင်တို့က တွေ့နေကျဆို...”

“ဟ... တွေ့နေကျဆိုတာ ညဖက်...”

“နေ့တွေညတွေတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဆက်လို့ရတဲ့ ဖုန်းကိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက်ပြီ၊ ကျွန်မ တာဝန်ကုန်ပြီ”

“မင်းဟာက သူများအပေါ် တာဝန်လွှဲချနေတာပဲ၊ မင်းကိစ္စ မင်းဘာသာ ရအောင် ပြောပေးရမှာ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ မဂီကိုပြောပေးလိုက်ရင် ရပြီပဲဟာ”

“မဂီနဲ့ ငါနဲ့ အခုတွေ့စရာ မရှိသေးဘူး”

“အိမ်ချင်းနီးတယ်မို့လား၊ သွားပြောပေးလိုက်ပေါ့”

နေရင်းထိုင်ရင်းက အခမဲ့အကျိုးဆောင်ဖြစ်လာပါပြီ၊ အိမ်ကိုပင် သွားပြောပေးရဦးမတဲ့...

“ဘယ်ကလာ... အိမ်ချင်းမနီးပါဘူး၊ တစ်ခြားစီ”

ကောင်မလေးနှင့် အတော်ငြိမ်းခုန်နေရသည်။ ဒီနေ့တော့ ပြဿဒါး ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့ ကျွဲရှင် ရှိမရှိကိစ္စဟာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သူ့ခေါင်းပေါ် ဝေ့က်လာသလဲ မသိပါ။

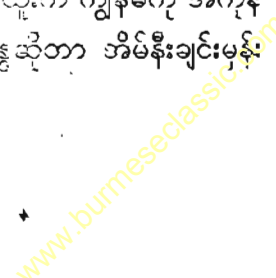
“ရှင် စိတ်မပုပ်နဲ့နော်”

“မင်း လွန်လာပြီကွာ၊ မင်းလည်း အကူအညီ တောင်းသေးတယ်”

“ဒါလေးများ ဘာခက်ခဲလို့လဲ၊ ရှင်လည်း လှိုင်မြင့်မို့မှာ၊ နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဖုန်းဆက်လို့ မရရင် မဂီတို့အိမ် သွားပြောပေးလိုက်ပေါ့၊ ကျွဲရှင်က လေးနာရီမှတစ်ရက်မှာ၊ တော်ကြာ ထူးထူးက ဘတ်စ်ကားနဲ့ မြေခိုကုန်းထိလာပြီးမှ ကျွဲရှင်ဖျက်တယ်မှန်း သိရင် အလကားသက်သက် ပင်ပန်းဦးမယ်”

“နေစမ်းပါဦး... ငါက လှိုင်မြင့်မို့မှာ နေတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘယ်မှာနေလို့လဲ၊ သွားမပြောပေးချင်တိုင်း ညာလို့ရမယ် မှတ်နေလား၊ ထူးထူးက ကျွန်မကို အကုန်ပြောပြီးသား၊ မဂီရဲ့ဘော်ဒါကြီး ကိုနုနုဆိုတာ အိမ်နီးချင်းမှန်း သိပြီးသား”

“မင်း မှားနေပြီ၊ ငါက နန္ဒလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နန္ဒလည်း သိင်္ခိန်မှာ မနေတာကြာပြီ၊ ဒီကောင် လိပ်စာပြောင်းသွားပြီ”

“ရှင်ကတော့ ကိစ္စပြတ်အောင် ပြောနေပြီ၊ ကံပါလေ မပြောပေးချင်ဘူး မကူညီချင်ဘူးဆိုလည်း ရှင်းရှင်းပြောပေါ့၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဟိုဒီကွေ့ရှောင်ပတ်မနေနဲ့၊ ကျွန်မဘာသာ သူတို့ဖုန်းကိုပဲ ရတဲ့အထိ စောင့်ခေါ်မယ်၊ တကယ်လို့မရလည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ရှင်အကြောင်းကိုတော့ သဘောပေါက်သွား ပြီ၊ ဒါပဲ ဦးနန္ဒရေ”

“တောက်”

သူ့ကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ စကားနာထိုး ရန်တွေ ပြီးတာနှင့် တိခနဲ ဖုန်းချသွားရာ လက်ငင်းက မကျေမနပ် တောက်ခေါက်မိသည်။

နန္ဒမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာလည်း ငြင်းမရ။ လှိုင်မှာမနေဘူး ဆိုတာလည်း မယုံ။ တစ်ဖက်သတ် ရန်လိုပုတ်ခတ်သွားတဲ့ ကောင် မလေးကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အခုန အာရုံကျနေတဲ့ သံစဉ် စာသား တွေလည်း ပျောက်ကုန်လျက် လက်ငင်းမျက်နှာ ရှုတင်းတင်း ပုတ်သိုးသိုးကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

အိချီက အမိပီဖိုပလေယာရဲ့နားကြပ်တစ်ဖက်ကို သူမ နားထဲ လာထည့်၏။

“မင်းပါ... မင်းပါ...”

ဝိုဟအတွက် အရာရာဟာ မင်းလေးပါ...

မင်းလေး မှန်သွားမှာပဲ...

မင်းပါ... မင်းပါ...

အနှိုင်းမရတဲ့ ဝိုအချစ် မင်းအတွက်ပါ...

မင်းနဲ့ဝေးရောင်တော့ကွာ...

ဝိုအသည်တွေ ပဲ့ကြွပြီ...

Blueberry ရဲ့တေးသီချင်းလေးကို ကြားရသည်။ သို့သော်
ယိုးမယ်က စိတ်မရှည်လှဘဲ နားကြပ်ကို ပြန်ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

အိမ်ဆွဲဆွဲက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သူ့ချစ်သူ မိုးယံ နားရွက်ထဲ
နားကြပ် သွားထည့်ပြန်၏။

ဘေးနားက စုံတွဲနှစ်တွဲလုံးက ပျော်နေသည်။

သူတို့ရဲ့ရည်းစားသက်တမ်းတွေကလည်း ဒီနေ့ တစ်နှစ်
ပြည့်ပြီလေ. . .

အိမ်ဆွဲဆွဲ မိုးယံကို အဖြေပေးတာလည်း ဒီနေ့ပဲ. . . သန္တာ
က ကျော်လွင်ကို လက်ခံတာလည်း ဒီနေ့ပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်
တိုင်ပင်ပြီး ရည်စားတစ်ပြိုင်နက်ရသွားတာကို ထူးထူးနှင့် ယိုးမယ်
မှာ စိတ်တွေ ဆိုးလိုက်တာ။

သူတို့နှစ်ကောင်နှင့် ခေါ်ကို မခေါ်။

အတန်းထဲမှာလည်း အတူတူ မထိုင်. . . ကျောင်း
ဖယ်ရီကားပေါ်မှာလည်း စကားမပြောဘဲ မျက်နှာထားတည်
တည်နှင့် နှုတ်ပိတ်လျှက်သား. . .

ကျောင်းမှာ ကင်တင်းထိုင်လည်း ထူးနှင့် ယိုးမယ်ပဲ သပ်
သပ်သွားထိုင်တာ။

အဲဒီလို ယိုးမယ်တို့နှစ်ယောက်က ဆန္ဒပြု စုပုတ်တင်းမှာ
နေပေမယ့် အိမ်ဆွဲဆွဲဟာ ဂရုမစိုက်ဘူးနော် မစိုက်ပါ။ အခုမှ
အတွဲကိုယ်စီ ချိတ်ထားတော့ မိုးမြင်လေကြောင်း ပျော်ကောင်းနေ
ကြတာပေါ့။

မိုးယံရော ကျော်လွင်ရောကလည်း ချစ်စိမ်း မဟုတ်ကြပါ။

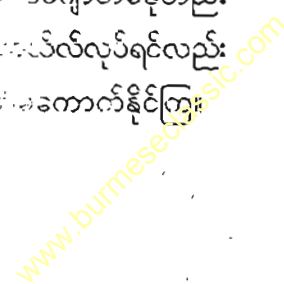
အစကတည်းက ဖယ်ရီတစ်စီးတည်း အတူဒီးနေကြတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ယိုးမယ်တို့လေးယောက်မှာ နှစ်ယောက်က
လက်တွဲဖြုတ်သွားတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။

ဒါကိုပဲ နှစ်ယောက်သား ပြောမလို့ ခံစားမဆုံးနိုင်နှင့်
တစ်ပုတ်နှစ်ပုတ် ကြာသွားတဲ့အခါမှာတော့ အနုပညာဆောင် သွေး
အေးလာသည်။

အိမ်ဆွဲဆွဲနှင့် သန္တာကလည်း သူမတို့တို့ မရအရ လိုက်ချော
ကြပါသည်။

ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်မှာ ဒီမဂျာတစ်ခုတည်း
အတူတက်ကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ ပရက်တီဆိုင်လ်လုပ်ရင်လည်း
တစ်ဖွဲ့တည်းဆိုတော့ ကြာကြာလည်း စိတ်မကောက်နိုင်ကြ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြန်ပြော
ရင်းက ပြေလည်မှန်းမသိ ပြန်ပြီး ပြေလည်သွားခဲ့ကြသည်။

ပြေလည်သွားတဲ့အခါမှာ ယိုးမယ်တို့လေးယောက်တည်း
မဟုတ်တော့ပါ။ မိုးယံနှင့် ကျော်လွင်က တတန်းတန်း ပါလာပါ
တော့သည်။

ချစ်သူတွေဖြစ်ကာစဆိုတော့ အင်မတန်လည်း အကဲပို
ကြပါသည်။ အတန်းရှေ့မှာ လာချောင်းလိုက်၊ ပရက်တီကယ်ခန်း
ရှေ့မှာ လာစောင့်လိုက်၊ ကင်တင်ထိုင်ဖို့လာခေါ်လိုက်၊ တော်ကြာ
ရှုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းလိုက်၊ တော်ကြာ ကရဝိတ်သွားဖို့ချိန်းလိုက်၊
တော်ကြာ စတိတ်ရှိုးကြည့်ဖို့ခေါ်လိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ
မျက်စိနောက်စရာ ကောင်းလှသည်။

“နင်တို့ဟာက လွန်ကိုလွန်းတယ်၊ ယောက်ျားမြန်မြန်
ယူမှပဲ အေးမှာ...”

ဟု ယိုးမယ်တို့မှာ အမြင်တကပ်ကပ် မျက်စောင့်တရွယ်
ရွယ်နှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ့်ဘာသာလည်း တိတ်တိတ်လေးတော့ အားငယ်
ရ၏။

ဒါတောင် ထူးထူးတစ်ယောက် အဖော်ရှိနေပေလို့။

စိတ်ချထားလို့မှ မကြာသေး။ ထူးထူး ဘလည်း ငွေဖောက်
လာပါသည်။ သူ့ကို ဆယ်တန်းလောက်တည်းက ကြိုတင်
ပရိပို့စ် လုပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောသား ကိုကိုနိုင်ကို အဖြေပေးလိုက်
ပြီတဲ့။

ဟိုက သင်္ဘောပြန်တက်ရမှာမို့ သနားလို့ ပြန်ချစ်လိုက်
သတဲ့လေ။ ကောင်းရောပေါ့... .

သုံးယောက်လုံး နံပါတ်ချိတ်သွား... .

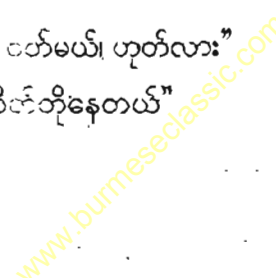
အဲဒီ တစ်နှစ်လုံး ယိုးမယ် နေလို့ ကောင်းဘဲ စိတ်ထဲ
ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘက်ပဲ့ကျန်နေ
ခဲ့တော့ ကိုယ့်ပဲ မျက်နှာမပွင့်သလို... မပွဲသလိုဖြစ်နေရသည်
မဟုတ်လား။

“နင်တို့သုံးယောက်နဲ့ အပေါင်းအသင်းကို မလုပ်ချင်
တော့ဘူး”

“ဘာရယ်... ယိုး၊ နင် သီလရှင် ဝတ်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“လာမနောက်နဲ့နော်၊ ငါအရမ်းစိတ်တိုနေတယ်”

တကယ်လည်း ယိုးမယ်ဖွဲ့မှာ အလိုလိုနေရင်းက စိတ်တို
ပြီး အလိုမကျ။ စိတ်တိုင်းမကျ တန့်န့်ဖြစ်နေရပါသည်။ သူတို့
အဖော်ကိုယ်စီတွေ့သွားချိန်မှာ ယိုးမယ်က မတွေ့သေးဘူးလေ။

ချက်ချင်းကြီးလည်း ဘယ်လိုရှာဖွေမလဲ။

ပြီးတော့ သူချစ်ကိုယ်ချစ် လိုက်ဖက်ညီညီလေးလည်း
တွေ့ဦးမှ . . .

“ယိုး . . . စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အိချို အကြံတစ်ခုပေးရ
မလား”

“အကြံဆိုမှတော့ သွားလွင့်မစ်လိုက်ပေါ့”

“သန္တာ . . . နင်ပြောဦး”

“မရဘူး . . . သူ့ကို ထူးထူးပဲ နားချမှရမှာ”

သူတို့သုံးယောက်က ဘယ်လိုကနေဘယ်လို စိတ်တူ
ကိုယ်တူ အဖွဲ့ဖြစ်သွားပြီး ယိုးမယ်က အဖွဲ့ရဲ့အပြင်ဖက်ကို
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေပါပြီ။

ဒါတိုပဲ ယိုးမယ်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူတို့နဲ့ ကိုယ်နဲ့မှာ အကန့်တစ်ခုက သိသိသာသာ ခြား
သွားခဲ့ပြီ။

နောင်ကျောင်းပြီးလို့ သူတို့ လက်ထပ်ကြပြီဆိုရင် ဒီထက်
မိုပြီး ဝေးကွာသွားဦးမှာ။

အားငယ်စရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်လာမိသည်။

ယိုးမယ်သည် နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ သိပ်
မလိုက်လိုလှပဲ ကိုယ့်ဘာသာ သီးသန့်ချွန်နဲ့တတ်ခဲ့သည်။

စကားပြောရတာ တိုင်ပင်ရတာလည်း အရင်လို မနွေး
ထွေး မနီးတပ်တော့ဘူးဟု ထင်မိသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို ဖြစ်လာသည်။

ယိုးမယ်ရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သူတို့သုံးယောက်ကလည်း
မနေသာ . . .

ထူးထူးက . . .

“ယိုးမယ် . . . နင့်ကိုလိုက်နေတဲ့ နေဘွိုင်းဆိုရင်ရော၊
သူက စတိုင်လ်လည်း မိုက်တယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတယ်နော်”

“ပုံက ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့ မကြိုက်ပါဘူး”

“နင်သာ ချေးထူနေတာ၊ နေဘွိုင်းကို ကြွေနေတဲ့သူတွေ
မှ အများကြီး”

“အဲဒါကြောင့် သူ့ဘဝင်မြင်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

အိချိုတို့ ထူးထူးတို့က မကြာခဏ တိုက်တွန်းနေပေမယ့် ယိုးမယ်စိတ်ထဲ ဆူကို ဘယ်လိုမှမနေ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူက ယိုးမယ်ကို လိုက်စ... ကျွန်ုပ်မှာ အနားကပ်ပြီး လာထိုင်မို့ သူ စိတ်ဝင်စားတာတို့တော့ အားလုံးက ရိပ်မိနေကြသည်။

သူတို့က နေဘွိုင်းနဲ့ သဘောလည်း တူကြသည်။

“ဘဝင်မြင့်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သူ့နေတတ်သလို နေတာပါ”

“အင်းလေ... နေဘွိုင်းဆိုရင် မိုးယံတို့နဲ့လည်း ခင်ပြီး သား၊ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ”

“သူက ကြည့်ရတာ တကိုယ်ကောငါ့ဆန်ဓာယ်၊ ယိုးမယ် နဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နင်တလည်း ဗိုလ်ခပ်ကျကျလေ၊ စကားပြောရင်လည်း အထက်စီးလေးက နေရမှ... အဲဒါကြောင့် နင်တို့နှစ်ယောက်က တူကြတာပေါ့”

“အေးလေ... အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်တဲ့...”

“တော်ပြီဟာ... လာမပြောနဲ့...”

ယိုးမယ်က တော့မိုးအိတ်ကောက်ယူပြီး သူတို့နှစ်ဦးက

တထွက်ခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာတော့ နေဘွိုင်းကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြည့် ဆွေးနွေးကြည့်ရင်ကောင်းမလားဟု စဉ်းစား ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ကို လက်တွဲလိုက်ရင် လိုနေတဲ့ကွက်လပ်တစ်ခု ပြည့် သွားမှာပဲ မဟုတ်လား။

ဘေးနားမှာ ကြင်နာဖော်လေးတစ်ယောက်ရှိလာတဲ့အခါ ယိုးမယ်ဖွဲ့ဟာလည်း ခုလိုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး ပေါ့လေ။

အိချိုတို့တွေနဲ့ အတူသွားအတူလာတဲ့အခါ ယိုးမယ် လည်း မျက်နှာမငယ်ရတော့ဘူးပေါ့။

သူမဟာ ဒီလောက်လေးပဲ အလွယ်စိတ်ကူးကာ တစ် ဘဝစာလုံးအနေတို့ အရှည်သဖြင့် မမျှော်မြင် မတွေးခေါ်တော့ ပါ။

ခေါင်းတွေလည်း ရှုပ်နေတာမို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မှား သလား။ မှန်သလား မသိ။

အဲဒီညမှာပဲ နေဘွိုင်းကလည်း သူမထံ ဖုန်းဆက်တာမို့ ခပ်ကြာကြာလေး စကားတွေ ပြောဖြစ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

နေဘွိုင်းဆီက ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့စကားတစ်ခွန်းဟာလည်း ယိုးမယ်ကို အားရှိနေသည်။

“ကိုယ်... ယိုးမယ်ကို ချစ်တယ်ကွာ၊ ယိုးမယ် လက်မခံရင်လည်း အနားမှာ အမြဲတမ်းနေသွားမှာပဲ၊ တခြားဘယ်သူမှ ရစ်ဝဲမလာနဲ့... လုံးဝမရဘူး၊ ဒါပဲ... ”

သူ့ရဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်ပြောပုံဆိုပုံလေးတွေမှာပဲ သာယာမိသလိုလို ယိုးမယ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးမြနေခဲ့မိသည်။

တနင်္လာနေ့ကျောင်းဖွင့်တဲ့အခါ မိုးယံတို့က ဘာပြောလိုက်သလဲ မသိ။ နေဘွိုင်းက သူမတို့အုပ်စုထဲ မကြေညာဘဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထူးထူး ကျောင်းမတက်တဲ့တစ်ရက်မှာ ဟိုနှစ်တွဲက အသီးသီး လစ်ထွက်သွားတဲ့အခါ နေဘွိုင်းနှင့် ယိုးမယ်သာ ကျန်ခဲ့တာမို့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို အဖြေပေးမိသွားသလဲ မသိတော့ပေ။

စိတ်ယိုင်ယိုင်နှင့်မို့ အနားကလူတစ်ယောက်ကို ငြိတွယ်သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတဲ့ သဘောပင်။

နေဘွိုင်းဟာ သူမမျက်နှာလေးကို မလွှဲတမ်း စိုက်ကြည့်နေရင်းက လက်ဖျားလေးကို ဝမ်းသာအားရ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်

ကိုင်လိုက်တာမို့ ရင်ထဲမှာ ပူနွေးလှိုက်ဖိုသွားခဲ့ရတာ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။

သို့သော် သူနှင့်ရည်းစားဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် နေဘွိုင်းက သူ့ဦးလေးနှင့် နေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရသည်။ မိသားစုအရေးကိစ္စတစ်ခုမို့ သူ့ကိုတားဖို့လည်း မဖြစ်တော့။

ယိုးမယ်တစ်ယောက်တည်း ခွဲခွဲနေခဲ့ရသည်။

ချစ်သူရှိပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူမအတွက် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စရာက စတင်ခဲ့တာ။

အခုဆိုရင် သူ လိုက်သွားတာ ခြောက်ရက်ရှိပြီ။

နေဘွိုင်းအနားမှာ မရှိတဲ့အခိုက်မှာပဲ အင်မတန်မှပဲ အထိမ်းအမှတ်တွေ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ စုံတွဲနှစ်တွဲဟာ ချစ်သူနှစ်ပတ်လည် မုန့်ကျွေးကြမှာတဲ့လေ။

ကြည့်မရပါဘူး...

မိုးယံနှင့် အိမ်ချွဲက နားကြပ် တစ်ယောက်တစ်ဖက်တပ်ပြီး သီချင်းအတူ နားထောင်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချိုမြိန်ကြည့်နူးစွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

သန္တာတတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စီးကရက် သွားသောက်
နေတဲ့ ကျော်လွင်နောက်သို့ လိုက်သွားပြီး ဘာတွေ ကန့်ကလျ
ပဲများနေသလဲ မသိပါဘူး။

ယိုးမယ်သည် ဘာကိုမကျေနပ်မှန်းမသိ။ တစ်ယောက်
တည်း ခြေဆောင်ဖိကာ . . .

“အေး နင်တို့ဘာသာသီချင်းပဲ နားထောင်ကြ သိလား၊
ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ ကျောပိုးအိတ်အနက်လေး
ကောက်လွယ်ကာ ပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

အိချီက သူမလက်ကို ကမန်းကတမ်း ဖမ်းဆွဲထားရင်း . .

“ဟယ် . . . မပြန်ပါနဲ့ဦး နင်တလည်း ဒီနေ့လိုနေဖို့မှာ
စိတ်မကောက်ကြေးဟာ၊ ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဒါပဲ . . .”

“ထူးထူး ပြန်လာတဲ့နေ့မှ ကျွေးကြပါလား”

“ထူးထူးက ငွေဆောင်လိုက်သွားတာ၊ လေးငါးရက်တော့
ကြာမှာပေါ့”

“အေးလေ . . . အရေးထဲကျမှ အဲဒီမိန်းမကလည်း
ငွေဆောင်ထိတောင် ပါသွားရသေးတယ်”

ယိုးမယ်က ပွစိပွစိ လုပ်နေမိသည်။

ထူးထူးကိုလည်း မကျေနပ်ပါဘူး။

သူ့မိသားစုနဲ့ ခရီးသွားတာများ တစ်ခါတလေ ချန်နေခဲ့
တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။

နေ့ဘိုင်းအနားမှာ မရှိပါဘူးဆိုမှ သူကလည်း တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်သွားရသေးသည်။

“ကဲဝါ . . . ပြန်ထိုင်စမ်းပါဦး၊ ဟဲ့ . . . သန္တာ . . . လာပါဦး
ဒီမိကောက်ကို လာဖြောင့်ပေးကြဦး”

အိချီက သူမကို လက်မောင်းကနေ အတင်းဆွဲကာ ပြန်
ထိုင်ချစေသလို ခပ်လှမ်းလှမ်းက သန္တာကိုပါ အော်ခေါ်လိုက်တာ
မို့ ယိုးမယ် မျက်နှာရှုံ့မိကာ . . .

“ဘာမိကောက်လဲ . . . အိချီနော်”

ယိုးမယ်က မျက်စောင်းရွယ်ကာ အိချီကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်
တာမို့ ဘေးနားက ဖိုယံ ရယ်နေသည်။

သန္တာပါ အနားရောက်လာသောအခါ သူတို့လေး
ယောက်လုံးက ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ မုန့်သွားစားဖို့ ယိုးမယ်ကို ရအောင်
ခေါ်ကြလေသည်။

စိတ်မပါလှပေမယ့် သူတို့ အတင်းခေါ်နေကြတာမို့ ငြင်း
လို့လည်း မဖြစ်ချေ။

ယိုးမယ် မကျေမနပ်နှင့်စိတ်ထဲကနေ နေဘို့ငြင်းကိုလည်း
မေတ္တာပို့သည်။

ထူးထူးကိုလည်း မေတ္တာပို့သည်။

အဲဒီနေ့ဟာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့စိတ်တွေ ပူလောင်ရှုပ်ယှက်ခတ်
ပြီး ငြိမ်အေးမှုတွေ ပျောက်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဆိုပါတော့လေ။

သူမရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ် အတွင်းတစ်နေရာကို နတ်နတ်
ရှိုင်းရှိုင်း ခိုင်လာမယ့် လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုတာ
လည်း သူမ ဘယ်လိုမှ ကြိုမသိနိုင်ဘူးပေါ့။

ရည်းစားသက်တမ်း တစ်ရက်ကလေးပဲ ချစ်ရသေး
တယ်။ ချစ်သူက အဝေးရောက်နေတော့ မျက်နှာမသာမယာနဲ့
သူများ စုံတွဲတွေ မှန်ကျွေးရာသို့ အီလေးဆွဲတာ စိတ်မပါဘဲ
ရောက်လာရတဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့ပုံစံဟာ စက်တက်ကြွကြွလည်း
မရှိလှဘူးပေါ့။

ကိုယ် အဖော်မဲ့နေတဲ့အချိန် ဒီမိန်းမနှစ်ယောက် ကြည့်နဲ့
အကဲပိုနေကြတာကိုလည်း တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်မရ။

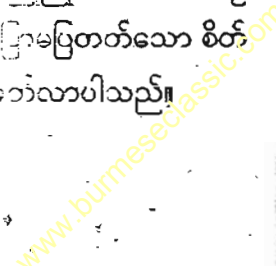
တက္ကစီတစ်စီးကို ငှားပြီး ဗဟန်းမြို့နယ်ထဲက စနက်ဘား
ဆိုင် လှလှလေးတစ်ခုကို ရောက်လာတဲ့အခါ ယိုးမယ်ဖွဲ့က ခပ်ငိုင်း
ငိုင်း။

သို့သော် ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတာနဲ့ ကုန်းဆင်းချိုင့်ဝှမ်း
လေးထဲမှာ အမိုးချွန်ချွန်လေး သုံးခုတွဲနဲ့ ချစ်စရာကောင်းအောင်
အလှဆင်မွမ်းမံထားတဲ့ ဆိုင်ကလေးကို လှမ်းအမြင်မှာတော့
ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စား သဘောကျသွားမိ၏။

ဒါဟာ သာယာလှပတဲ့ နေရာပေါင်းလေးတစ်ခုရဲ့ ဆွဲ
ဆောင်မှု ကဗျာဆန်ဆန် ခြယ်သဖန်တီးထားတဲ့ အဆောက်အဦ
လေးတစ်ခုရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုပဲရယ်လို့ တွေးလို့ရသလို ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်
ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်သတိပြုရတော့မယ့်နေရာတစ်ခုရဲ့ ဆန်းကြယ်
သော အာရုံဖမ်းစားမှုလို့ ဆိုရင်လည်း မှားမည် မထင်ပါ။

လူတွေမှာ ထူးခြားသော ဆဋ္ဌမအာရုံခံစားမှုဆိုတာရှိကို
ရှိနေတာ အမှန်ပေါ့။

ထိုချိုင့်ဝှမ်းထဲက စိမ်းစိမ်းပြာပြာညိုညို အဆောက်အဦ
လေးကို မြင်တာနှင့် ယိုးမယ်ရဲ့စိတ်မှာ ပြောမပြတ်သော စိတ်
လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုက အလိုလို ရိုက်ဘော်လာပါသည်။

အာရယ်ကြောင့်ဟု တိတိယ မပြောနိုင်သော်လည်း ဆန်းကြယ်သော အာရုံတစ်မျိုးက သူမဆီမှာ မသိမသာလေး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မလို့တမာ ငြူစူမှုတွေနှင့် မှန်ကုပ်နေတဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့ မျက်နှာလေးဟာလည်း ပြန်လည်ကြည်လင်လာပါသည်။

ဆိုင်လေးရဲ့ အပြင်အဆင်ဟာ လှပသော စဉ့်တီးလေးတွေ၊ ပန်းချီကားလေးတွေနှင့် လမ်းတစ်လျှောက် ဂဝံကျောက်လေးတွေ၊ ပန်းပုရုပ်ကလေးတွေ၊ ပန်းပင် အဆန်းအပြားလေးတွေ အိုး... အားလုံးဟာ ကြည့်ချင်စရာ၊ အေးမြလန်းဆန်းလို့ပါ။

ယိုးမယ်ကို ရင်ခုန်သွားအောင် (Romantic) ဖြစ်စေလှသည်။

“ဆိုင်လေးက-ချစ်စရာလေးနော်”
သူမနှုတ်မှပင် ဖွင့်ဟချီးမွမ်းလိုက်မိသည်။
လှေကားထစ်ဝိုက်ဝိုက်လေးဆီကနေ ဆင်းလာရတာ ဟာလည်း တစ်မျိုး ဖီလင်ပါပဲ။

ကြည့်ပါဦး... ဆိုင်အမည်ကို အခုမှပဲကြည့်မိတယ်။
Romance ချီမဲန့်စ်တဲ့...

Romance ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့။

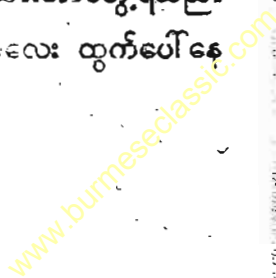
ဆိုင်ပုံစံနဲ့ အမည်လေးကလည်း လိုက်ဖက်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အိချိုတို့က ဒီဆိုင်ကို ရွေးပြီးလာတာပဲ ဖြစ်မှာ။

“နင်တို့ ဒီကို လာဖူးတယ်ပေါ့လေ”
“ဟင်း... ဟင်း”

အိချိုက တိုးညှင်းစွာ ရယ်သည်။
“ငါ့ကို မိုးယံခေါ်လာတာပါ”
ဖြေရှင်းစကားလေး ဆိုသည်။

“သန္တာလည်း ခုမှ ရောက်ဖူးတာပါ”
အိချိုတို့က သူတို့လာဖူးတဲ့ ဆိုင်ကလေးကို ဦးဆောင်ခေါ်လာတာ။

ဆိုင်အတွင်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါခပ်မှောင်မှောင်လေး ဥရောမဆန်ဆန် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားတာတွေ့ရသည်။ မြူစစ်သံလေးက တိုးဖျော့ဖျော့လေး ထွက်ပေါ်နေသည်။

စိတ်ချမ်းသာစရာမြင်ကွင်းလေးကတော့ လှပတဲ့သီချင်းဆို စင်မြင့်လေးပါပဲ။

ဗုံအနီရောင်ကလေးတွေ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးနှင့် အော်ဂင်၊ ဂစ်တာတို့ အသင့်ရှိပေမယ့် နေ့လည်ပိုင်းတော့ သီချင်းဆိုဖို့ အစီအစဉ်မရှိတာ သေချာသည်။

ညဆိုရင်တော့ ဘီယာဆိုင်ကောင်းကောင်းလေး ဖြစ်နိုင်သည်။

Hollow နှိုးလေးကို တငြိမ်ငြိမ်ခံစားရင်း ဘီယာ အေးအေးလေးကို တဖြူဖြူ ဖိမ်ဆွဲသောက်ဖို့ ယောက်ျားလေးတွေ အကြိုက်ပေါ့။

မိုးယံတို့က နံရံနားကပ်ရက်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာယူကြ၏။

“ငါတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက် ဒီဖက်ထိုင်မှာနော်”

ယိုးမယ်က တောင်းဆိုလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဟိုဖက်ခြမ်းမျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ စင်ထိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စားပွဲပြင် တစ်ခုခြားပြီး ကြည့်ကြပေါ့။

အတူတူ ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီဆိုရင် သူတို့က ဆူတို့ရည်းစားနှင့်ပဲ စကားတတွက်တွက် ပြောနေကြမှာ၊ ယိုးမယ်က ကြိုသိ၍ ကြိုစိစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့နှင့်လာတာ အဖွဲ့ပုံစံပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့နော်။

သူတို့နှစ်တွဲကို သီးခြားဖြစ်ခွင့် မပေးနိုင်ပါဘူး။

စိတ်ပုပ်တယ်ပဲပြောပြော၊ အလိုက်မသိဘူးပဲထင်ထင် ယိုးမယ်က ဂျစ်ထိုက်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကလည်း ယိုးမယ်ကို အလိုလိုက်ကြသည်။

ဘာမှမပြော . . .

“ကဲ . . . တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ထိုင်ကြည့်နေမှာလား၊ စားစရာ မှာမှာလား”

“ဒီမှာ မိန်းမဖတ်တုန်းဟ”

“ဝေး . . . ငါအရင်မှာမယ်”

ယိုးမယ်က စိတ်မရှည်စွာ (တိုင်ပင်စရာ နေ့ဘိုင်းလည်းမပါ၍) ကောင်းမယ်ထင်တာ မှာလိုက်ပါသည်။

လောလောဆယ် Espresso ကော်ဖီနဲ့ ပုလွန်တန်ပူရာ ကြော်လေး စားရရင် မဆိုး။

သူတို့က ကြက်သားဆားတေးနှင့် ပြည်ကြီးငါးသုပ်တို့ သဘောသီးထောင်းတို့ ရွေးမှာနေကြသည်။

ယိုးမယ်က စားစရာလည်း မလာသေးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာ သူမတို့စားပွဲဖက် ကျောပေးကာ ကုတ်ရှာစားပွဲရဲ့ အနောက်နံရံပေါ်မှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို နေသားတကျ ချိတ်ဆွဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စပြီး တွေ့ဖူး လိုက်တာဖြစ်သည်။

သူက တိရုပ်လက်ရှည်အနက်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာ ရောင်ဖျော့ဖျော့ကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူရွယ် တစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒီ စနက်ဘားမှာ သူဟာ ဘာရာထူး ဘာအလုပ်လည်း မသိပေမယ့် သူ့စုံကတော့ နံနံစပ်စပ်နှင့် ပိုင်းနိုင်သေချာမှုရှိသည်။

ဆိုင်ရဲ့ဘာကိစ္စမဆို သူ ပါတတ်ပုံဖြင့် ကတ်ရှာဝိုင်းလေး ရဲ့ အဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ယူလိုက်၊ ပန်းချီကား ချပ်ကို နေရာရွှေ့လိုက်၊ နောက်ဘက် ချက်ပြုတ်စီမံရာ အခန်းဖက် ကို လျှောက်သွားလိုက်၊ စတိုခန်းဖြစ်ပုံရတဲ့ အခန်းတစ်ခုကို ဝင် သွားလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။

ဆိုင်ထဲ စင်လာတဲ့ ကာစတမ်မာကို သူ တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ရှုကလွဲပြီး ပို၍ စိတ်မဝင်စား။

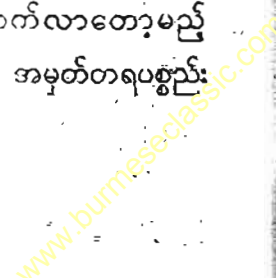
ယိုးမယ်ကသာ သူ့လျှောက်သွားနေရာဆီ ဘာရယ် ဧဟုတ် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူမ အဲလိုငေးနေတုန်းမှာပဲ ကျော်လွင်က အစွန်မှာ ထိုင်နေတဲ့ သန္တာလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဗာစ်စုံတစ်ရာ တိုးတိုးငဲ့ပြောနေသည်။

အလယ်မှာက အိချို... ယိုးမယ်က ဒီဖက်အစွန်မှာ။ သူမရဲ့ အနောက်ဘက်နံရံမှာ နံရံကပ်မီးပုံးလေး ရှိသည်။ ဒါကြောင့်ပင် စားပွဲမှာ လိုက်တင်အပြာလေးတစ်ခု ပြာကျနေ၏။

သူသည် ယိုးမယ်တို့စားပွဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ အမှန်တော့ လူတွေကို ကြည့်ထားမဟုတ်။ နံရံပေါ်က မီးပုံးလေး ဆီ လှမ်းကြည့်တာ ဖြစ်သည်။

နောက်သုံးပတ်အကြာမှာ ရောက်လာတော့မည် **Valentineday** အတွက် ဆိုင်မှာ ချစ်စရာ အမှတ်တရပစ္စည်း လေးတွေ ချိတ်ဆွဲနေတာ...

အသည်းပုံပူဖောင်းလေးတွေ၊ မြားနတ်မောင် အရွပ်ကလေးတွေ၊ မွှေးပွရုပ်အဆန်းအပြားလေးတွေ စသဖြင့် အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတကို ပုံဖော်ဖို့ပါပဲ။

သူတို့ရဲ့ဆိုင်အမည်ကပင် ငယ်ရွယ်သောချစ်သူစုံတွဲလေးများကို ပို၍ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်စေနိုင်သည် မဟုတ်လား။

Valentineday အတွက် တစ်လကြိုကာ ပြင်ဆင်အလှဆင်ဖို့ သူက ဝါသနာပါသည်။

အခုလည်း ဆိုင်က နံရံကပ်မီးပုံးအပြာလေးတွေနေရာမှာ အသည်းပုံဖောင်းပန်းရောင်လေးတွေ ချိတ်ဆွဲဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ ကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ဆီ ထိုးစိုက် ထားပြီးသားပါ။

နောက်ထပ် ပလပ်စတစ်တုတ်ထိုး အသည်းပုံ ရုပ်ကလေးတွေနှင့် ထိုင်ခုံလက်တန်းမှာ ဆင်ယင်ချဉ်းမည်။

သူနှင့်အတူ ဆိုင်က ဝိတ်တာလေးတွေက ဝိုင်းကူပေမယ့် ထိုကောင်လေးတွေက နောက်ဘက်အဆောင်ထဲ ထမင်းသွားစားနေတာကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားနေရခြင်းပါ။

သူ့အာရုံနှင့်သူမို့ ဆိုင်မှာ လူရှင်းတုန်းလေး အလုပ်တွေ ပြီးအောင်လုပ်နေမိရာ ထိုကောင်မလေးကို သူ သေချာမကြည့်မိ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆိုင်ကို လာအားပေးတဲ့ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေလည်း အများကြီး မဟုတ်လား။

မကြာခဏလာနေကျ မျက်မှန်းတန်းမိနေသူတွေလောက်သာ သူ မှတ်မိသည်။

အခုထိုင်နေတဲ့ ငါးယောက်အဖွဲ့ကို သူ မသိတာမို့ ဘယ်လိုမလည်း မနေဘဲ ဒါတိုင်း နေဗို့နေစဉ်လိုပဲ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ခပ်အေးအေး လုပ်နေတာပါ။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အကျင့်က ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတစ်ခု ရှိလျှင် အကြွေးမထားတတ်တာ။

အချိန်လေးပင် မဆိုင်ငုံဘဲ ချက်ချင်းထပြီး အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တာ။

အဲဒါဟာ သူ့ရဲ့ ဖခင်ဆီက ရခဲ့တဲ့အလေ့အကျင့်တစ်ခုပဲ လို့ မာမိတ အမြဲပြောသည်။

သူက ဘာမဆို စိတ်မြန်လက်မြန်သမား... စောင့်ဆိုင်းရတာ သူ အမုန်းဆုံးကိစ္စ။

ကောင်လေးတွေက ဆိုင်ပိတ်သိမ်းချိန်မှ ဒါတွေကို အေးအေးလူလူ ချိတ်ဆွဲ အလှဆင်ချင်သည်။

သူက အဲလိုမဟုတ်။

အခု ဖန်တီးပြီး သူ့လက်ရာကို အခုပဲ ကြည့်ချင်သည်။ အဆင်မပြေလည်း နေရာပြန်ရွှေ့ပေါ့လေ။

ဆိုင်အခင်းအကျင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူက ပုံစံတစ်မျိုးကို ခပ်ကြာကြာ မကြည့်ချင်ဘူး။

သူ... ပန်းအိုးတွေ၊ မန်းချိုကားတွေကအစ ဒီနားကနေ ဟိုနားရွှေ့ ဟိုနားကနေ ဒီနားပြောင်း မျက်စိထဲမှာ အမြဲတစေ အမြင်ဆန်းသစ်နေမှ သူ သဘောကျတာ။

အမြင်ခိုးပြီး တစ်နေ့လာလည်း ဒါကြီးပဲဖြစ်နေမှာ စိုးသည်။

ငြီးငွေ့စရာဖြစ်မှာစိုး၍ သူ အမြဲဂရုစိုက်သည်။

သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကို အလေးထား ပြုပြင်နေတာမို့ သက်ရှိကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ထံ အကြည့်ရောက်နေတာကိုမင် သတိထားမိခဲ့ပါ။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုတစ်ခုပဲလို့ ဆိုချင်ဆို...။

ဟိုဖက်နံရံမှာ မီးပုံးလေးလေးခု... ဒီတော့ အသည်းပူဖောင်းလေးခု... တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ချိတ်ဆက်ဖို့သာ သူ ရည်ရွယ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဆိုင်၌ စားပွဲသုံးဝိုင်းပဲ လူရှိပြီး သူတို့ဟာ သူတို့ စကားပြောဆို စားသောက်နေကြသည်။

ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့ရှေ့မှာလည်း အင်မတန် မွှေးပျံ့ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ Espresso ကော်ဖီခွက်လှလှလေး ရောက်နေပြီး အငွေထွက်နေဆဲ ကော်ဖီခွက်လေးကို သူမက မထိမတို့ရသေး...။

မျက်လုံးက မာနကြီးပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်ပုံရတဲ့ ထိုလူကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့အကျင့်က ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ပြီဆိုတာနှင့် အဲဒီလူဟာ မိန်းကလေးတို့ကို အငမ်းထူသလား၊ သိပ်မထူးဘူးလား သိချင်တတ်တာပဲ။ ငမ်းတဲ့နေရာမှရော ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုနိုင်သောက်အောင် ပေါ်တင် အငမ်းထူတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လေး မသိမသာကြည့်တာလား... ဒါကိုလည်း သူမက သိချင်သေးသည်။

ဒါကလည်း ကြာကြာ အတဲခတ်ဖို့ မလို။

တစ်ခဏလောက် သတိထားကြည့်လိုက်ရင် သိတာပါပဲ။ လှပတဲ့မိန်းကလေးတွေ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်ဖို့ဆိုရင် ချက်ချင်း အဖြေသိရသည် မဟုတ်လား...

ခုလောလောဆယ် ဒီဆိုင်မှာ ယိုးမယ်တို့မိန်းကလေး သုံးယောက် အပါအဝင် ဟိုဖက်စားပွဲတွေနဲ့မှာပါဆိုရင် အားလုံး ရှစ်ယောက်။

ပြီးတော့ အသုံးဆယ်ကျော်ခန့် မမအရွယ်က နှစ်ယောက်။

မိန်းမသား ဆယ်ယောက်လုံးဟာ ကြည့်ချင်စရာ ရှုပကာ နှင့် ဟန်ပန်ရှိတာချည်းပါ။

ယိုးမယ်တို့ဝိုင်းမှာက စုံတွဲနှစ်တွဲပါလာမှန်း သိသာစေတယ်ထားပါဦး။ ဟိုဖက်က မိန်းကလေးငါးယောက် ဝိုင်းဟာ ကြည့်မယ်ဆို ကြည့်ချင်စရာ။

ဒါပေမယ့် သူ့ဆိုင်လာစားတဲ့ ကာစတမ်မှာတွေမို့ သူမကြည့်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ယိုးမယ်က တွေးနေရင်းက သူ့ထံကြည့်နေဆဲ သူ့ထံ

အသည်းပုံ ပူဖောင်းပန်းနုရောင်လေး ကိုင်ပြီး ဒီဖက်ကို လျှောက်လာတာမို့ ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ခုန်သွားရသည်။

သူ့ခြေလှမ်းက ယိုးမယ်တို့ စားပွဲနားမှာ ရပ်သွားပါသည်။ တကယ်တော့ ယိုးမယ်နောက်နားကပ်ရက်က နံရံကပ်

မီးပုံးလေးကိုပဲ သူ့ကြည့်တာ။

သို့သော် အားလုံးကို တစ်ချက်ချွတ်ပြီးပြလိုက်ပါသေးသည်။ သွားစွယ်ရှည်ရှည်လေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်တဲ့ သူ့အပြုံးဟာ ရွန်းသစ်လှပလွန်းတာမို့ ယိုးမယ် ငေးသွားရသည်။

သူက ပူဖောင်းလေးကို ဖွဖွကိုင်ပြီး သူမနောက်ပါးမှာ ချိတ်နေခိုက် ယိုးမယ် ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်ခနဲ နွေးသွားရသည်။

သူ့ဆီက ကိုယ်နဲ့ဖျော့ဖျော့တစ်ခုကလည်း ယိုးမယ်နှင့် နီးစပ်နေသလိုလို့။

သူ အနားကို ရောက်လာပုံမှာလည်း ရင်ထဲ မစိမ်းဘဲ ရင်းနှီးနွေးထွေးနေသလိုလို့...

ကိုယ်ရဲ့ခံစားချက် ထူးခြားပုံကို ကိုယ့်ဘာသာဆန်းစစ်နေမိဆဲမှာ...

“ဟောင်း”

“အမေ”

သူမ နောက်နားလေးဆီကနေ ဟောင်းခနဲ ပူဖောင်း ပေါက်သံကြောင့် အလန့်တကြား ယောင်အော်မိ၏။

“ဆောဖီးဗျား... လန့်သွားလား”

သူ့က အားတုန်အားနာ တောင်းပန်ပါသည်။

သူ့အသံက သြဇာလေးနှင့် ချိုသာသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကလည်း ပြုံးတုံ့တုံ့...

ကောင်မလေး တုန်ခနဲလန့်သွားတော့ ထူက အလိုလို ရယ်ချင်သွားမိတာ...

ဒါပေမယ့် မရယ်ပါဘူး... ကောင်မလေး ရှက်သွားမှာ စိုးလို့...

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ ရွန်းနက်နက်မျက်လုံးလေး တွေက ရင်ဖိုစရာကောင်းအောင် လှလိုက်တာဗျား...

မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ ဝန်းရံထားတဲ့ ပြာလဲ့ လဲ့ နတ်ရွန်းတောက်ပနေတဲ့ အကြည့်အစ်ချက်မှာ အသက်ရှူ မှားချင်စရာ...

ယိုးမယ်လည်း သူ့ကို အနီးကပ်တွေ့ရတဲ့အခါ သူ့ မျက်နှာရဲ့ ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားချောမောမှုကို သတိလက်လွတ် စာံသြဇာမင်သက်စွာ ငေးမောသွားခဲ့မိသည်။

အဝေးက မြင်နေရတုန်းက သူဒီလောက် ဆွဲဆောင်မှု ချိုလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

ဖြောင့်စင်းတဲ့ ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေနဲ့ ပြေပြစ်တဲ့ မျက်နှာ... နားတစ်ဖက်မှာ မဟူရာကောက် အမည်းရောင် ပြား ပြားလေးကို တစ်လုံးတည်းနားကပ်အဖြစ် ပန်ထားပုံကပင် ကြည့် ရတာ ဆန်းကြယ်နေသည်။

နားတစ်ဖက်ဖက် တပ်ထားပေမယ့် ပါးမြိုင်းမွှေးရေရေ လေးကြောင့် ယောက်ျားပီသတဲ့မျက်နှာက ပို၍ပင် ထည်ဝါ ဝင့် ကြွားသွားပါသေးသည်။

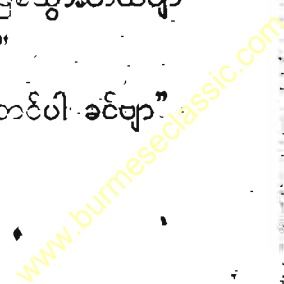
သူက အားတုန်အားနာ ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့်...

စိုက်ကြည့်နေတာမို့ ရင်ထဲ ဝုန်းဒိုင်းကြသွားရသည်။

“အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ”

သူလည်း ရက်တရက် ထိုကောင်မလေးနားက ပြန်ထွက်
ခွာခဲ့ရမှာ တုန့်စိုင်းနေမိသည်။

သူ့ကို မမြင်ရတဲ့ ကြီးတစ်ချောင်းက လာရောက်နှောင်ပွဲ
ချည်နှောင်လိုက်သလိုပင် သူ့ အငိုက်မိသွားတာ..

လှပသော မျက်ဝန်းကလေးနှင့် ခပ်ကြာကြာ ဆိုကြည့်
နေချင်သည်။

ပါပြင်နီနီလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းစူးဖူးလေးက အရုပ်ကလေး
အတိုင်းပဲ..

သူမက သူနှင့်ဆင်တူ တီရှပ်အနက်ကလေးနှင့် ဂျင်း
ဘောင်းဘီ အပြာဖျော့လေးကိုပဲ ဝတ်ဆင်ထားပါလား။

တီရှပ်အနက်နှင့် ဖြူဝင်းသောအသားအရေ ဝါနှစ်နှစ်
လေးက ထိတွေ့လိုက်ချင်စဖွယ် နူးညံ့စိုပြေလှသည်။

သူတို့ရဲ့ မျက်ဝန်းများက တဖက်အချိန်လေးမှာ စူးနစ်စွာ
တွယ်ငြိသွားမိကြတာ နှစ်ယောက်လုံး မငြင်းနိုင်။

သူမကလေးရဲ့ ရိုးစင်းသော ဆွဲဆောင်စမ်းစားနိုင်မှုဟာ
နှလုံးသားကို ပုတ်နှိုးတိုင်လှုပ်မစ်လိုက်သလိုပင် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး
တုန်ခါ လှိုင်းထသွားရသည်။

ဒီအနားကို သာမိတာမှာ သူ့ကိုတစ်စုံတစ်ရာက အချစ်
နဲ့တွေ့ဖို့ ပို့ဆောင်တွန်းလွှတ်လိုက်တာပဲလား..

နှစ်လိခြင်းနှင့်သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာပုံက ဆန်းကြယ်
သည်။

နက်ရှိုင်းပြီး သိမ်မွေ့သည်။
ထိုစက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာ သူဟာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွားခဲ့

သည်။
ကတ်ရှာဝိုက်ဝိုက်လေးဖက် ပြန်လျှောက်လာရသော်

လည်း အခုန လုပ်လက်စအလုပ်တွေအားလုံးကို သူ မေ့နေမိ
သည်။

ကုလားထိုင်အမြင့်ပေါ်ထိုင်ပြီး ကောင်မလေးဖက် မသိ
မသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူ ရင်ခုန်နေမိတုန်းပါပဲ.. ရင်ထဲမှာ
မငြိမ်သက်သေးပါ။

အခုန တက်တက်ကြွကြွ စီစဉ်လှုပ်ရှားနေမိသမျှ အကုန်
လုံး ခေတ္တ ရပ်တန့်သွားသည်။

အမှန်က အသည်းလေး နောက်တစ်ခု သွားချိတ်ဆွဲ
ဦးမှာ..

သို့သော် အဲဒီစားပွဲနား အူအောက်ထပ်မသွားရဲသလိုဘဲ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးအပေါ် သူ့ခံစားချက်က ပြင်းထန်သွားသည်။

အဲဒီနားသာ မသွားချင်သော်လည်း ကောင်မလေးကို တော့ မျက်လုံးမလွဲတမ်း ကြည့်နေချင်မိသည်။

လူက ကုန်ကြွေးဆယ်ထားရသဖြင့် ယောင်နန အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး စီထပ်ထားပြီးသား ငွေစက္ကူတွေကိုပဲ ဟိုရွှေဒီရွှေ အလုပ်ရှာနေမိသည်။

“ယိုးမယ်”

“ဟင်”

“နင့်ကို သေချာကြည့်သွားတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

အိချိုက စာပဲတိုးလေးပြောတာမို့ သူမနှုတ်ခမ်းလေးက စေ့မရအောင် ပြုံးနေမိသည်။

ပျော်လိုက်တာ... လူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားသလို ပျော်မိတာ... ဒါ ဘယ်လိုခံစားချက်လဲ... သူနှင့်ယိုးမယ်တို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်လိုက်မိတာဖြင့်

တခဏလေးကို ကြည့်နှူးလိုက်ခန့်မှီက ရင်နှင့်မဆုံ... ညက်ဝင်စာပေ

မိုးယံ၊ ကျော်လွင်၊ သန္တာတို့က သူတို့ဟာ သူတို့ စကားကောင်းနေလို့ တော်ပါသေးရဲ့... . .

“မိန်းမ... သိပ်ပြုံးမနေနဲ့... ဟွန်း”

“ဘယ်မှာပြုံးလို့လဲ”

ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် ကောက်မော့လိုက် ပြန်ချထားလိုက်ဖြင့် ယိုးမယ်စိတ်တွေက တုန်ရီလှုပ်ရှားနေဆဲပါ။

သူက ခပ်ဝေးဝေးကနေလည်း ဒီဖက်ပဲ မသိမသာ ပြန်ကြည့်နေတယ် မဟုတ်လား... . .

“ဘာတွေသွားပြီး ပြုစားလဲမှ မသိတာ”

“အိချိုနော်”

“နေဘိုင်းနဲ့ တိုင်ပြောလိုက်မှာ”

“ပြောပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့အသည်းကလည်း နင့်နားကျမှ လာရှောင်ဖြစ်တယ်”

“အင်းလေ... ရင်တောင်တုန်တယ်”

ယိုးမယ်နဲ့အိချိုတို့ နှစ်ယောက်သား ပုခုံးချင်းတိုက်ပြီး ကြိတ်ရယ်မိကြသည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်သား သူ့ထဲလှမ်းကြည့်ပြီး ကြိတ်ရယ်နေကြသဖြင့် လေ့မလဲ ဖြစ်မိ၏။

“ကြည့်လည်းလုပ်နော်... မိန်းမ ရှိသလား မသိ”

“အို... မဆိုင်ပါဘူးနော်၊ ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဇာတ်လမ်းက စပြီ သိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“နောက်နေ့ကျ နေဘို့ငါးပါ ခေါ်လာမယ်”

အိချိုက ခြိမ်းခြောက်သည်။

သူမကတော့ နေဘို့ငါးကို အဖြေပေးပြီးသားဆိုတာ မမှတောင် မေ့နေသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ဘာကြောင့်များ နေဘို့ငါးကို ခေါင်းညိတ်ခွဲမိပါလိမ့်ဟု နောင်တလည်း ရမိသည်။

တကယ်တော့ သူ့အကြည့်လေး တစ်ချက်နဲ့တင် ရင်ထဲပြောင်းဆန်အောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရတာ။

ဒါဟာ ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။

စိတ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းကြယ်ပါဘိနော်...

“ချောတာကတော့ ချောပါတယ်၊ ပုံစံက အသန့်စားပဲ”

“ဟဲ့... နောက်မှ ဝေဖန်၊ ဖိုးယံတို့ ရိပ်မိသွားဦးမယ်”

ယိုးမယ်က ခပ်တိုးတိုး ဟန်ရသည်။

“အင်းပါ... သိပါတယ်၊ သူတို့က သူတို့လေ့နဲ့သူတို့ ပီနေတာ၊ ဘာမှမပူနဲ့”

ညှို့ရီနွေးထွေးသော ထိုလူရဲ့ အကြည့်ငေးကို ဘေးကနေ မြင်လိုက်တဲ့ အိချိုက မနာလိုချင်သလိုပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

မိန်းကလေးလေးယောက်ထဲမှာ ပြောရလျှင် ယိုးမယ်ဖွဲ့ထ အလှမပြင်ဆုံးပါ။

ထူးထူးစံကတော့ ဆံပင်က ဘိုကေပုံယောက်ျားဆန်ဆန်လေးနှင့် ဝတ်လိုက်ရင်လည်း ရှုပ်အင်္ကျီတွေပဲခွဲ ထားလိုက်တော့။

အိချိုနဲ့ သန္တာက ပြုတီးစလွန်းဆို အမြဲသွားနေတာ။ မျက်နှာကိုလည်း ပုံဖော်ရိပ်သင်ထားသလို မျက်နှာကိုလည်း ကြွေရောင်တောက်နေအောင် ဂရုစိုက် ခြယ်သလေ့ရှိကြသည်။

အဝတ်အစားဆိုရင်လည်း ခေတ်မီဒီဇိုင်းလေးတွေ ဝတ်အောင် ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ရမှ...

ယိုးမယ်ကတော့ ကြည့်လိုက်ရင် ဘီရှပ်တစ်ထည်နှင့် ထွင်းဘောင်းဘီလေးနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ...

မျက်နှာကိုဆိုရင်လည်း များသောအားဖြင့် ခရင်မိပါးပါးလေးလောက်သာလိမ်းပြီး ဒီတိုင်း ပြောင်လေးထားတတ်တာ။

“ငါတို့ထဲမှာ... ယိုးမယ်က အကုန်အသက်သာဆုံးနဲ့ အအေးဆုံးပဲ”

ဒါကိုပဲ သူ့ထို့ပြောနေကျ...

သွားစရာရှိမှ ကမန်းကတမ်းပြင်တာတောင် တူးဝေး ကိတ်လေး ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ်ရိုက်၊ နှင်းဆီရောင် ပါးနီလေး ပါးပေါ် နည်းနည်းတင်၊ နှုတ်ခမ်းနီ အရည်ဖျော့ဖျော့လေးတစ်ခုကို မြန်မြန် ဆိုး၊ ခေါင်းလေးတစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြိုး...

ဒါပဲ... ယိုးမယ် အလှပြင်တာက... ငါးမိနစ်ပင် မကြာ...

သူတို့ဆိုရင် နာရီဝက်နှင့်တောင် မလောက်...

ဒါတောင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဆန့်ကျင်ဖက်ကောင်လေးတွေက အလှမပြင်ဘဲ ဘာသိဘာသာနေတတ်တဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကိုပဲ စုပြုံ စိတ်ဝင်စားတတ်သည်။

များသောအားဖြင့် တီရှပ်အနက်လေးနှင့် ဂျင်းပန်နီကိုသာ ဝတ်ထားတဲ့ ယိုးမယ်ဆီကိုပဲ အကြည့်တွေရောက်တတ်ကြတာလေ။

ဒါကို သိနေတဲ့ အိချီနဲ့သန္တာမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယိုးမယ်ထက်အရင် ရည်းစားထားဖို့တိုင်ပင်ပြီး ပြိုင်တူ ရွေးချယ်လိုက်ကြတာ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ပိုပြီးမျက်နှာပွင့်တဲ့သူက ကျန်ရစ် ဝါစေဦးပေါ့...

သနားစရာကောင်းတာက အဲဒီယိုးမယ်ဟာ သူ့ဘယ် လောက်စန်းပွင့်သလဲ သူ မသိတာဘဲ။ သူ့ကမှ ကောင်လေးတွေ တို့ သတိထားပြီး မကြည့်စား။ အရေးမှ မစိုက်တာ။

ယိုးမယ်က စိတ်ကလေး ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး ကလေးဆန် သည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်သာ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာစား သောက်မည်။ လည်ပတ်မည်။

သူက ဒါပဲလေ။

အိချီထိုသုံးယောက်စလုံး ချစ်သူကိုယ်စီတွေကြပြီဆိုမှ ဇာပျာသလဲနှင့် သူလည်း အဖော်ရှာဖို့ ခေါင်းထဲ ရောက်တာကိုပဲ ကြည့်။

အခုနောက်ပိုင်း နေ့ချိုင်းကို နည်းနည်းလက်ခဲလာတယ် ဆိုတာကလည်း ဗူးတို့က ဝိုင်းလှော် ဝိုင်းတိုက်တွန်း ပို့ပေးကြပ်ပေး ကြလို့သာ...

ယိုးမယ် ဘာသာဆိုရင်တော့ အင်တင်တင်သာ လုပ်နေ
ဦးမှာ..

အိချီတို့ အနေနှင့်ကလည်း နေဘို့ငါ့ကို ခင်နေပြီးသား
မို့သာ စေတနာနှင့် ပြောဆိုတိုက်တွန်းမိတာ။

စေတနာရှိတာမှန်သော်လည်း ကိုယ့်ထက်သာရင်တော့
မနာလို ဖြစ်ချင်ပါသေးသည်။

အခု လူကြီးကြံကြည့်ရတာ ပုံစံက သားနားအဆင့်မြင့်
သလို ဤဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင်ပဲလား... မန်နေဂျာပဲလား မဆိုနိုင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုကြည့်ရတာ အလုပ်အကိုင် အတည်
တကျနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိတဲ့ပုံ။

သူသာ လူလွတ်ဖြစ်ခဲ့လို့ ယိုးမယ်ကိုသာ ချဉ်းကပ်မယ်
ဆိုရင် ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့အရေးဟာ ဘာမှခဲယဉ်းမှာမဟုတ်။

အိချီတို့ကျတော့ ကိုယ်လိုပဲ တတိယနှစ်ကျောင်းသား
လေးကိုသာ လက်တွဲဖို့ စဉ်းစားတာမို့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူ
ထောင်ဖို့ဆိုရင် အများကြီးအချိန်ယူပြင်ဆင်ရဦးမှာလေ။

ဘာဆိုတာမှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေး... .

ဒီတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘဲ အရင်ဆုံး အားကျမိတာ

ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နှစ်လိုဖွယ်
ဟန်ပန်နဲ့ သူ့ရဲ့စန်းတတာကို ယှဉ်လို့မရဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်
မိသည်။

“ဟဲ့... ဘာတွေ တိုးတိုးနဲ့ ခေါင်းချင်းပူးနေရတာလဲ”
သန္တာက ဒီဖက်က နှစ်ယောက်ကိုပါ စကားဝိုင်းထဲ ဆွဲ
သွင်းဖို့ ပြင်သည်။

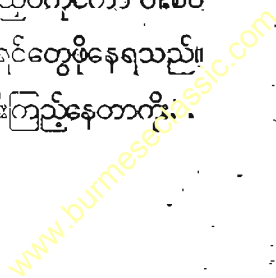
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”
“အိချီရေ... ငါတို့ အမြန်ပေးသွားမေးရင် မကောင်း
ဘူးလား”

“ဘယ်မှာ သွားမေးမှာလဲ”
“မဟာဝိဇယမှာလေ... ငါ့အဒေါ်တွေ သွားနေကျ”

“မှန်လို့လား”
“လုံးဝကွက်တိပ်”

ယိုးမယ်သည် သူတို့စကားတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားနိုင်။
ပုလွန်တန်ပူရာကြော်လေးကို တူနှင့် သွပ်ကိုင်ကာ ပါးစပ်
တလေးဟဖို့ အရေးကိုပင် ရှက်တိုးရှက်ကန်း ရင်တွေဖိုနေရသည်။

သူကရှေ့တည့်တည့်ကနေမသိမသာခိုကြည့်နေတာကို..

သူ့အမည်ဟာ ဘယ်သူလဲ။
 သူ့ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။
 သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်၊ သူ့မိသားစုအကြောင်း
 ယိုးမယ် အကုန်လုံး သိချင်လာသည်။
 နေပါဦး... သိပါပြီတဲ့... ယိုးမယ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ။
 ဘာအတွက်လဲ...
 သူ့ကို စတင်ဆက်သွယ် စကားပြောကြည့်ဖို့ရော သတ္တိ
 ရှိလို့လား...
 သတ္တိရှိတယ်ပဲထား... ဆုံးဖြတ်ရဲလို့လား...
 အဲလိုဆိုရင် သူ အထင်သေးမလား...
 ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ဘူး...
 ဒါဟာ တခဏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုပါ။ တော်ကြာ မေ့ပျောက်
 သွားမှာ... ဘာမှ ရှေးဆက်ပတ်သက်စရာလည်း ရှိမှာ မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံကြိုက်တွေ ဆုံမိခြင်းဟာ ဒီလောက်ကြီး
 လည်း အရေးမပါလှပါဘူး။
 သူကလည်း သူ့ဆိုင်လာထိုင်တုန်း ကြုံလို့ကြည့်လိုက်တာ
 ပေါ့... ဒါထက် ဘာပိုမှာလဲ။

တော်ပြီ... ယိုးမယ်ဖွဲ့ရေ။ နေရာတကာ ယိုးမယ်ဖွဲ့
 ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့။
 မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါဆို ဘဲဘဲကလည်း ပြန်လာတော့
 မှာ...
 တကယ်တော့ ရည်းစားဆိုတဲ့ တံဆိပ်တစ်ခုကို စိတ်
 ယောပြုံး... နင့်ဘာသာ တပ်လိုက်တာပဲ။
 ဒီတံဆိပ်ကို ဒီလောက် ချက်ချင်း ခြွန်ဖျက်ချင်ရအောင်
 သူကရော နင့်ဘဝထဲထိ ဒိုင်ပင်ပစ်ဝင်လှမှာမို့လို့လား။
 စောစောစီးစီး... စိတ်ကူးရပ်လိက်...
 ယိုးမယ်ဖွဲ့က ပင့်သက်ဖွဖွလေးရှိက်ရင်း သူ့ကို မကြည့်
 တော့ပဲ ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။

“ဒါပဲပါမှာပေါ့တဲ့၊ ငါက ဘာသွားဝယ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ခြောက် ပုဇွန်ခြောက်တွေ စားချင်လို့လား”

ထူးစံက အခုမှ အိမ်ရေးပေ အိပ်ပြီး နီးလာတာမို့ မှိုမှိုအစ် အစ်မျက်နှာကြီးနှင့် မျက်စောင်းရွယ်ပါသည်။

“မစားပါဘူး... အဲလို အူခြောက်တဲ့ အနံ့ပြင်းတဲ့ဟာ တွေ ကြိုက်မှကြိုက်တာ”

“ဂိုးထူမ”

“ဒါလေး... ငါနဲ့ လှလား”

“နင်က ဝတ်တော့ တီရှပ်နဲ့”

“တီရှပ်ပဲ ကြိုက်တာကိုဟဲ့... ”

ပြောရင်းက စိတ်ထဲမှာ Romance ဆိုင်က လူကြီးကို ပြေးသတိရလိုက်မိ၏။ အဲဒီနေ့က သူနဲ့ ယိုးမယ်က တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဆင်တူလေးတွေ ဖြစ်နေခဲ့တာ။

ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ပြန်တွေးမိတိုင်း ကြည်နူးဖိုနွေးရသည်။

“ထူးစံ နင်ငွေဆောင်သွားနေတုန်း သူတို့ Anniversary လုပ်တယ် သိလား၊ နင်ပြန်လာမှ လိုက်ကျွေးပါဆိုတာတောင် မရဘူး”

“ဟင်... နင့်လက်ဆောင်က ဒါလေးပဲလား၊ ခရုပုတီး ကြီး”

ထူးစံပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် ယိုးမယ်က သူ့အိမ်ကို လာခဲ့လိုက်တာ။

ငွေဆောင်က ပြန်လာတာ မှန်တွေ၊ ခရုပုတီးတွေ ကနု ကမာအရုပ်လေးတွေပဲ ပါလာတာ။

အစိမ်းနုရောင် ပုတီးလေးကို တီရှပ်အနက်ပေါ်က ဆွဲ ထားရင်း ထူးစံတို့ တိုက်ခန်းထဲခါးဝမှာ ချိတ်ထားတဲ့ အလူမီနီယံ မှန်ချပ်ထဲ သွားကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား... ဒီမိန်းမတွေ ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ ငါ့ကို သပ်သပ် ပြန်ကျွေးရမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဖုန်းဆက်ပြီး ရန်တွေ့ပစ်”

ယိုးမယ်က ထူးစံကိုဆိုလျှင် တရင်းတနီး ပိုပြီး ရင်ဖွင့် ပြောဆိုရဲသည်။ ပိုမွှင့်လင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ထူးစံက စိတ်သဘောထား ကြီးသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်လည်း လုံသည်။

မနာလိုတာ ပြိုင်ဆိုင်တာ ငြူစူတာတွေလည်း မရှိ။ ထို့ ကြောင့်ပင် ထူးစံကိုဆိုလျှင် စိတ်ဆဲရှိတာ ပြောရဲသည်။

“သူတို့ခေါ်သွားတဲ့ဆိုင်လေးက တအားလှတယ်ဟာ၊ ပြီးတော့...”

“တိ... တောင်”

လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် တံခါးပေါက်နှင့်အနီးဆုံး မှန် ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ယိုးမယ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဟင်...

သံပန်းတံခါးတို့ပဲ ပိတ်ပြီး ကျွန်တံခါးကို မပိတ်ထားတော့ သံပန်းအပြင်မှာ ရပ်နေတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ပြန်းခနဲ တွေ့ လိုက်ရသည်။

မှန်ရှေ့မှာ နွဲ့နွဲ့လေးရပ်ကာ သုမလည်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ပုတီးလေးတစ်ခုကို လက်ညှိုးနှင့် ဆကာကြည့်နေတဲ့ ဟန်ပန် လေးက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပုံစံနှင့် ချစ်ရာ။

အမှတ်မထင် မျက်စိရှေ့မှာ ပြန်းခနဲ မြင်လိုက်တော့ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ ဇဝေဝေါဖြစ်သွားရပြီးမှ သူ့ကလေးပဲ ဆိုတာ သေချာသောအခါ ရင်တွေက မယုံနိုင်အောင် တစုံတပြု ခုန်ပေါက်ဆူညံလာရ၏။

အသံပြုဖို့လည်း သူ မေ့နေသည်။

သူမကိုသာ မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေမိတာကြောင့် ဘေးက နန္ဒက တံခါးဘဲလ်ဖုကို ဝင်နိုင်လိက်တာ။

သူ့ကို မြင်သောအခါ ကောင်မလေးကလည်း မှတ်မိပုံ ဖြင့် အံ့အားသင့်သွား၏။

ကိုယ်သတိရနေတုန်း အဲဒီလူက ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ကို အခုလိုရောက်လာတော့ ယိုးမယ်တကယ် မယုံချင်။

“ထူးစံ... ဧည့်သည်”

သူမအသံလေးက စိတ်လှုပ်ရှားပြီး တုန်ခတ်သလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ထူးထူးစံက သော့ကိုယူပြီး ကမန်းကတမ်း တံခါးလာဖွင့်
၏။

“မဂီရိုလား”

“မရှိဘူး အစ်ကိုကြီး၊ မမ ဟိုဖက်လမ်း ခဏသွားတယ်၊
အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်က ဝင်လာပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာ
ဆက်တီမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့ရဲ့ မဂီဆိုသောအမေးကြောင့် ယိုးမယ်တစ်စုံတစ်ရာ
ကို တွေးလိုက်မိ၏။

ဘုရားရေ... သူက ကိုနန္ဒလား... .

အဆက်အစပ်တစ်ခုဟာ အနီးကလေးမှာ ရှိနေတာပါ
လား။

တစ်ရက်ခြားမှာ ဒုတိယမြောက် ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာကို
ဝမ်းသာအားရ အံ့ဩမိသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေမှာလည်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်
ခြင်းတွေဟာ မဖုံးနိုင်သလို ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေပါသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။

ဒီလိုပြန်ဆုံကြဖို့ ဘယ်သူကမှ တကူးတက ဖန်တီးအား
ထုတ်တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာကြုံဆုံမှုက အလိုလိုပေါ်ပေါက်
လာတာလေ။

ဒီတစ်ခါတော့ ယိုးမယ် သူ့အကြောင်း သိခွင့်ရတော့မည်
ထင်ပါရဲ့။

ထူးစံက အကြည့်ချင်းဖလှယ်နေသူနှစ်ယောက်ကို အကဲ
ခတ်မိသည်။

အရင်ကစည်းက သိနေကြတာများလား...

“ထိုင်ဦးနော်... ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ ညီမ၊ ရေအေးအေးပဲရရင် တော်ပြီ”

သူ့ဘေးက တစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် ထူးစံက အိမ်
အတွင်းဖက် လှမ်းဝင်ကာ ရေခဲသေတ္တာသွားဖွင့်၏။

ယိုးမယ်က ထူးစံနောက်လိုက်လာကာ...

“ဟဲ့... အဲဒါ နင်တစ်ခါပြောတဲ့ ကိုနန္ဒလား”

“အင်းလေ”

“သူက Romance ဆိုင်ကမို့လား”

“နှစ်ယောက်လုံးပဲလေ”

“တီရုပ်အနက်နဲ့ တစ်ယောက်က...”

“ဪ... ကိုလက်ငင်းကို ပြောတာလား”

“ဘာရယ်... ကိုလက်ငင်း၊ ဟုတ်လား... အဲဒါ သူ့ နာမည်လား”

“အေး”

“ဟိ... ဟိ... အဆန်းပဲ”

“နင်... သူ့ကို သိနေတယ်မို့လား”

“ဪ... ငါပြောပါရောလား၊ အိချိုတို့ခေါ်သွားတဲ့ ဆိုင်လှလှလေးဆိုတာ၊ အဲဒါ ရိုးမန့်စ်ပေါ့”

“အဲဒါ ဟိုတစ်လောကမှ ဖွင့်တာတဲ့၊ ငါလည်း မရောက် ဘူးသေးပါဘူး၊ မမဂီတောင် ရှယ်ယာပါသေးတယ်”

“နင်ကလည်း အစကတည်းက ကြိုတော့မပြောဘူး”

“ဪ... မဂီအကြောင်း နင်ကရော ဘယ်တုန်းက များ မေးဖူးလို့လဲ”

“ယိုးမယ်က ရယ်ကျဲကျဲလေး လုပ်နေမိသည်။ အရင်က စိတ်မဝင်စားပေမယ့် အခုက စိတ်ဝင်စား ရင်ခုန်စရာပေါ့ပေါက်ခဲ့ပြီတိုး... ”

“သူ့က မဂီသူငယ်ချင်းမေ့မော့”

“ကျောင်းကတည်းက ဘော်ဒါတွေပဲ”

“သက်တူရွယ်တူတွေဆိုတော့ သူလည်း သုံးဆယ်နား ပေါ့”

“အေးလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ က... ကဲ ဟိုတစ်ယောက်ခမျာ ရေဆာနေမြို့ မြန်မြန်ထွက်တော့”

“ရေခဲရေဗူးသာမက အအေးဖန်ခွက်တွေပါ ဖန်းလေးထဲ ခပ်မြန်မြန်ထည့်သယ်၍ နှစ်ယောက်သား ခည့်ခန်းသို့ပြန်ထွက် လာစါသည်။

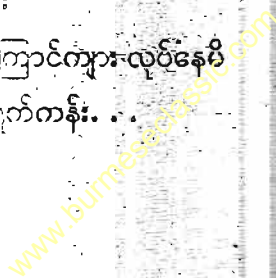
“ဟေ့ကောင်... လက်ငင်း၊ အဲဒီချာတိတ်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်”

“မင်း ရိုးနေတာလေ”

“ဟား... ဟား... ရိုးမိလို့လား”

“နန္ဒ တီတိုးမေးတာကို သူ့က အကြောင်ကျားလုပ်နေမိ သည်။ သူ့ပုံစံက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း... ”

“မျက်လုံးတောင် ပြုထွက်နေပြီ”

နန္ဒမျက်နှာက ရှုမဲ့ဟန်ပြနေဆဲမှာ လိုက်ကာအပြာနု
လေးကို ဟပြီး ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ပြန်ထွက်လာသဖြင့်
သူတို့ အသံတိတ်သွားရသည်။

ကောင်မလေးက မျက်လွှာလေး စင်းချထား၏။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမနှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းခွင့်ရမှု ဖြစ်တော့
မည်။

သူ နှုတ်နှေးနေလို့ မရ. . .

နှလုံးသားတွေက ပူနွေးလှုပ်ရှားနေပြီ။

ရာသီဥတုကလည်း ကံကောင်းစွာ သူဖက်မှာ ရှိနေသည်
ပဲ ဆိုရမည်။

“သူက ထူးထူးသူငယ်ချင်းလား”

မျက်နှာပူပူနှင့်ပဲ စပ်စုလိုက်လျှင် နန္ဒက သူဖက် ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်၏။

လက်ငင်းတစ်ယောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခုလို
နှစ်လိုချိုးမြန်စွာ ငေးမောကြည့်တာကိုရော၊ နှုတ်က သွက်သွက်
လက်လတ် ဖွင့်မေးချတာကိုရော နန္ဒ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးပါ။

ဒီကောင်ကို အစဉာ သံမဏိနှလုံးသားနဲ့လူလိုတောင်
ထင်ရတာ။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျောင်းတက်တုန်းပဲပေါ့”

“ထူးစံနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ဖစ်ဆဲဒ် တတိယနှစ်ပါ။”

“ဘယ်မှာတက်တာလဲ”

“သန်လျှင်မှာ. . .”

ကိုလက်ငင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံမူသာ အိမ်ကိုရောက်လာ
တတ်ပြီး စကားသိပ်များများလည်း မပြောဘူးပါ။

ထူးစံနှင့်ဆုံလျှင် ခေါင်းဆတ်ပြုံးပြတတ်တာလောက်ပဲ
ရှိတာမို့ အခုလို မေးမြန်းတာကြားရတော့ ထူးစံပင် ယောင်နန
ဖြစ်မိသည်။

ဒါက ဘယ်လိုပါလိမ့်. . .

ယိုးမယ်တစ်ယောက်ကလည်း ဟန်လေးမှပင် မဆောင်
နိုင်ပဲ ကိုလက်ငင်းအကြောင်းကို အူယားဖားလှားလာမေးပြီး အခု
ဒီတစ်ယောက်ကလည်း ပေါ်တင်ပင်. . .

ယိုးမယ်ထံ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“တစ်နေ့က ဆိုင်မှာတွေ့လိုက်တယ်နော်၊ မင်း ကိုယ့်ကို မှတ်မိလား။”

ယိုးမယ်က မဖြေရသေးခင် . . .

“သူလား မမှတ်မိဘဲနေမှာ၊ အခုပဲ ထူးစံကို လာမေးနေ တယ်၊ Romance ကမ္ဘီလားတဲ့၊ မမဝီ သူငယ်ချင်းလာတဲ့”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုယ်တို့ငါးယောက် ကျောင်းကတည်း က တွဲလာတာ၊ သူက နန္ဒာ ဟာ . . . ကိုမိ အခုမှသတိရတယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ထူးထူးကျူရှင်ကိစ္စ ဖုန်းဆက်တာ မင်းလား။”

“ဒါဆို အဲဒီတုန်းက ဘုကျကျမြေတာ ကိုကြီးပဲပေါ့”

“ဟ . . . မင်းက ကိုယ့်ကို နန္ဒာလို့ပဲ အတင်းစွပ်စွဲနေတာ ကိုး . . . ဒီမှာ ဒီကောင်ကမ္ဘီ နန္ဒာ . . . မတွေ့ဘူးလား။”

“ကိုကြီးက ကိုလက်ငင်းပါလို့မှ မပြောဘဲ”

ယိုးမယ်ဖွဲ့က သူ့ကို တရင်းတနှိပ်ပဲ မှတ်စောင့်ရွယ်လိုက် မိ၏။

အဲဒီတုန်းက ဘာကြောင့်များ စကားပြောအဆင်မပြေ ဘဲ ဘုနဲ့ဘောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါလိမ့် . . .

ယိုးမယ် မချင့်မရဲ ဖြစ်မိသည်။

အဲဒီတုန်းကသာ ခင်မင်ခွင့်ရသွားခဲ့ရင် ယိုးမယ်ဘေးမှာ နေဘို့ငြိမ်ဆိုတာ မရှိသေးဘူးလေ။

အင်း . . . နေစမ်းပါဦး။

ယိုးမယ်က ကိုယ့်ဖက်ကိုယ်တစ်ခုတည်း စဉ်းစားစိတ်ညစ် နေတာ။ သူ့ဖက်ကရော . . .

သူ့ကို ကိုကြီးဟု ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံလေးမှာ လက်ငင်း နှလုံးသားက အရည်ပျော်အောင် ကြည်နူးမိတာ တဟက်ဟက်နှင့် ရယ်နေမိသည်။

“ဒါဆို . . . ကိုယ်ပဲ မှားတယ်ထားပါ”

“တကယ်က ထူးစံ အဖြစ်”

“ဟင်း . . . ငါက စာယ်နားက ပါလာရတာလဲ”

“နင်ပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေ၊ ကိုနန္ဒာလို့ ရေးထားတာ၊ တကယ်ဆက်တော့ ကိုလက်ငင်းဆီ ရောက်သွားတယ်”

“အံ့မယ် . . . ငါက မဂီသူငယ်ချင်းဖုန်းလို့ပဲ ပြောတာပါ နော်၊ ကိုနန္ဒာလို့လည်း မပြောဘူး၊ ကိုလက်ငင်းလို့လည်း မပြောဘူး၊ နင့်ဘာသာ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့နာမည်ကို မေးမှတ်လိုက်တာ ဖြစ် မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်နာမည်က ကြားဖူးနားဝ မရှိဘူးပေါ့”

“မဂ်ိ လာပစေ၊ သူက နန္ဒနာမည်ပဲ တဖွဲ့ရေရွတ်နေတာ ကိုး၊ ဟား... ဟား... အခုမှ သိတယ်”

နန္ဒက မဂ်ိကို စဖို့နောက်ဖို့ တေးထားလိုက်ပါသည်။ ဒီအပျိုကြီးက စလို့ကောင်းသည်။

စတာနှင့် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ ထပျစ်တောက်တောက် ရန်တွေ့တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ဝိုင်းမှာ စကားသံ၊ ရယ်သံတို့နှင့် ဆူညံနေရပါ၏။ အရင်က မဂ်ိတို့ အရွယ်တန်းမို့ ထူးစံတို့နှင့် မရင်းနှီးပါ။ စကားပင် သေချာမပြောဘူးတာ အမှန်။

ဒီနေ့ ယိုးမယ်ရောက်လာတဲ့နေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူငယ်ချင်းတွေလိုပင် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ခင်မင်အဖွဲ့ကျ သွားရတာ။

အရင်က မဂ်ိနှင့်ပတ်သက်ပြီး အိမ်ကို တစ်ခါတရံ ဝင်ထွက် နေတုန်းကဖြင့် မေးတစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်ခွန်းထက် ပိုမတက်ခဲ့ပါလား။

“ကိုယ်ကလည်း ဆိုင်ကိုလာတဲ့နေ့က ထူးထူးဘော်ဒါတွေ မှန်း မသိခဲ့ဘူး”

“သူ မပါဘူးလေ၊ ငွေဆောင်သွားခနတာ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့် ထူးက ပြန်ကျွေးရမယ်လို့ ပြောနေတာ”

“လာခဲ့လေ... အထူးစပယ်ရှယ်လက်ရာတွေ စီစဉ်ပေးမယ်”

“ဒီကောင်က စေတနာတွေ ပေါက်နေတာဗျ”

နန္ဒက ဝင်ကြပ်သည်။

“ယိုးမယ်တစ်ယောက်တည်း လာမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ထူးတို့ပါ ပါမှာ”

ထူးစံစကားကြောင့် ယိုးမယ်မျက်နှာလေးက နီမြန်းသွားရသည်။

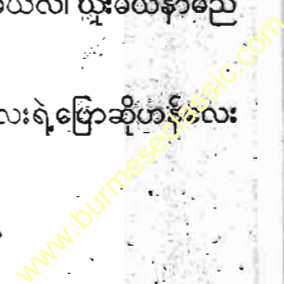
“ကိုကြီးက အကုန်လုံးကို ဖိတ်တာပါနော်”

“ဒါဆို... ယိုးမယ် မလိုက်ရင်လည်း ရတယ်ပေါ့”

“ယိုးဒယားမယ် မပါလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ”

“ကိုနန္ဒနော်... ဘာယိုးဒယားမယ်လဲ၊ ယိုးမယ်နာမည်က ယိုးမယ်ဖွဲ့... သိရဲ့လား”

ချစ်စရာအမည်နှင့် ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ဖြောဆိုဟန်လေး

တွေကို လက်ငင်းက မျက်တောင်မခတ်တမ်း ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်ရေစက်ကြောင့်များ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိရတာလဲ
ဇာ။

သူကလေးထံမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ကျွန်းနေပြီ
ဆိုတာ ဘေးလူတွေလည်း ရိပ်မိတုန့်ပြီ။

ထူးစံသည် ဘေးကနေ နည်းနည်းတော့ မျက်ခုံးလှုပ်နေ
ပြီ။

သူတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သိသာစွာ ဂိုက်ဝင်စားနေတာ
မှန်ပေမယ့် နေဘိုင်းကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ယိုးမယ်ကို ချစ်တုန့်ပြန်လိုက်ပါလို့ အတင်းအကျပ်
ဘေးတီးတွန်းပို့မိတာ မှားပြီထင်သည်။

သူငယ်ချင်းရဲ့ ရှက်ဝံ့ရှက်ခိုးဟန်ပန်နှင့် ဈေးနားလက်
တောက်ပနေသော မျက်လုံးလဲ့လဲ့လေးတွေမှာ အချစ်ရဲ့ ရောင်

ခြည်တွေ ယှက်သန်းနေတာလည်း မျက်မြင်ပဲလေ။

တည်တည်တံ့တံ့နေတတ်တဲ့ ကိုလက်ငင်းကြီးလည်း
မတည်တံ့နိုင်တော့ပါ။

နှူးညှစ်ရုန်းရိတောက်ပနေသော မျက်ခုံးတွေကို ကြည့်ရုံ
ဖြင့် သူ ယိုးမယ်ကို ဘယ်လောက်ထိအောင် နှစ်ဝင်တွယ်ပြီနေ
သလဲ သိသာလှပါလား။

ထူးစံက ပင့်သက်ခိုးအရှိက် နန္ဒက ချက်ခုံးပင့်ပြသည်။
သူငယ်ချင်းရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို သူ အလိုက်သိသိ ကူညီ

ချင်သည်။ ဒီနည်းခန်းမှာ ဆက်ထိုင်နေဖို့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူးလေ။
နန္ဒက စီးကရက်ဗူးကို စားပွဲနှင့် ဟတောက်တောက်

အသံပြုရင်း တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်လျက်...
“မီးခြစ်ရှိလား... ထူးထူး”

“မီးခြစ်ပဲ ရှိတာပေါ့”
“ဒါဆို ခဏလောက်”

ထူးထူးတို့ အိမ်မှာက ဘယ်သူမှ မီးကရက်မသောက်တာ
မို့ ဂက်စ်မီးခြစ်ကို မီးဖိုချောင်မှာ သွားယူရသည်။

ထူးထူး ဖျတ်ခနဲ ထထွက်သွားလျှင် နန္ဒက လက်ငင်းကို
မျက်စိတစ်ဖက် အသာမိုက်ပြု၍ ဝရံတာသို့ ထွက်လာသည်။ ပြော

ချင်တာလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပါ။
“ယိုးမယ်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ရွှေတုံတိုင်”

“ဖုန်းဆက်လို့ရမလား”

“ရှင်”

သူ ခေါင်းဝှဲကာ ထိုသို့ တဲ့တိုးမေးလျှင် သူမရင်ထဲ လူးလွန် တုန်ခါသွားသည်။

“ဖုန်းဆက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟို... ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“အိမ်က စည်းကမ်းတင်းကျပ်လို့လား”

“အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို... ယိုးမယ် ဖုန်းနံပါတ်ပြော”

သူက သူ့ခါးမှ ဖုန်းကိုဖြုတ်ကာ ချက်ချင်း ဖယ်မိုရီသွင်းဖို့ ဟန်ပြင်၏။

“(.....)”

ယိုးမယ်ပြောတဲ့ လိုင်းဖုန်းနံပါတ်ကို သူက မှတ်လိုက်ချိန် မှာပဲ ထူးထူးအစ်မ မဝီတ မြန်ရောက်လာသည်။

“ဪ... နန္ဒတို့ ရောက်နေတာလား၊ အကြွေးလည်း ပါတာကိုး... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လာရင်း ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်ရာ...

“နင် ဘယ်တွေလျှောက်လိမ့်နေတာလဲ၊ စောင့်ရတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီဟာ”

ကိုနန္ဒက ဝရံတာကနေ ပြန်လှည့်ဝင်လာသည်။

“အဲမယ်... အပိုမပြောပါနဲ့၊ ငါ အောက်ဆင်းသွားတာ တောင် နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်... ဟွန်း”

ဒီခြစ်ဝင်ဖူးတဲ့ ထူးစံကလည်း ပြန်ထွက်လာသဖြင့် သူ့တို့ နှစ်ဦး နောက်ထပ် ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါ။

ထူးစံဟာ အိမ်မှာ ညီမအငယ်ဖြစ်ပြီး သူ့အစ်မကြီးရဲ့ကိုစွဲ တွေထဲ ဝင်မပါတတ်သူဖြစ်ရာ အခုလည်း အစ်မလုပ်သူ ပြန်ရောက်လာပြီမို့ သူက အိမ်ထဲ အသာဝင်သွားပါတော့သည်။

ထူးစံရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ယိုးမယ်ကလည်း တစ်ယောက် တည်း ဆက်ထိုင်နေလို့ မကောင်းတော့တာမို့ ထူးစံလိုပဲ နောက်ဘက်က ထမင်းစားပွဲဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

လက်ငင်းရင်ထဲမှာတော့ ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွားပါသည်။ သူကလေးကို ကိုယ့်မျက်စိရှေ့က အပျောက်မခံချင်အောင် ပင် ချစ်စနိုးစိတ်တွေ များပြားနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့သုံးယောက်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆိုင်ကလေးထဲ
အတော်လူများစည်ကားနေပါသည်။

စားပွဲဝိုင်းအလွတ်ဆိုတာ မရှိသလောက်နီးဝါးပင်။

အနောက်ဘက်က ဆိုဖာဝိုင်းမှာပဲ နေရာရတော့သည်။

ညဖက်ဖြစ်တာမို့ ယောက်ျားလေးတို့ အများစုရှိသည်။

ဒီနေ့ဘောလုံးပွဲကလည်း ချယ်ဆီးပွဲမို့ ဘောလုံးပွဲကြည့်
ပရိသတ်တို့လည်း ပါသည်။

ကျော်လွင်က ဘောလုံးဝါသနာအိန္ဒြေ ဖြစ်တာကြောင့် တီဗွီ
ဖက်ကို အရင်ဆုံး မော့လိုက်၏။

“နေခင်းဘက်တော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေးပဲကွ”

“မင်းပြောတဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ”

နေဘွိုင်းက မိုးယံကို မေးလိုက်လျှင် မိုးယံက ဟိုဒီဝေ့ဝဲ
ရှာပြီး...

“မတွေ့သေးဘူးကွ... တွေ့ရင် ငါပြမယ်”

သူ နေပြည်တော်ရောက်နေတုန်း ဒီဆိုင်က လူကြီးတစ်
ယောက်က သူ့ချစ်သူ ယိုးမယ်ကို ဆည်းသည်းမည်းမည်း ရှိုးတယ်
ဆိုသဖြင့် နေဘွိုင်းက ဘယ်သူလဲလို့ လာကြည့်တာ။

မိုးယံတို့က ယောက်ျားလေးချင်း စည်းလုံးညီညွတ်စွာ
နေဘွိုင်း ပြန်လာတာနှင့် သတင်းပေးကြသည်။

ဒါတောင် ကြည့်ရုံလေးပဲ ကြည့်သေးတာသိလို့။

ထူးစံတို့အိမ်မှာ ဆုံကြတာကို သူတို့ မသိသေးပါ။

ယိုးမယ်ဖွဲ့ကလည်း ထူးစံကို ပြန်မမြှော့ဖို့ နှုတ်မိတ်ထား
သည်။ ထူးစံကလည်း မိန်းကလေးချင်း နားလည်စွာနှင့် အိချီတို့
ကိုပင် ပြန်မပြောချေ။

အိချီဆီ သတင်းရောက်တာနှင့် မိုးယံ သိမည်။ မိုးယံသိ
တာနှင့် နေဘွိုင်း သိမည်။

ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကာ ထိုကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားကြသည်။

နေဘိုင်းတို့သုံးယောက်မှာ ဘီယာနှင့် အကင်တစ်ပွဲ၊ အရွက်ကြော်တစ်ပွဲ မှာကာ မြည်းကြ စားကြနှင့် စကားပြောနေကြသည်။ သို့သော် ကျော်လွင်က စကားဝိုင်းထဲ မပါဘဲ သူ့ဘာသာ ဘောလုံးပွဲထဲပဲ အာရုံရောက်နေပါသည်။

“ဒီဘဲက အသက်သုံးဆယ်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ရုပ်ကတော့ အရမ်းဖြောင့်တယ်ကွ၊ ဆိုင်မန်နေဂျာလား ဘာလားတော့ မသိဘူး”

“အခုကြည့်တော့ ကက်ရှာမှာရှိနေတာ၊ တခြား အမျိုးသားတစ်ယောက်”

“သူက နေခင်းပိုင်းဂျူတီလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် မတွေ့တာ၊ မင်း မြင်ဖူးချင်ရင် နောက်တစ်ခေါက် နေ့လည်ဖက် လာကြည့်လိုက်”

“တော်ပါပြီကွာ... ဘာမှမဟုတ်ရင်လည်း ခေါင်းထဲထားမနေတော့ပါဘူး၊ ယိုးမယ်ကလည်း နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းကြိုက်မယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း အဲလို သိပ်မယုံထားနဲ့ကွ၊ လမ်းကြောင်းတွေ ရင်စောစောရှင်းပစ်လိုက်”

နေဘိုင်းက ခေါင်းဆတ်သည်။

အမှန်တော့ ဗိုလ်က အဲဒီနေ့က ဘာမှသတိထားမိတာ မဟုတ်ပါ။ အိမ်ထဲက အကြောင်းသာ ဒီဆိုင်က လူကြီးကို ယိုးမယ်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိရတာ။

အိမ်ထဲက ချစ်သူကို ဘာမဆို တတွက်တွက်နှင့် ဖွင့်ဟ ပြောပြနေကျမို့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြောခဲ့တာမျိုး ဖြစ်သည်။

သူတို့ အမြည်းစား၊ ဘီယာသောက်နေဆဲမှာပဲ ဘောလုံးပွဲက ပြီးသွားပါသည်။

ဘောလုံးပွဲပြီးတာနှင့် ထိုင်နေတဲ့ လူတွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသလို ဒဏ်ရပ်ထားပုံရတဲ့ အဆိုစင်မြင့်ပေါ်ကိုလည်း ဆိုမယ့်တီးမယ့်သူတွေ မြန်တက်လာကာ နေရာယူ ပြင်ဆင်တာတွေ ရသည်။

မိုက်ကရိုဖုန်းနားမှာ ခေါက်ကုလားထိုင် အဖြူလေးနှစ်လုံးကို လာချသည်။

စုံတွဲအဆို ဖြစ်ဟန်တူသည်။

Valentinedayနေ့ နီးလာတော့ စင်ပေါ်မှာ စုံတွဲအဆိုလေးတွေ ဖျော်ဖြေသည် ထင်ပါရဲ့။

တစ်ဆိုင်လုံးလည်း အသည်းပုံပူဖောင်းတွေ၊ မြားနတ်မောင်ရုပ်ပုံတွေ ရှုပ်ယှက်တိုခတ်လို့။

ခဏအကြာမှာ အော်ဂင်သမား၊ ဂစ်တာတီးသမားတို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ...။

ပြီးလျှင် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖျတ်ခနဲ ပြေးတတ်လာ၏။

မဟော်ဂနီရောင် ဆံနွယ်ခွေခွေကောက်ကောက်လေးတွေ ပုခုံးပေါ် ဖြာကျလျက်၊ မျက်နှာလေးကလည်း ဆွဲဆောင်မှု ရှိရှိ ခပ်ခိုက်ခိုက်လေး ဖြစ်သည်။ နားကွင်းအဝိုင်းကြီးကြီးနှင့် ပေါ်လွင်နေသော နှာတံလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းထူထူလေးနှင့်မို့ ထင်းခနဲနေအောင် လှပါသည်။

စတ်ထားတာက ကော်ဖီရောင် ရင်ပြတ်အင်္ကျီရှုံ့ကြီးလေးနှင့် စကဒ်က အတိုအဖြူ အထပ်ထပ်နှင့် လေဒီရှူးအဖြူလေးကို စီးထားသည်။

ပြီးလျှင် ထိုင်ခုံအဖြူလေးပေါ် ရွရွလေး စတိုင်ကျကျ ဒူးချိတ် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

သူမနှင့် တွဲဖက်သီဆိုမည့်သူက ခေါင်းဆောင်းပါသော တီရှပ်အနက်နှင့် ကျင်းဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ထားကာ ဂစ်တာကြိုးကို ဆလွယ်သိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ဟာ... နေဘိုင်း... အဲဒါ သူပဲကွ”

“ဘယ်သူလဲ”

“အခု စင်ပေါ်တက်သွားတာ”

မိုးယံက တအံ့တဩ ညွှန်ပြသည်။

“အဆိုတော်လား၊ အတီးသမားလား”

“အခု ဆိုမယ့်သူ...”

နေဘိုင်းက သေချာကြည့်သည်။ သူတို့က နောက်ဆုံး နားက ပိုင်းမှာမို့ စင်နှင့် အလှမ်းဝေးပါသည်။

သို့သော် သားသားနားနားနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိဟန်တူသော ထိုလူရဲ့ အရှိန်အဝါကိုတော့ သူ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။

“သေချာရဲ့လားကွာ”

“မယုံရင် ကော်လွင် မေးကြည့်၊ ဟေ့ကောင်... အဲဒါ ဒီဆိုင်က လူကြီး မဟုတ်လား၊ မင်း မှတ်မိတယ်မို့လား”

၀၀ အလေးခွယ်

“အေးကွ... ဟုတ်သလိုလို့ပဲ”
သူတို့ တီးတိုးငြင်းခွန်နေဆဲ စင်ပေါ်က စုံတွဲလေးက
သီချင်းစဆိုလေပြီ။

အခြေအနေဟုတ် မချစ်ရတာလို့ ...

ပညတ်ချက်တွေ ရှိထားလား...

အချစ်ဆိုတာ ပြောရခက်တာပို ...

ကိုချစ်တာ အပြစ်ရှိလား...

စွဲအားရှိပြီး အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံက အားလုံး
ကို လွှမ်းမိုးသွား၏။

မူရင်းအဆိုရှင် R ဇာနည်လားတောင် ထင်မှတ်မှားချင်
စရာပါလား။

လှည့်ရှင်လေ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လို့...

စွဲလန်းစိတ် လှည့်လားလေ...

အချစ်ဆိုတာ အကန်အသတ်ပျက်တာပို...

ကိုချစ်တာ အပြစ်ရှိလား...

အပြောနဲ့တွေ့ကို မင်းစဉ်းစား... နောက်ဆုတ်ပရော့ ဝါပညာထား
ပြောကံပေါ်ကို ရပ်ပြီး... ကောင်းကင်ကြီးကို ဟောပြောကြည့်...

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

အထေးအဆုံးထိကွာနေလည်း မနပ်ပီရင်ခွန်ဆဲ ...
လူကြားထဲတောင် ခွဲခွဲပီ ... ချစ်ခိုတာ ငါ့အပြစ်ရှိ
ပီပီရှိ ငါ့ချစ်ကြည်... မင်းက မသိ... ရင်ထဲထိ
ဒီလိုနဲ့ စိတ်တွေနန်း... မင်းကို ငါ တစ်တနေတန်း
လွှမ်းမီလို့ ငါ ဖုန်းဆက်ကြည့်... လွှမ်းမီတာအပြစ်ရှိ
ချစ်ခိုတာ မင်းနဲ့ငါ ဖုန်းဆက်တာ လွှမ်းမီပါ
ရင်ခွန်ဆဲဟာ မင်းနဲ့တို့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ချစ်တာ ...
မိန်းကလေးအဆိုရှင်လေးကလည်း တွဲဖက်မိမိ သီဆိုခွင့်

သည်။

သူတို့နှစ်ဦးပုံစံမှာလည်း လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းနေပါ

သည်။

နေသွိုင်းက မျက်မှောင်ကပ်လျက် စဉ်းစားနေမိသည်။
ဒီလူကြီးဟာ ယိုးမယ်ကို ရဲတိတ်နှင့် ရိုးတယ်ဆိုတာ
ဟုတ်မျှမလားဟုပင် တွေးနေမိတာ။

“သူက အဆိုတော်ထင်စာယ်ကွ မင်း လူမှားနေတာလား
မိုးယံ”

“အား... မမှားပါဘူး၊ သူပါပဲ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“အခုန သူ့နာမည် ကြေညာလိုက်သေးလား”

ကျော်လွင်က အနားမှဖြတ်သွားသော ဝိဇာတာလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး...

“ညီလေး... အခုဆိုတဲ့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲကွ၊ နာမည်တွေ သိချင်လို့”

“ဗျာ... ဪ... ကိုလက်ငင်းနဲ့ မရှင်ညှိပါ၊ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေပါ၊ ဝါသနာပါလို့ ဝင်ဖျော်ဖြေကြတာ ဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“သူတို့က ဘာတွေလဲကွ၊ လင်မယားလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး”

ကျော်လွင်နှင့် ဖိုးယံက စားဖွဲ့ထိုးကောင်လေးကို သိချင် စာတွေ မေးကြည့်ကြတာ...

လက်ငင်းဆိုသူမှာ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်ကြောင်းသိရတာမို့ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ခုံးဖင့်ပြမိကြသည်။

လက်ငင်းအကြောင်းကို အတော်အတန်တော့ သိသွားရ ပြီ။

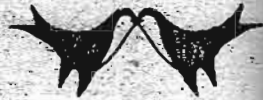
တကယ်သာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို မရိုးမသားစိတ်ကူးရင်တော့ ယိုးမယ်အနားမှာ နေချိန်းရှိပြီးသားဆိုတာ ဒီလူကြီး သဘော ပေါက်စေရမည်။

သူကလွဲ၍ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို မည်သူမျှ မချစ်စေရ။ မပိုင်ဆိုင်စေရ။

တားမြစ်ချက်တော့ ရှိရမည်လေ။

နေဘို့ငါက ဒီနားက ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်ရအောင်ဆိုသဖြင့် ဆင်းလာတာ။

သူက ကားအနီးမှာ လက်စိုက်ရပ်လျက် ယိုးမယ်ကို ဖူးဖူး စိုက်စိုက် ငေးမောကြည့်နေသည်။

အနားရောက်လျှင် ဘာမှမပြောဘဲ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲမှာ နေဘို့ငါက စူပါဆလွန်းကားလေး တစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ကျောင်းတက်နိုင်သူ ဖြစ်ဆဲသည်။

“ဒီနားပဲဆို... အိုင်း”

“တက်ခမ်းပါ... တစ်နေရာ သွားရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ... ယိုးမယ်က မာမိုကို ခဏလေးလို့ ပြော ထွက်လာတာနော်”

“မကြာပါဘူးကွာ”

ယိုးမယ်က ကားပေါ်တက်ပြီးလျှင် သူက စက်နှိုးမောင်း ထွက်လာရင်း...

“ပြန်ရောက်တည်းက ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး”

ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့ နွဲ့နှောင်းသိမ်မွေ့သော လမ်းလျှောက်ဟန် လေးကို သူ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ချစ်သူလေးဟာ ဝတ်နေကျအတိုင်း စပို့ရှပ် လက်ရှည် အနက်လေးကို ဝတ်ထားပြီး၊ စကပ်ကတော့ ကော်ဖီရောင်နှင့် အနက်ရောင် ကျားကွက်ပုံစံဒီဇိုင်း အသားပျော့ပျော့ ခပ်ထူထူ လေးနှင့်...

ယိုးမယ် လမ်းလျှောက်ပုံလေးမှာ ကနွဲ့ကလျနှင့် တစ်မျိုး ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။

ဟတ်ရှူးအပါး အနက်ရောင်လေးကို စီးထားသလို ဒီ ညနေမှာ သူမက ဆံပင်လေး နှစ်ဖက်ခွဲကာ ကျစ်ဆံပြီးလေးပင် ကျစ်ထားသေးသည်။

“ဘွိုင်းလည်း ကျွန်တို့ရဲ့အဖေတစ်ယောက်လို့လည်း သိလား”

“အဲဒါ အသာထားပါဦး၊ နင် ငါ့ကို သတိရလား၊ ယိုးမယ်၊ ငါကတော့ နင့်မျက်နှာလေးပဲ လွမ်းနေမိတာ”

“လွမ်းတယ် . . . တုတ်လား၊ ယိုးမယ်တို့ ရည်းစားဖြစ်တာ ဘယ်နှစ်ရက်များ ကြာသေးလို့လဲ”

“ငါဖုန်းဆက်တော့လည်း အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ . . . အိမ်မှာပဲ အမြဲရှိရမလား”

“ငါသွားနေတုန်း ဘာတွေ ထူးသေးလဲလို့ပါ”

“ဘာထူးရမှာလဲ”

“နင့်ကို တစ်ခြားကောင်တွေဘာတွေ ကပ်နေမှာ စိုးလို့ သူက သဝန်တိုသလို မေးသည်။ ယိုးမယ်က မလုံမလဲ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိသည်။ အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတာ ကိုလက်ငင်းရဲ့ရုပ်သွင်ပါပဲ။

သူ ဖုန်းလည်း မဆက်သေးဘူး . . .

“ဘာရယ်နေတာလဲ ယိုးမယ်၊ ငါ့ခင်ပွန်းအောင်မလုပ်နဲ့ နော်”

“ဘာလုပ်လို့လဲ ဘွိုင်းရယ်၊ ပြဿနာပဲ”

“နင်က အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ငါ အိမ်ထဲမှာလောက် အလှမပြင်ပါဘူးနော်”

“နင်က မပြင်ဘဲ လှနေတာ”

နေ့ဘွိုင်းအပြောလေးကြောင့် ကြည်နူးမှုလေး ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ခတ်သွားရသည်။

နွေးရိချိုမြသော အကြည့်ငေးလေးကိုလည်း လွမ်းဆွတ် သတိရလိုက်မိပါသည်။

“ငါ စိတ်မချလို့ မိုးယံနဲ့ ကျော်လွင်ကိုစောင့် သေချာ မှာထားခဲ့တာ”

သူ့စကားမှာ အယုံအကြည်မဲ့ခြင်း ပါဝင်နေသည်။ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုကို ဘွိုင်းက ဘာနဲ့များ ထိန်းချုပ်ထားချင်သေးလို့လဲ။ စိတ်ရဲ့ ရွက်လွင့်ခြင်းကို ဘယ်သူကများ ခလုတ်နှိပ် တားမြစ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။

“သူတို့ကို ပိုယုံလို့ မှာတာပဲ၊ မှာရမှာပေါ့”

သူမ ရွဲ့ပြောလိုက်မိသည်။

နေဘွိုင်းက မီးဖိုခုံမှာ ကားရပ်ရင်း ယိုးမယ်ဖက် လှည့်

ကြည့်ကာ ရုတ်တရက်...

“ငါတို့ ဒီည ရိုးမနံ့မှာ သွားထိုင်ရအောင်”

“ဟင်”

ယိုးမယ် သူဖက် အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူကလည်း ယိုးမယ်ရဲ့အမူအယာကို အကဲခတ်သော

မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လျက်သား...

သူမက အမူအယာ မပျက်စေဘဲ...

“မသွားချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မိုးပဲ ချုပ်တော့မယ်”

“အဲဒါမှ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတာပေါ့”

“မာမို့ကို မပြောခဲ့ဘူး”

“ရော... ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်”

သူက ဖျတ်ခနဲ ဟန်နန်းဖုန်းကို ထိုးပေး၏။

“တခြားဆိုင် သွားချင်သွား။ အဲဒီဆိုင်က ဘွိုင်း ခရီးသွား
နေတုန်းက အိချိုတို့နဲ့ ထိုင်ပြီးသား”

“ငါနဲ့အတူတူ မထိုင်ရသေးဘူးလေ”

“ညဖက်ဆို လူများနေမှာ... မသွားချင်ဘူး”

ယိုးမယ်က ခေါင်းယမ်းပြီး တွင်တွင်ငြိမ်းနေပါသည်။

မတော်တဆ ကိုလက်ငင်းရှိနေလျှင် နေဘွိုင်းနှင့် သူ့ရှေ့

အလိုလို ရောက်သွားမှာပေါ့...

မသိစေချင်သေးပါဘူး...

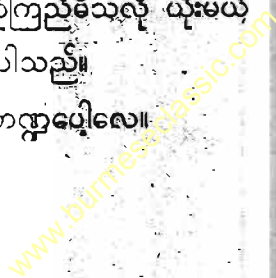
အသိပေးရင်တောင် မိုးမယ်နှုတ်က အရင်ဖွင့်ပြောချင်
သည်။

သူ့ရှေ့ကို ပြုန်းခနဲ အတွဲနဲ့ရောက်သွားရင် ယိုးမယ်
ရက်စက်ရာကျလိမ့်မည်။

ကိုလက်ငင်းအပေါ် သူမ ဘယ်သောအခါမှ မရက်စက်
နိုင်ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ယိုးမယ်ရှိတာ ယုံကြည်မိသလို ယိုးမယ်
ရင်ထဲမှာလည်း သူရှိနေတာ ယုံစေချင်ပါသည်။

ဆိုတာ မဆိုတာတွေက တစ်ကဏ္ဍပေါ့လေ။

ဒီလောကကြီးမှာ ချစ်သောသူတိုင်း ဆုံဆည်းပေါင်းဖက် ခွင့်ရတာကတော့ ရှိချင်လည်း ရှိမယ်၊ မရှိချင်လည်း မရှိဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် တိတ်တဆိတ် ချစ်ခွင့်လေးဆိုတာကတော့ လူတိုင်းအတွတ် ရှိနိုင်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ယိုးမယ်၊ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် သွားထိုင်ဖို့ ကိစ္စကို ဘာလို့ ဒီလောက် အသည်းအသန် ငြင်းနေရတာလဲ”

“လူရှုပ်တဲ့ဆိုင် မထိုင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ...”

“Romance က လူရှင်းပါတယ်၊ ညဖက်ဆို Hollow Show လည်း ရှိတယ်ကွ”

“ဘွိုင်း... ဘယ်တုန်းက ရောက်လို့လဲ”

“မနေ့ညက”

“အဲဒါကို ဒီည ထပ်သွားမယ်၊ တုတ်လား”

“အဆိုတော်တစ်ယောက် အရမ်းအသံကောင်းလို့ သဘော ကျနေတာ၊ ယိုးမယ်ကိုလည်း ပြချင်လို့ပါ”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး... ယိုးမယ် ခေါင်းကိုက်နေတယ်”

“သီချင်းနားထောင်ရင်း အနားယူလိုက်ရင် အဆင်ပြေ သွားမှာပါ”

“နေစမ်းပါဦး... ဘွိုင်းကရော ဘာကြောင့် ဒီလောက် သွားထိုင်ချင်နေရတာလဲ”

“ဟား... ဟား... သီချင်းဆိုတဲ့ မမတစ်ယောက် အရမ်းမိတ်လို့လေ”

“နင်... မနောက်နဲ့နော် ဘွိုင်း”

သူက ပြောရင်းဆိုရင်းက ကားကို Romance ဆိုင်လေး ရှိရာဖက် ဦးတည်မောင်းခဲ့ပါသည်။

နေဘွိုင်းဟာ သူလုပ်ချင်တာ၊ သူဖြစ်ချင်တာကို နောက် မဆုတ် ဇွဲမလျှော့ဘဲ ဖြစ်အောင်လုပ်နေကျ။

ယိုးမယ်ကဲ့သို့ မသွားချင်ဘူး ငြင်းဆန်လေ သူက မရအရ ဆွဲခေါ်သွားချင်လေ... ဆိုင်ရှေ့လမ်းကလေးမှာ ကားရပ်သော အခါ ယိုးမယ်စိတ်ဇွှောက် မွန်းကြပ်လေးလံသွားပါသည်။

“ဘွိုင်း... အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုမှာတောင် ငါ့ ဆန္ဒက အရေးမပါဘူးလား တင်”

သူမ စိတ်ပျက်စွာ မေးမိသည်။

“အဲဒါပေါ့ဟ... အသေးအဖွဲ့လေးကို ယိုးမယ် ဘာလို့ အကြောက်အကန် တွန့်ဆုတ်နေရတာလဲ”

၉၂ ဆုလေးနွယ်

နေဘို့ငါ့ကလည်း နဂိုတုန်းက ဒီလောက် သံသယမခိုင်
မာ။ လက်ငင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်မှု မရှိနိုင်လောက်ဘူးလို့ပဲ
ယူဆတာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူ့အတွက် စဉ်းစားစရာ
ဖြစ်လာသည်။

မိုးယံတို့ အရိပ်အမြွက်လောက် ပြောပြတဲ့သတင်းဟာ
ဒီထက်လည်း ပိုနက်ရှိုင်းနိုင်သေးတာပဲ။

ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို လျှော့တွက်လို့ မရ...
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပညာပြုလှည့်စားတာတော့
သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအနားမှာ ကိုယ်က အရိပ်ကလေး
လို့ အမြဲမပြတ် ရှိနေမှ ဖြစ်မည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်က မဆင်းခင် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် အားပြိုင်ကြည့်နေမိကြသည်။

နေဘို့ငါ့ဟာ ယိုးမယ်ထင်တာထက် ပိုသဝန်တိုတတ်ပြီး
ပိုပြဿနာရှာတတ်သူပါလား။

ယိုးမယ် ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲ သူ့က ရန်လိုစိန်ခေါ်နေ
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ယိုးမယ်သည် ချစ်သူအပေါ် အထင်သေးစိတ်ပျက်ခြင်း
ကို စတင်ခံစားလာမိ၏။

“ကဲပါကွာ... ခကဝင်ထိုင်ရုံလေးနဲ့ဘာဖြစ်မှာလဲ လာပါ”
သူမက ယိုးမယ်ပုခုံးစွန်းလေးကို တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်၍
ချော့မော့ခေါ်သည်။

ယိုးမယ်က နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်၍ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်း
လိုက်သည်။

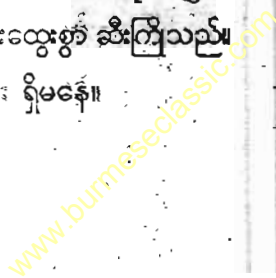
ဒီလောက်တောင် အတင်းအကျပ် ခေါ်ချင်မှတော့ ငြင်း
မနေတော့ပါဘူးလေ။

ကိုလက်ငင်းလည်း ရှိချင်မှ ရှိမှာပေါ့...
ထူးစံမြောတာတော့ သူတို့သူငယ်ချင်း ငါးယောက်က
ဆိုင်ကို အလှည့်ကျ အုပ်ချုပ်စီမံတယ်ဆိုတာပဲ။

ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်ဆိုသောစိတ်နှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပဲ လှမ်း
ဝင်လိုက်သည်။

နေဘို့ငါ့က အကဲဖိုကာ သူမလက်ကလေးကို မလွှတ်
တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ဆိုင်ကလေးက နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုသည်။

ကံကောင်းသည်မှာ ကိုလက်ငင်း ရှိမနေ။

ယိုးမယ်က ပင့်သက်ငွေ့ငွေ့လေး ခိုးရှိုက်ရင်းက အဆို
စင်မြင့်လေးရှေ့က စားဖွဲ့မှာပဲ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ထိုစားဖွဲ့ကို
နေဘွိုင်းက ရွေးချယ်တာ ဖြစ်သည်။

မနေ့ညက ဝိတ်တာလေးကို မေးခဲ့သည်။

မနက်ဖြန်ညရော သူတို့ သီချင်းဆိုမှာလား သိချင်လို့ပါ။

အေး... မနေ့၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လုံး ဆိုကြတယ်ဟု ပြောသဖြင့်
ဒီညမှာ ယိုးမယ်ကို ပါအောင်ခေါ်ခဲ့တာ။

ဘောလုံးပွဲ မလာသေးသဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် သီဆိုနေသည်။

စုံတွဲဆိုတဲ့ အလှည့်လည်း ဆိုပါသည်။

ယိုးမယ်က ကြူမြေရရနှင့် ပိုက်တံလေးကို ဆော့ကစား
ရင်း ကိုလက်ငင်းများ ရောက်လာမလားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်
ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်အောင် တုန်သွားရပါ

၏။

တင်...။

ဆိုင်အတွင်းဖက် တစ်နေရာကနေ သူက လမ်းကလေး

အတိုင်း ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းကျနှင့် လျှောက်လာပါ
သည်။

သူ ဦးတည်တဲ့နေရာက စင်မြင့်လေးရဲ့ လှေကားထစ်
ဆီကို။

စင်ပေါ်မှာလည်း ခပ်ချောချော အစ်မကြီးတစ်ယောက်
က မိုက်ကရိုဖုန်း ကိုင်ပြီး နွဲ့နွဲ့လေး ရပ်နေသည်။

သူ့ထံ ချစ်စရာကောင်းအောင် လှမ်းပြုံးပြနေသည်။

လက်ငေါ့စာ ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်လာပြီး နောက်မိုက်ကရို
ဖုန်း တစ်ခုကို သွားဖြုတ်ဆွဲယူလာ၏။

ယိုးမယ်သည် သူ့လှုပ်ရှားမှုကို မင်သက်စွာ စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ အင်ထရိုဝင်လာတာက လွဲနေတဲ့ဆုံမှတ်များ သီချင်း

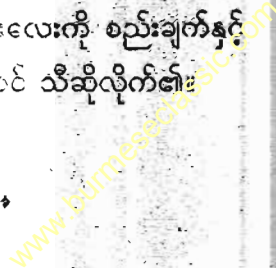
လာလာ... လာတုက လာလာ လာက

ကိုယ့်တကဲ့ နေ့တွေရယ်... ကိုယ့်တကဲ့ ညတွေတိုင်း

တိတ်တဆိတ်နဲ့ အချစ်ဝင်လာတာ...

တိတ်တဆိတ်နဲ့ အချစ်ထွက်သွား...

ရှင်ညိုက သူ့ဟန်အတိုင်း ပုခုံးလေးကို စည်းချက်နှင့်
ပြေးပြေးလှုပ်ကာ မီလင်အပြည့်နှင့် စတင် သီဆိုလိုက်၏။

လက်ငင်းက ရှင်ညိုကို ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ဒီဖက်ကို အမှတ်
မထင် ပြန်လှည့်တော့ ရုတ်တရက် အငိုက်မိကာ သူ့မျက်နှာ
ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။

မြင်ကွင်းထဲက စုံတွဲလေးဟာ နီးနီးကပ်ကပ်ပဲ သူ့ကို
ကြည့်ရှုနေကြသည်။

သူကသာ စားသုံးသူ ဖရီသတ်ကို သိပ်သတိမထားတတ်
တဲ့ အကျင့်အတိုင်း အခုမှ ပြုန်းခနဲ မြင်တာ...။

ထိုင်ခုံချင်း ပူးကပ်နေရုံမက ကြောက်လေးက ယိုးမယ်
ထိုင်ခုံကိုပင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လက်ထောက်ထားသည်။

အဲဒီ ကုလားထိုင်ရဲ့ နောက်စာန်းဟာ ယိုးမယ်ခါးလေး
နှင့် ထိနေသည် မဟုတ်လား။

လက်ငင်းသည် သူ့ဆိုရမည့်နေရာမှာ မမှားအောင်
မနည်း သတိထား ဆိုလိုက်ရပေမယ့် ရှင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်
သွားမှန်း မသိချေ။

ရှက်ခိုင်းခြင်းရဲ့ နောက်မှာ တစ်ဆက်တည်း ကပ်လိုက်
လာတာက ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နှမြောမိခြင်းပဲ...။

ယိုးမယ်လေးရယ်...။

မို့င်းညိုသော မျက်နှာကို သူမ မမြင်စေလို...။

ရုတ်တရက် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သော လက်ငင်းပုံစံကြောင့်
ယိုးမယ် မျက်နှာလေးငယ်ကာ ရင်ထဲမှာ မချိမဆန့် ဝမ်းနည်း
နာကျင်သွားမိသည်။

ကိုကြီး အထင်လွဲသွားပြီ...။

သူမ ဘယ်လို ရှင်းပြတောင်းပန်ရမလဲ...။

“လက်ငင်းနဲ့ သိလို့လား ယိုးမယ်...”

အနီးကပ် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ နေဘွဲ့ငြင်း မေးခွန်းကို သူမ
မဖြေမိ။

ကိုလက်ငင်း နံဘေးမှာလည်း အပေးအယူညီမျှပြီး အင်
မတန် တရင်းတနီးဟန် ပေါက်တဲ့ တွဲဖက် အဆိုရှင်မမတစ်ဦး
ရှိနေပါလား။

ဒါဟာ... ယိုးမယ် မမြင်ဘူးသေးတဲ့ မရှင်ညိုပဲ ဖြစ်
မည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကရော ရိုးမှ ရိုးပါရဲ့လား...။

မရှင်ညိုရဲ့ အပြုံးနုနုလေးက သိပ်ကို ချိုမြိန်နွေးထွေးနေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

သီချင်းဆိုရင်း မော့မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ သဏ္ဍာန်မှာကိုက သက်ဝင်ငြိစွယ်မှု တစ်ခု ဝါဝင်နေတာ။ ယိုးမယ် သတိပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စန်တိုပူစောင်ခြင်းနှင့် ပူမ အသည်း မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါမောပန်းလာမိသည်။

ကျိကြီးရဲ့ နှုတ်ကားမှာ ဘယ်မိန်းကလေးတို့မှ မမြင်လို။

ထိုအတူပဲ ယိုးမယ်ဘေးက နေဘွိုင်းကိုလည်း သူ မြင်လို မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ဒါကို အယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

“ယိုးမယ်...”

“ဘာလဲ”

“သူ့ကို သိနေတယ် မဟုတ်လား...”

နေဘွိုင်းကလည်း သူမထံ တိုးကပ်၍ သီချင်တာကိုသာ ဖွတ်မေးနေပါသည်။

“ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“ဒီလူနဲ့ တိုးမှာစိုးလို့ ငါနဲ့အတူတူ မလာချင်တာ မဟုတ် လား”

“မိုးယံတို့ နင့်ကို ဘာပြောလို့လဲ”

“နင်တို့ မျက်လုံးချင်း ငြိနေတယ်လို့ ပြောစာယ်”

“အဲဒီတော့... နင်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့ဦးလေ... အေးဆေး ပြေရှင်းနေတာ”

“မလိုဘူးလေ... နေဘွိုင်း၊ ဒါ ပြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ချစ်ရင် သတိတိုတာ ထိုးစံပဲ”

သူက သီချင်းသံကြားမှာ သဲတွဲအောင် ယိုးမယ် နားနား တပ် ပြောနေတာ ဖြစ်သည်။

“အဲလောက်ထိ ချုပ်ချယ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

ယိုးမယ် စိတ်ထဲမှာလည်း ထင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီလို ကန့်သတ်အမိန့်ပေးတတ်သူတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ် လို့ ရှေ့ဆက်သွားမှာလဲ။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...။

သူ့ကို ယိုးမယ်က လက်ထပ်ထားတာ မဟုတ်။ သမီး ချမ်းစား ဖြစ်ကြတာပင် ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတာ။

သူ ဒီလိုပိုင်ဖိုးလွှမ်းမိုး ချောင်ပိတ်ထားတာကို ဘယ်နည်း နှင့်မှ လက်မခံနိုင်။

ယိုးမယ်ဆီမှာ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိသေးသည်။
သင်ခန်းစာကြီးကြီး တစ်ခုလည်း ရသွားပါပြီ။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ အများ

ကြီး စဉ်းစားရပါတော့မည်။

သူမ လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်ရဲတော့မှာ မဟုတ်။

ဆုံ့တံကို လွဲနေ... တာမြစ်ချက်ကို ရှိနေပြီ...

ချစ်လျက်နဲ့... ဆုံ့တံကို တွေ့ချိန်မှာ

ပင်းနဲ့တို့ လွဲနေ ချစ်လျက်နဲ့...

ပြင်နေတယ်...

အော်ခေါ်ပြီး ပြောချင်လည်း...

အားပျက်တဲ့ စကားတိုနဲ့

လျှိုက်ချက် ရှိခဲ့တော့...

နေထိုင်ပြီး... ပိုချစ်...

လက်ငင်းက မျက်နှာငုံတာ သိဆိုခြင်းအပြီးမှာ အောင်
ဆင်းတော့ဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

နောက်တစ်ပုဒ်က ရှင်ညို တစ်ယောက်တည်း ဆိုရမှာ
သို့သော် သူ ဆင်းခွင့်မသာခဲ့ပါ...။

နေဘိုင်းက ဝိတ်တာလေးမှတစ်ဆင့် သူတို့နှစ်ဦးကို
ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်ပြီး နောက်တစ်ခေါက် ဆိုပေးဖို့ ရိချက်စိလုပ်
လိုက်လေသည်။

ထိုသူတို့က သူ့ထံ ကြည့်နေပုံကလည်း ရိတိတိ မထိတရီ
နှင့် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိနေသည်။

သို့သော် သူက မသိသလိုသာ ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါ
သည်။

အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ပြိုင်ဆိုင်
လိုခြင်း မရှိပါ...။

ကိုယ်... သူကလေးအပေါ် မြတ်နိုးမိတာဟာ သန့်စင်
အေးမြသော မေတ္တာစိတ် အရင်းခံနှင့်ပါ...။

သို့သော် သူ့ဇာတာမှာ အနှောက်အယှက်၊ အတိုက်အခံ
တို့ ရှိတတ်မြဲ ထုံးစံကြောင့် အချစ်ရေးမှာလည်း ပွဲတောင်မစခင်
အနှောက်အယှက်က ဝင်နေလေပြီ...။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အထိနာ အသည်းကွဲဖို့ ရှိခဲ့ပြီလား။

စိတ်မပါပေမယ့် လွဲနေတဲ့ ဆုံ့တံများကိုပဲ နှစ်ယောက်
သား ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆိုရသည်။

၁၂ ဆုလေးရွှေထိ

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ရှင်ညိုကတော့ သိမှာ
မဟုတ်ပါ။

ဆိုလို့ပြီးတာနီး ယိုးမယ်ထံ တစ်ချက်ကြည့်တော့ သူက
လေး မျက်နှာမှာ စူပုတ် တင်းမာနေတာ တွေ့ရသည်။

ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲကွာ . . . ။

ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာတောင် ဖွင့်မပြောရသေး
ပါဘူး။

BURMESE CLASSIC

“ငါ ဘာမှ မပြောပါဘူးတာ၊ ဒါ ဇိုးယံတို့ နေဘိုင်းကို
သက်သက်မဲ့ ကြပ်ပေးတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ယိုးမယ် မျက်နှာလေးက စိတ်ရှုပ်ရသလို ရှုံ့မဲ့နေ၏။

ညက အဖြစ်အပျက်ကို ထူးစံကို ပြန်ပြောပြတော့ ထူးစံ
လည်း အံ့သြနေသည်။

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ထူးစံရယ် . . . ငါတောင် ဘာမှမလှုပ်
ရသေးဘူး၊ သူက ပေါက်နေတယ်၊ အလောက်ကြီး ငါ့ကို ပြဿနာ
ရှာရင်တော့ ငါ သူ့တို့ ဖြတ်လိုက်တော့မယ်”

“နင် နဂိုကတည်းက ဖြတ်ချင်တာ မဟုတ်လား”

ထူးစံက သူမစိတ် ပေါ့ပါးသွားအောင် ပြုံးစိစိနှင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... အရင်က ဘက်ခိုပြန်ဆုတ်ချင်ရင် တောင် အားနာပါးနာနဲ့ ချင့်ချိန်တွန့်ဆုတ်နေမိဦးမယ်၊ အခုတော့ (get out) ဂက်အောက် လုပ်ဖို့ သိပ်ဝန်မလေးတော့ဘူး၊ ဒါက သူ့ဖန်စီးတာပဲလေ”

“ကိုလက်ငင်းဖက်က အခြေအနေကရော...”

“သူ့ဖက်က ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ကို နေအိုင်က ကျွိုင်ရှာနေတာ”

“သူလည်း စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟယ်...”

“ယောက်ျားဆိုတာ တော်တော် အတ္တကြီးပါလား”

“အေးလေ... ဟိုက ကြည့်ရုံလေး၊ စကားပြောဖူးရုံလေး ရှိသေးတာကိုနော်...”

“ဒါတောင် နှင့်အစ်မသူငယ်ချင်းဆိုတာ မသိသေးလို့”

“အေးဟဲ့... သိရင် ဒီကောင် ငါ့တောင် ဘာရန်လုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး”

ထူးစံက ခုကတည်းက ပုခုံး တို့နဲ့ပြနေ၏။

“စကားမစပ်မိလို့ မပြောမိဘူးပေါ့၊ ဒါပဲပေါ့... နင်နဲ့ အလွတ်ကြီးပါ ထူးစံရာ...”

“အေးလေ... သူက ကြိုတင် ပိတ်ပင်နေတယ်ဆို တော့လည်း နင် ကိုလက်ငင်းနဲ့ မပတ်သက်ရဲဘဲပေါ့၊ အခုအတိုင်းပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်တော့ ယိုးမယ်ရှေ့... ၊ တို့လက်ငင်းလည်း နှင့်မှာ ရည်းစားရှိတာ သိသွားပြီပဲ၊ သူလည်း အလိုလို နောက်ဆုတ်ပြီးသား နေမှာပါ၊ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာပဲ ပြီးသွားထည့်ပေါ့ဟယ်”

ယိုးမယ်လည်း ခေါင်းညိတ်မိကာ...

“အခုရော... သူ့ဖက်က ဘာမှားဇာတ်လမ်းရှာရသေးလို့လဲ၊ သူ့နားမှာလည်း မရှင်ညို ရှိနေတဲ့ပုံပါ”

ထိုစကားကိုတော့ ယိုးမယ်က တိုးတိတ်စွာ စိတ်ထိခိုက်ရသလို ဆိုမိသည်။

တံကယ်တော့ စတောင် မစရသေးဘဲ ပြိုကွဲပျက်စီးရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါ ထူးစံရယ်... ။

“နင် မေ့နိုင်ရင် ပြီးတာပဲ”

“မမေ့နိုင်စရာလည်း မရှိပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

ယိုးမယ်ကလည်း ထိုကိစ္စတို့ကို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်
မေ့ထားလိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပြီးသားပါ။

Romance ကိုလည်း နောက်ထပ် မသွားတော့ဘူး။
ကိုလက်ငင်းနဲ့လည်း တွေ့စရာ မရှိတော့ပါဘူး။
နေဘွိုင်းလည်း ကျေနပ်သွားမှာပါ။

ယိုးမယ် ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ခါတစ်ခါ လွှမ်းမိုးဦးမှာပါ
ကိုကြီးရယ်...။

ဖွင့်ပြောခွင့်ရမှ အချစ်မဟုတ်သလို အဖြေပေးခွင့်ရမှ
လည်း အချစ်မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ဖက်ကလည်း ဖွင့်ဟခွင့်မရဘဲ တခြားတစ်ဖက်က
လည်း တုန်ပြန်ခွင့် မရပေမယ့်လည်း အချစ်တစ်ခု ရှင်သန်တည်မြဲ
နေရင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။

သက်ဆိုင်ဝတ်သက်ဆွဲ ကိုယ်စီရှိပြီးသားမို့ ရှေ့ဆက်ခွင့်
မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ရင်ထဲကပဲ တိတ်တိတ်ကလေး ချစ်သွားကြရ
အောင်နော်။

“ယိုးမယ်...”
“ဟင်”

“မေ့ထားမယ်ဆိုပြီး အာတွေ ဆွေးနေတာလဲ”
“မဆွေးပါဘူး... ထူးစံရယ်...”

“ခါတိုင်းလိုပဲ အားလုံး ပျော်ပျော်နေကြရအောင်”
“ငါ နေဘွိုင်းကို မခေါ်ဘူး”

“မနေ့က နင် စိတ်ကောက်နေဘယ်ဆိုပြီး သူ့ခမျာ
မြောင်းဆန်နေတာပဲ”

“ငါ သူ့တို့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”
“အခုမှတော့ မထူးပါဘူး ဆက်ချစ်လိုက်ပါစော့ ဟယ်”

“ဆက်ချစ်သွားတော့ရော အဆင်ပြေပါ့မလား၊ သူ့ပုံစံ
သူ့စိတ်ထားတွေ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“နင်စာ ကြိုက်တာ တွေ သွားပြီကိုး...”
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မချစ်တော့လည်း အပြစ်မြင်လာခဲ့ပြီလို့

ဆိုချင်မှာပဲ။ သို့သော် အရင်က မမြင်သာသော သူ့သဘောထား
တို့ကို ယိုးမယ် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာခဲ့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်
သည်။

နေဘွိုင်းဟာ အတ္တကြီးသည်၊ လောဘကြီးသည်။ ခွင့်
လွတ် နားလည်နိုင်စွမ်းဆိုတာ သူ့မှာ လုံးဝမရှိ။

ပြီးတော့ သူက တစ်ဖက်သားအပေါ် စော်ကားနှိပ်ချ
အနိုင်ပိုင်းချင်သေးသည်။

သူ့ရဲ့ ဆိုးကွက်တွေပဲ တစ်ခုချင်း မြင်နေပြီး၊ ကောင်း
ကွက်က ရှာလို့ မရချင်ပေ။

“ငါ ပြောတာ မှန်တယ်မို့လား”

“ဟင်”

“နင်ကြိုက်တာ ကိုလက်ငင်းပဲ”

ထူးစံစကားကို သူမ မငြင်း။

ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ဝန်ခံခြင်းပဲလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပါ

စေတော့။

“ဒါပေမယ့်ဟာ လက်တွေ့ဘဝမှာ ကိုယ့်အနား ဘယ်သူ
ရှိသလဲဆိုတာက ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်၊ တော်ကြာနေ ဘ။င်း
နှင့်ကို တဖွဖွ လာချောပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျရင် နင်က ပျော့ပါသွား
များပဲလေ... မဆန်းပါဘူး”

“ကြည့်နေပေါ့... အကြာကြီး မခေါ်ဘူး”

“မချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် စိတ်ဆိုတာ ယိုင်လွယ်ပါတယ်
ဟာ၊ ငါတောင် ကိုကိုကို ကျောင်းပြီးမှ လက်ခံမယ်လို့ စဉ်းစားထား

တာ တတယ်တမ်း သူက ပူဆာတော့လည်း အဖြေပေးလိုက်မိ
တာပဲ”

ထူးစံက သူ့ကိုယ်တွေ့ ခံစားချက်နှင့် ယှဉ်ပြီး မှတ်ချက်
ပြုနေသည်။

အားလုံးဖာလည်း အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်သတ်
မှတ်ချက်နှင့် ကိုယ်... ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့် ကိုယ်ချည်းပဲပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို နေဘ။င်းနှင့်
ပြတ်သွားစေချင်မှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲ အိမ်ပြန်ပြီးရင်လည်း ည
ကိုးနာရီလောက်ဆို ဖုန်း မှန်မှန်ဆက်သေးသည်။

လက်ရှိ နီးစပ်ပတ်သက်နေသူကို ကျော်လွန်၍ ကခြား
အသစ်တစ်ဦးအပေါ် စိတ်ညွတ်တမ်းတနေပုံဆိုတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်
ဟု ယိုးမယ် ထင်လာသည်။

ရင်ထဲ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ ကိုလက်ငင်းက
ရှိနေဆဲပါ။

သူနှင့်များ တစ်နေရာမှာ မတော်တဆ လာကြုံဆုံဦး
မှာလားဟု သွားလေရာမှာ သတိထား ကြည့်နေမိတာမှာလည်း
ရယ်ချင်စရာ ခဲစားချက်တစ်ခုပဲလား မသိ။

ယောင်ချာချာနှင့် အဓိပ္ပာယ်တော့ မဲ့သည်။

အင်း... ငါ့အနားမှာ ရှိသင့်တဲ့သူက နေ့ဘိုင်းမို့လို့
သူပဲ ရှိနေတာပေါ့လေ။

မတတ်နိုင်ပါဘူး... လက်ရှိ ချစ်သူကိုပဲ တန်ဖိုးထားပြီး
လက်တွဲနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ။

ကိုလက်ငင်းဆိုတာလည်း မရှင်ညီ ဘထွက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်
နေမှာပါ။ . . .

ယိုးမယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ချွေးမြေကျ
တည်တံ့ခိုင်မြဲမည်ဟု မသေချာခေတ်လည်း တကယ်တမ်း သူက
ပန်းစည်းလက်ဆောင်လေးနှင့် လွှာချော့လိုက်တော့လည်း စိတ်
က ပြေချင်ချင် ဖြစ်သွားပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဗာလင်တိုင်း နီးလာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်နံဘေး
ဂရုစိုက်ဖော်လေး ရှိနေတဲ့ အရသာကိုပဲ သူမက ရောင့်ရဲလိုက်ပါ
သည်။

နေ့ဘိုင်းကို ကျောင်းမှာလည်း တွေ့ရသည်။ ညနေ
အပြန်ဆိုလည်း သူ့ကားလေးနှင့် အားလုံးကို ခေါ်တင်ပြီး ဆိုင်
တစ်ခုခုကို သွားထိုင်ကြသည်။

ဘယ်သူဟာ ဘယ်သူ့အတွက်ဟု လောကကြီးက သတ်
မှတ်ပေးထားပြီးသားဆိုရင် ဒါကို ငြင်းဆန်နေတာဟာ မှိုက်မဲခြင်း
ဒုက္ခတစ်မျိုးပေါ့တဲ့။

သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ယိုးမယ်အတွက် သတ်မှတ်ချက်က
နေဘွိုင်းပဲ ဖြစ်မလား။

အရင်ကဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပေဒင်ဆိုတာ
အပျော်သဘောလောက် မေးတတ်တဲ့ ယိုးမယ်ဟာ အခုတော့
စိတ်ထဲမှာ သိပ်မှန်အောင် ဟောနိုင်တဲ့ အကြားအမြင်ဆရာ
တစ်ယောက်လောက် တွေ့ချင်လာပါသည်။

‘ဖူးစာရှင်ဟာ ဒီကောင်လေး မဟုတ်သေးဘူးကွယ့်’ ဟု
ပိုင်နိုင် သေချာတပ်အပ် ဟောပြောပေးနိုင်တာကို ကြားချင်မိတာ
ဝန်ခံပါသည်။

ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်နေတာတွေဟာ အမြဲပဲ
လွဲနေတတ်သလားပင် မသိ။

စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်
အဆုံးစွန် နားလည်ပေးနိုင်ကြတဲ့ ရင်ခုန်ဘက်တွေ မဖြစ်ခဲ့တာ
တော့ မတတ်နိုင်ပါ။

ယိုးမယ်သည် တိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ
မျိုးလဲဟု စတင် ဆန်းစစ်တီးခေါက်မိခဲ့ပြီ။

ကိုလတ်ငင်းကို စိတ်ဝင်စားသလိုမျိုး နေဘွိုင်းကို စိတ်
မဝင်စားနိုင်ဘူးဆိုတာ လူမကိုယ် သူမ သေချာခဲ့ချိန်မှာ ဘေးက
လူတွေက သူမရဲ့ အဖော်ဟာ နေဘွိုင်းပဲဖြစ်တာ ချက်မှန်းတန်း
မှတ်မိနေခဲ့ပြီ။

လက်ရှိအခြေအနေကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ဆိုတာဟာ ထင်
သလောက် မလွယ်ကူချေ။

သူယေချင်းတွေနှင့်အတူ သွားလာလည်ပတ်ရင်းက
နေဘွိုင်းနှင့်လည်း မသိမသာ အလိုလို ပြန်ပြီး ပြေလည်ခဲ့ရပါ
သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ပလာဇာတွေ၊ စင်တာတွေ ရှေ့ပင်း
မောတွေ သွားလာရင်းက ရှေ့ပင်းမောကြီးတစ်ခုရဲ့ **Valen-
time day** အထိမ်းအမှတ် အဆိုပြိုင်ပွဲ ကြော်ငြာဘုတ်ကြီးတွေလျှင်
ကျော်လွင်က စတင်ပြီး...

“ဟာ . . . ကြည့်စမ်း၊ သန္တာလေးရေ . . . ငါတို့ ဝင်ဆို
ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

သန္တာက ရှုံ့မဲပြီး . . .

“မကောင်းပါဘူး . . . ဆိုမှ ခဆိုတတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတွေ့အကြုံပေါ်ကာ နော် အဆိုပြိုင်ပွဲ
ဝင်ဖို့ လျှောက်လွှာ တင်ကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း . . . နင့်ဘာသာ သွားတင်”

အားလုံးရှေ့မှာဆိုတော့ သန္တာက နင်နှင့်ငါနှင့်ပဲ ပြော
တာ။

နှစ်ယောက်ချင်းဆိုရင်တော့ ‘သန္တာကလေး’ ‘မောင်က
လေး’ နှင့် ခွဲနေကြတာ။

သူတို့ဖုန်း ခိုးနားထောင်လို့ သိပြီးသား။

သူတို့ထဲမှာ ကျော်လွင်က ဘောလုံးပွဲ ကြိုက်သလို
ဂစ်တာ အတီးလည်း ကောင်းသူပါ။

မိုးယံက သီချင်းဝါသနာ သိပ်မပါ။

ဒါကြောင့် ကျော်လွင်က . . .

“နေ့ဘိုင်း . . . မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဝင်ပြိုင်ကြမယ်ကွာ၊ ဘယ်လို
လဲ”

နေ့ဘိုင်းက ဘာမှ မဖြေသေးခင် . . . ။

“ဘိုင်း ဆိုရင် . . . ယိုးမယ်လည်း ဆိုမယ်နော်”

“ဟာ . . . အိုကေပဲ၊ ငါနဲ့ ယိုးမယ်နဲ့ အဖော်ရပြီ”

ကျော်လွင်စကားကြောင့် . . .

“ဟဲ့ . . . ဆိုရမှာက ဘယ်နေ့အတွက်လဲ စဉ်းစားဦး၊
တိုလှ်အတွဲနဲ့ ကိုယ်ဆိုပေါ့”

အိချိုက ဝင်သတိပေးလိုက်၏။

ကျော်လွင်နှင့် ယိုးမယ် အတူဆိုလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

တော်ဖြာ သန္တာ မျက်နှာညှိနေမှာပေါ့။

နေ့ဘိုင်းသည် ထိုသို့ ပြိုင်ပွဲဝင်တာတွေဘာတွေ လုံးဝ
စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ယိုးမယ် တက်တက်ကြွကြွ ပြောတာလေးကို
လိုက်လျောလို့သဖြင့် . . .

“ငါတို့ကလည်း ကိုယ့်အတွဲနဲ့ ကိုယ် ဝင်ပြိုင်မှာပါ။
ကျော်လွင်ကြီးသာ အက်ပဲနေတာ”

“ပဲလည်း ပဲပေါ့ကွာ . . . အာဖြစ်လဲ”

“ဒါဆို သွားစုံစမ်း ကြည့်ရအောင်”

“အေး . . . လာ . . . လာ”

ထိုနေ့က ထူးစံ မပါ။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ သုံးတွဲမဲ ရှော့ပင်းမော စင်တာကြီးရဲ့ ရုံးခန်းပေါ်
တက်သွားကြတာ။

ဟိုရောက်တော့ လာလျှောက်တဲ့သူတွေ အခန်းပြည့်နေ
သည်။ ဝါသနာရှင် အဆိုတော်တွေက များလိုက်တာ။

လျှောက်လွှာပုံစံ ဖြည့်၊ ဓာတ်ပုံကပ်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး
ပင် သုံးယောက်သား ဖာလုပ်ရှုပ်သွားကြပါသည်။

တကယ်က တစ်ယောက်တည်း ဆိုလည်း ရသည်။ စုံတွဲ
ဆိုလည်း ရသည်။ ကျော်လွင်က သူ ဆိုမည့် သီချင်းကို ရွေးသည်။

စည်သူလွင် သီချင်းတို့၊ ဝိုင်ဝိုင်း သီချင်းတို့က ကျော်လွင်
အသံနှင့် လိုက်ဖက်သည်။

နေဘွိုင်းကတော့ R-ဇာနည် သီချင်းတွေထဲက ရွေးချယ်
ဖို့ စဉ်းစားမိသည်။

ဆုရရ မရရ သူတို့ကတော့ အတွေ့အကြုံသဘော
အပျော်သဘော ဝင်ပြိုင်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပါ။

ကျော်လွင်နှင့် ယိုးမယ်က အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားပေ
မယ့် နေဘွိုင်းကတော့ သိပ်လည်း စိတ်မပါတာမို့ အေးဆေးပင်
ဖြစ်သည်။

ဘာရယ်ညာရယ် မတွေးဘဲ သွားရမ်းလာရင်း ဆုံးဖြတ်မိ
တာ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က နေဘွိုင်းကို နောင်တရစေမည်ဆို
တာလည်း သူ မသိသေးပါ။

သူ့အနေနှင့်က ယိုးမယ် ပျော်ရွှင်အောင် အမှတ်တမဲ့
လိုက်လျော့ သဘောကောင်းမိတာပါ။

ဒီလိုနှင့် သူတို့ သီချင်းဆိုရမယ့်ရက်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုနေ့က ဖေဖော်ဝါရီ ဆယ်ရက်နေ့ ညနေခင်း နေဝင်
ရီတရော အချိန်လေးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

အမှတ်တရ ပစ္စည်းဆိုင်လေးတွေ၊ မွေးပွားရက်ဆိုင်လေးတွေ ရှေ့မှာ လူငယ်လူရွယ်လေးများစွာ တိုးဝှေ့ ဖယ်ယူနေကြပါသည်။

Valentineday နီးကပ်လာတဲ့အတွက် ရှေ့ပင်းမောကြီး တစ်ခုလုံးလည်း လူတွေ ပိုလို့ များပြားစည်ကားနေ၏။

နှင်းဆီမန်း၊ ချောကလတ်နှင့် အရုပ်ကလေးတွေက အများဆုံး ရောင်းကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

ချစ်ဖွယ် အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးတွေကို ထုတ်လုပ် ရောင်းချသူတွေဟာလည်း လိုချင်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ ထုတ်ပိုးပေးနိုင်၏။

လက်ဆောင်ထုတ်ပိုးပေးတဲ့ ကောင်တာမှာ ဝန်ထမ်းလေးငါးယောက်ဟာ လက်မလည်။

ဒါတောင် ဆယ်လေးရက်နေ့ မခရောက်သေးလို့ပါ။

တိုဒီ လျှောက်ကြည့်နေတဲ့ စုံတွဲလေးတွေလည်း အများကြီး။

ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာလည်း စားပွဲအပြည့်၊ နေရာလွတ်ပင် မရှိတော့ချေ။

သီချင်းဆို ပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ်ရာ စင်မြင့်ထက်မှာတော့ အစီအစဉ် ကြေညာသူက သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်လေးများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် ကြေညာနေပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခု ယှဉ်ပြိုင်နေတဲ့သူတွေထဲက လက်ရွေးစင် အနည်းဆုံး သုံးဦးကို ရွေးချယ်ပါမယ်... ”

“... ပြီးရင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ ကောတင်တွေထဲကမှ ဆယ်လေးရက် ညမှာ စုံတွဲအဆိုရှင် သုံးတွဲကို အပြီးသတ် ရွေးချယ် ဆုနှိမ့်မြှင့်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ဒုတိယနေ့မှာ ယှဉ်ပြိုင်မယ်သူ ငါးဆယ်လေးဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ဆတ်လက် သီဆိုမယ်ဆိုတာကို အားပေးကြည့်ရှုကြပါ ခင်ဗျာ... ”

ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ အဆိုပြိုင်ပွဲအတွက် အဓိက စပွန်ဆာပေး တဲ့ ကုမ္ပဏီတော့ (. . .) ဖက်ရှင်က ဖြစ်ပါတယ်။”

ပရိသတ်တွေလည်း အများကြီးပါပဲ. . . ။

စင်ပေါ်တက် ဆိုကြမှာက နေဘိုင်း၊ ကျော်လွင်၊ ယိုးမယ် ဖွဲ့တို့ ဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့သူတွေက စင်အောက်မှာ နီးနီးကပ်ကပ် လက်ခုပ်တီး အားပေးဖို့ အသင့်ပြင်ထားကြသည်။

သူတို့ အနားမှာလည်း အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖျော်ဝင် နှစ်မျောနေတဲ့ စုံတွဲလေးတွေ အများအပြား ရှိသည်။

ဒီလို အချိန်လေးရဲ့ ဖီလင်ကလည်း တစ်မျိုးမဟုတ်လား။

ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် အချစ်တွေနဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှား နေတာ။ အချစ်ရဲ့ လေပြေညှင်းက ဘယ်ကနေဘယ်လို ညင်ညင် သာသာ တိုက်ခတ်နေသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး။

အယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်. . . ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တတ်နှင့် အချစ်အကြောင်းက ခေါင်းထဲ ရောက်စေနိုင်လေသည်။

ကလေးတွေရဲ့ ပွဲ၊ ဆယ်ကျော်သက်တို့ရဲ့ ရူးသွပ်မှု ဆို နိုင်ပေမယ့် အိမ်ထောင်သတ် အတော်အတန် ရနေတဲ့ စုံတွဲ

ဟောင်း အသက် ခပ်ကြီးကြီးတွေလည်း သူတို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် သင်္ကေတလေးတွေကို ပြုံးစိစိနဲ့ ဝယ်ယူနေကြတာ တွေ့ရမည်။

သန္တာက သူ့လူ့ စင်ပေါ်တက်ရမှာမို့ ဂုဏ်တယူယူနှင့် ခါတိုင်းထက် အလှပြင်ကာ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်နေသည်။

မိုးယံက ဘေးကအတွဲတွေ အားကျပြီး အိချိုပုခုံးလေးကို အသာအယာ လှမ်းဖက်၏။

ထူးစံက ဇူကလေးနှင့် ကော်ဖီကိုင်သောက်ရင်း ဟိုဖက် နားမှာ အသိတစ်ယောက်နှင့် စကားသွားပြောနေ၏။

“ဟဲ့. . . သန္တာ၊ ကျော်လွင်ဆိုမှာ ဘယ်သူ့ သီချင်းလဲ”

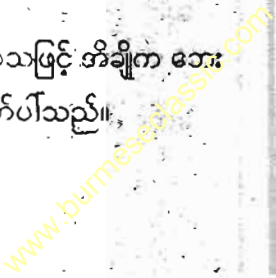
“ဝိုင်ဝိုင်လေး. . .”

“ဘာတဲ့လဲ. . .”

“နှစ်ပုစ်တော့ ရွေးထားတယ် ပြောတာပဲ၊ ငါလည်း သေချာ မသိပါဘူး”

“ဒီကောင်တော့ ဘာတွေ ကိုရိုကားယား လုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး”

မိုးယံက အိချိုကို တိုးတိုးကပ် ပြောသဖြင့် အိချိုက ဘေးက သန္တာ မကြားရအောင် ကြိတ်ရယ်လိုက်ပါသည်။

“ကီး ကြောင်ရင်တော့ ဟားရဦးမယ်”

“ဟဲ့... အခုမှ အသစ်ပဲ၊ ကြောင်ရင်လည်း ကြောင် မှာပေါ့”

သန္တာက ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွားပြီး ချစ်သူဖတ်က ဝင်နာပေးရင်း ဆင်ခြေပေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။

“ကျော်လွင်က တော်ပါသေးတယ်၊ နေ့ဘိုင်းကမှ ဖိုဆိုးမှာ ကြည့်နေ...”

“အေး... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

နေ့ဘိုင်းက အသံက ပြာပြီး နည်းနည်း စူးရှတာ သူတို့ သိသည်။ ကာရာအိုကေသွားဆိုရင် အားလုံး လက်မြှောက်နေတု။

“ကိုကျော်လွင်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်...”

သီဆိုဖို့ အလှည့်စောင့်နေတဲ့ အုပ်စုထဲကနေ ကျော်လွင် က ခပ်မတ်မတ် လျှောက်လာပါသည်။

စတိုင်လ်အောင်းအီ မီးခိုးရောင်နှင့် ကျက်အင်္ကျီအဖြူ ဆွတ်ဆွတ်နှင့် စတိုင်လ်ကတော့ အပြည့်ပါပဲ...။

ဟန်ကျပန်ကျနှင့် စင်ပေါ် သွားခနဲ တွက်သွားတာ မက်ကရီဖုန်းကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်၏။

“ညီလေး ဆိုမှာက...”

“မဆုံတဲ့ ဖူးစာ...”

“ဪ... ဒါဆို မဆုံဘူးပေါ့!”

“ဟဲ့... ဟဲ့”

“ရယ်တယ်ဗျာ... ပျော်နေတယ်၊ ကဲ... D.J ရေ လုပ်ပါဦး...”

D.J စက်နားကလူကို လှမ်းပြော၏။

အင်ထရို စဝင်လာပြီးလျှင် ကျော်လွင်က မျက်စိမိုက်ပြီး မှန်အပြည့်ဖြင့် သီဆိုလိုက်သည်။

ယင်းပျက်ရှည်... ယင်းပျက်ရှည်...

ငိုကြွေခြင်းများနှင့် ယင်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်...

အတုတုနေဖို့ ပဏ္ဍိတ်တု...

အချစ်ဆက်သက်ဆို...

အတုတုစာ... ပျော်လိုက်ပါနော်...

တကယ်ဆိုဖြစ်တော့လည်း ဟန်ကျသွားပါသည်။ နား ထောင်နေသူတွေ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားအောင်ပင် ကျော်လွင် အသံက ပီပီပြင်ပြင်နှင့် ခံစားချက်ပါပါ ဆွဲဆောင်နိုင်၏။

“ဟ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

မိုးယံပင် ချိုးမွမ်းလိုက်မိသည်။

အို... ပျော်လိုက်ပါ... ကြိုက်ဖို့ထိပြီး

ပျော်လိုက်ပါ... ထားခဲ့ပြီ...

မှက်ရှည်များ သုတ်လိုက်ပါ...

မင်းရဲကျွတ် အလှပဆုံး ဝိကောဇ်ကင်...

သန္တာက အမိပီပီပလေယားလေးထောင်ကာ သူ့ရည်းစား ဆိုနေတဲ့ပုံကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူနေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ယိုးမယ်ကတော့ အင်္ကျီအကျပ်လေး ဆွဲချကာ စင်ပေါ်တက်ဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် သူမ ခုလို တစ်ခါမှ စင်မြင့်ပေါ် တက်ပြီး သီချင်း မဆိုဘူးပါ။

ဒီလောက် လူတွေအများကြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြတုန်း ငါဘယ်လိုများ ကျွန်ုပ်ရရ ဆိုရပါ့မလဲဟု တွေးတောကာ လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်လာရသည်။

“ဘွိုင်း... ငါတော့ ကြောက်သလိုပဲ၊ ရင်တောင် ခုန်နေတယ်”

“နင်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ မိတယ်လေကွာ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

နေဘွိုင်းက သွေးအေးအေးနှင့် အားပေးသည်။

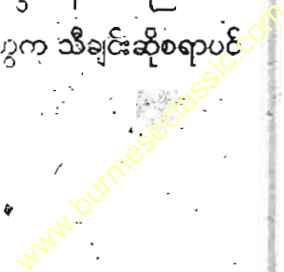
အစင်းလေတုင့် သီချင်းတိုက်တဲ့နေ့တုန်းကတော့ ယိုးမယ်က အမှားအယွင်း မရှိ ဟန်ကျပန်ကျ သီဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း လူတွေရှေ့ ရပ်ပြီး သီဆိုဖို့အတွက်ကျသတ္တိ မွေးရတာ မလွယ်။

ယိုးမယ်က ဆံပင် အဖြောင့်အစင်းလေး ပုခုံးထက်ပေါ်ဝဲကျနေလျက် မီးအလင်းရောင်မှာ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းလျက်သားစိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားငြိမ်သက်နေပုံလေးက ချစ်ကြင်နာချင်စရာ။

ဝတ်ထားတာက တီရှပ်အနက် ကိုယ်တီလေးနှင့် အောက်ဖက်က ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် အနက်ရောင်၊ ခါးပတ် ငွေရောင်လေးကို ချက်ပြုတ် ပတ်ထားပုံလေးက ငင် ကျစ်လစ်သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးလှလှလေးကို ပို၍ ပေါ်လွင်နေစေသည်။

သူမရဲ့ ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်နိုင်မှုတွေက သီချင်းဆိုစရာပင်မလို။

စင်ပေါ်တက်ပြီး နွဲ့နွဲ့လေး ရပ်လိုက်တာနှင့် အသက်ရှူ
မှားအောင် ငေးသွားရမှာ။

နေဘွိုင်းက အဝတ်အစားကို ရက်ပ်ပါပုံစံ ဝတ်ချင်ပေ
မယ့် ယိုးမယ်နှင့်အတူ အဆိုပြိုင်ပွဲ ဝင်ရမှာမို့ ခိုးခိုး ရှုပ်အင်္ကျီ
လက်ရှည်ပြောင် ဖိပြောရောင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကိုသာ ဝတ်
ဆင်ထားရသည်။ ဖိနပ်ကလည်း သွတ်ရှူးရိုးရိုးသာ။

ကျော်လွင်လောက်စင် ဒီနေ့ မသားနားတာ အမှန်။

ကျော်လွင် သိဆိုတပြီမှာ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း
ကြားရသည်။

စင်ရှေ့ ညာဖက်ထောင့်က အမှတ်ပေး အကဲဖြတ်အဖွဲ့
သည် ခေါင်းတင့်နှင့် မေးခြစ်နေကာ ကျော်လွင်ကို တက်ညီ
လက်ညီ အမှတ်ပေးနေကြ၏။

“အခု ဆက်လက်ပြီး စုံတွဲသီဆိုမှာက မောင်နေဘွိုင်းနဲ့
မလှိုးမယ်ဖွဲ့တို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ညီလေးတို့ရေ... စင်ပေါ် ကြွခဲ့မို့
ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ သူငယ်ချင်း တေးရေးဆရာတစ်ယောက်
ရဲ့ နေရာမှာ သူက အစားဝင်ထိုင်ပေးရ၏။

နေဘွိုင်းနဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ တုန်
သွားကာ သူ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။

ချစ်သူရဲ့ လက်ကိုဆွဲကာ လှေကားထစ်မှ တက်လာသူ
က နေဘွိုင်း...။ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် ဘယ်တို့မှ မကြည့်။
မျက်နှာလေး ငွဲကာ ပါလာသူက ယိုးမယ်...။

မြင်ရတာကိုပင် လက်ငင်း မယုံချင်...။

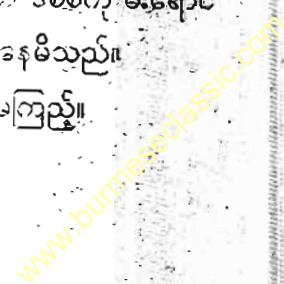
ချစ်စရာကောင်းသော စုံတွဲလေးတစ်တွဲဟာ အချစ်
သီချင်းတွေ ဝင်ဆိုတာ ဆန်းတော့ မဆန်းဘူးပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မှ လာတိုက်ဆိုင်နေတာက အံ့အား
သင့်ချင်စရာ။

အခုနပဲ သူငယ်ချင်းက ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့နေရာမှာ အကဲ
ဖြတ် ဒိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းတာမို့
သူ မရည်ရွယ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့တာ။

အမှတ်ပေး ပုံစံစာရွက်ကိုပင် မကြည့်ဘဲ လက်ငင်း မင်
သက်ကာ သတိလက်လွတ်နှင့် စင်မြင့်ထက် ဒစ်စကို မီးရောင်
အောက်က စုံတွဲလေးဆီ အသာငေးကြည့်နေမိသည်။

နေဘွိုင်းရှုပ် ဂျစ်ကန်ကန်ကို သူ မကြည့်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဟန်ပန်လေးနှင့် ကြွမြေ့ရရ ရပ်တန့်
လိုက်သူလေးဆီသာ မျက်ဝန်းက အလိုလို ရောက်မိသည်။

“ညီလေးတို့ ဆိုမယ် သိချင်က... ”

“ခပ်မိုက်မိုက် ချစ်ကြစို့... ”

“ဪ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မူရင်း အဆိုရှင်ကရော... ”

“R-ဇာနည်နဲ့ ရှင်ဖုန်းမပါ”

“တေးရေးရာရော... ”

“ကိုလေးလွင်”

နေဘွိုင်းက ပြောပေးနေတုန်း ဖိုးမယ်က မိုက်ကရိုဖုန်း
ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကာ အသင့်အနေအထား ပြင်ဆင်
ထားသည်။

ခပ်မြူမြူ သီချင်းလေးမို့ သူမက သဘောကျသည်။
နေဘွိုင်းကတော့ မကြိုက်။

ရင်တွေ တုန်နေတာမို့ ဖိုးမယ်က ပရိသတ်ထဲကို
မကြည့်။ သို့သော် သတိထားနေတဲ့ကြားကနေ မျက်ဝန်းက စင်
ပေါ် ညှာဖက်က တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

ဟင်...။

လှမ်းပြုံးပြသူကို ပြန်ပြုံးပြဖို့ပင် မေ့ကာ သူမ အသက်ရှူ
မှားသွားရ၏။

ကိုလက်ငင်း...။

တေးရေးဆရာ အဖွဲ့ထဲ အကဲဖြတ်ဖို့ ရောက်နေသူထဲ
တိုလက်ငင်း ပါသတဲ့လား။

ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားသွားရသည်။

အခုန လှမ်းကြည့်မိတုန်းက မတွေ့မိပါဘူး။

သူ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။

ရင်ခုန်မြန်နေဆဲမှာ သီချင်းက စ...။

ဖင်းတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းက ရှင်းနေပြီ...။

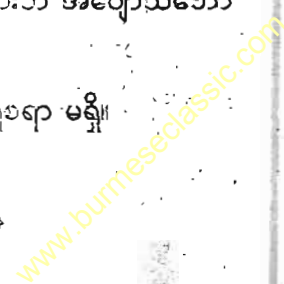
အောင်သွယ်တွေ ယိုကျောပြီ...။

ကြာစကားများ ယုန်... ဘေးဖယ်ထား...။

ဆိုက်မိုက် ချစ်ကြစို့...။

နေဘွိုင်းအသံက လျှာဖျားက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ထွက်ပေါ်
လာသည်။ သူ သိပ်အလေးအနက် မထားဘဲ အပျော်သဘော
ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။

ဟန်ရော... အသံရော အားရစရာ မရှိ။

လက်ငင်းသည် ကိုယ်က အမှတ်ပေးရမှာမို့ အသေ
အချာ ဂရုစိုက် နားထောင်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်နေ့တွေ မမိဘဲ တွက်
ချက်တာပါ။

နေဘွိုင်းကတော့ ယုံမယုံ မသိ...။

ရန်ကုန်မြို့... လောကလင်္ကာပေါ်မှာ ...

သီချင်းလေးဆိုကာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ...

တူတူလည်လည် သွားစို လိုက်ခဲ့လား ...

ငိုလ်ချစ်ရော လေဟာမြိုင်လှေထဲမှာကွယ် ...

ဂျင်ဂျင်တွေရယ် ... အမှတ်တရဝယ်ယယ် ...

ဂစ်တာတစ်လက် မောင်အတွက် ချစ်လက်ဆောင် ...

ယိုးမယ်ဖွဲ့ အသံလေးမှာ ထူးခြားစွာ ဆွဲငင်အားရှိသလို
အဖြတ်အတောက်၊ အတက်အကျတွေ မှန်ကန်ပြီး ဝါရင့်အဆို
တော်မကလေးအလား ထင်ရအောင်ပင် ကောင်းပါသည်။

သူမမှာ အခံပါရမီလေး ပါကိုပါလာတာ လက်ငင်း တွေ့
ရသည်။

စာခြား အကဲဖြတ်သူတွေကလည်း မိန်းကလေး အဆို
ရှင်အတွက် သီးသန့် အမှတ်ပြည့်ပေးကြသည်။

နေဘွိုင်းသည် စင်ပေါ်ရောက်မှ လက်ငင်းကို မြင်သဖြင့်
အာင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်မိသည်။

ဒီလူကြီးနှင့် လာလာပြီး ကြုံပဲ ကြုံတတ်လွန်းပါလား။

သူ ဆိုရတဲ့နေရာမှာ ကသိကအောက် ခံစားချက်က
ဝင်လာသည်။

ယိုးမယ်လည်း တွေ့မှာပဲ...။

ဘာကိုမှန်းမသိ၊ နေဘွိုင်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

လက်ငင်းသာ အကဲဖြတ် အမှတ်ပေးရသူထဲပါရင် သူ
အစောကြီးကတည်းက ဝင်မဆိုခဲ့ပါဘူး...။

အလွယ်ကလေး ဝင်ခွင့်မိတာ မှားပြီ...။

ဒီလူကြီးက သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စေတနာရှိမှာလဲ။

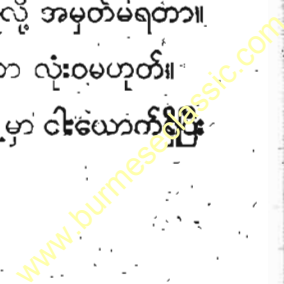
တတယ်တမ်းကတော့ နေဘွိုင်း ထင်သလို မဟုတ်ပါ။

သူတို့ချင်း တိုင်ပင်ပြီးမှ စည်းနှင့်ဘောင်နှင့် အတိအကျ
အမှတ်ပေးရတာပါ။

နေဘွိုင်းကသာ လိုအပ်ချက်တွေရှိလို့ အမှတ်မရတာ။

ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို ပိုပြီး မျက်နှာလိုက်တာ လုံးဝမဟုတ်။

သူတို့ အကဲဖြတ် နားထောင်တဲ့အဖွဲ့မှာ ငါးယောက်ရှိပြီး

ငါ့ယောက်လုံး သဘောထားနှင့်သာ သူ့အရည်အချင်းနှင့်သူ အတွက်ကလေးထဲ ရေးဖြည့်ပေးရတာ။

စုံတွဲ အဆိုနှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပေးမယ့် စကားတင် အဆင့်ထဲကိုတော့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ထည့်သွင်းခဲ့ သည်။

ဒါကို သိသွားတဲ့ နေဘွိုင်းက ရှုရှုရှုရှုရှုး ဖြစ်သွားပါ သည်။

နှစ်ဦးအတူ သီဆိုပြီး တစ်ဦးတည်း ရွေးချယ်တယ်ဆို တာ အဓိပ္ပာယ် ရှိသလား။

စင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာတဲ့ နေဘွိုင်းက နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့ရှဲ့ပြီး...

“ဟိုလူကြီး ညစ်ပတ်ပြီ”

“ဟာ . . . ဟုတ်လို့လား”

“ငါ့ကို ကလေးစားချေတာကွ။ ငါ သိတယ်”

“ကလေးစားချေရအောင် မင်းက သူ့ကို ဘာဆွားလုပ်လို့ လဲ”

နေဘွိုင်းက ဖိုယံတို့ကို အသေးစိတ်တော့ ဘာမှ မပြော။

ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သိသည်။

ဒါဟာ အမြင်ကပ်တဲ့ ရလဒ်အများကြီးပါမည်။

“ဆယ့်လေးရက်နေ့ ဝင်ပြိုင်ရမယ့် ဖာရင်းထံ ငါမပါဘူး ယိုးမယ်ကျတော့ ထည့်တယ်”

“အဲဒါ . . . မင်း အထင်မှားတာလည်း ဖြစ်မယ် ဘွိုင်းရ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆိုတာ တခြားစီပဲ၊ အားမနာတမ်း ဝေဖန်ရရင် ယိုးမယ်က အပြတ်အသတ် ပိုကောင်းနေတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ အပြောကြောင့် နေဘွိုင်းက အောင့်သီး အောင့်သက် ငြိမ်သွားရသည်။

သူလည်း အသံမကောင်းဘူးဆိုတာ သိပါသည်။

ဆုရဖို့လည်း လုံးဝမမျှော်လင့်။

ဒါပေမယ့် လက်ငင်းက ဒါကို ဆုံးဖြတ်ပေးရတယ်ဆို တာကိုပဲ သူ မခံချင်တာ။

ထိုနေ့ညက ဝင်ပြိုင်တဲ့သူ ငါးဆယ်ကျော်မှာ လေး ယောက်ပဲ ရွေးချယ်ပြီး ကျော်လွင်နှင့် ယိုးမယ်ဖွဲ့တို့ ပါသွားတာတ တော့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပင် . . . ။

အဆိုပြိုင်ပွဲ ပြီးသွားလျှင် ပြန်တဲ့သူတွေ ထပြန်သွား၏။

ယိုးမယ်က နေဘွိုင်းထံ ကြည့်ပြီး...

“ဘွိုင်း... တို့လက်ငင်းကို သွားနှုတ်ဆက်ရအောင်”

“ငါ မလိုက်ဘူး”

“ဘွိုင်း နေခဲ့ရင် နေခဲ့၊ ယိုးမယ် ခဏသွားမယ်”

“ဘာလဲ... သူနဲ့ သွားစကားပြောဖို့က ငါ့ထက် အရေးကြီးလား... ဟုတ်လား... ဒီလူပါမှာ သိလို့ နင် ဝင်ဆိုဖို့အကြံရတာ မဟုတ်လား”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လာမစွပ်စွဲနဲ့”

“သိပ်သွားချင်ရင် သွား... ငါ ပြန်နှင့်မယ်”

“ပြန်ချင်ပြန်ပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟယ်... နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း... ဖြစ်ကြပြန်ပြီ”

“ငါ ကြည့်မရတဲ့သူကိုမှ နင်က သိပ်ပတ်သက်ချင်နေတယ် ဟုတ်လား...”

“အေး... ပတ်သက်ချင်ရော ဘာဖြစ်လဲ”

“တောက်...”

သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ကျွိုင်တက်နေတာ မို့ ဘေးကနေ ဖြန်ဖြေပေးရသည်။

“ယိုးမယ်... ငါ အဖော် လိုက်ခဲ့မယ်”

ထူးစံက ဝင်ပြောသည်။

“အကြံပေး ဆရာမကြီး လာပါပြီ”

ထူးစံက နေဘွိုင်းရဲ့ မကြားတကြား အပြောကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ယိုးမယ်လတ်ကို ဆွဲပြီး ဒီဖက် ထွက်လာသည်။ တော်ကြာ တို့လက်ငင်းတို့ ပြန်သွားကြတော့မှာ...။

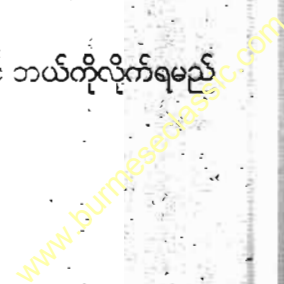
အခုတောင် သူတို့ တေးရေးအဖွဲ့တွေ ကူးနားတို့ လျှောက်သွားကြပြီ။

“ကိုလက်ငင်း...”

ထူးစံက အော်ခေါ်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်ငင်းက လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ကို ယိုးမယ်က နှုတ်ဆက်မည်ဟု သူ မထင်။ နေဘွိုင်းက အယ်သူ့ကိုမှ မစောင့်တော့ဘဲ သူ့ရဲ့ စူပါ ဆလွန်း ရပ်ထားရာ လမ်းမပေါ်ကို ခြေလှမ်းကျဲနှင့် အရင် လျှောက်သွားနှင့် ပါသည်။

ငိုယံတို့ နှစ်တွဲမှာ ယောင်ချာချာနှင့် ဘယ်ကိုလိုက်ရမည် မှန်း မသိ။

“မိုးယံ... မင်း လိုက်သွား”

“အေး...”

ကျော်လွင်က မိုးယံကို လွှတ်လိုက်သည်။

“ကိုကြီး...”

“ယိုးမယ်တို့ မပြန်သေးဘူးလား”

လက်ငင်းက ခဏရပ်ကာ စောင့်လိုက်ရင်း ယိုးမယ် မျက်နှာလေးကို မရဲတရဲ ကြည့်သည်။

ချစ်သူရှိပြီးသား ကောင်မလေးကို အရင်လို စူးစူးနစ်နစ် ပျော်ဝင် ငေးမောဖို့လည်း သတ္တိမရှိတော့ပါဘူး။

“ဟိုရက်တွေက ကိုကြီးကို မတွေ့မိပါဘူး”

“ဒီညမှ ဝင်ကူညီပေးရတာလေ”

“တို့ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ယိုးမယ် တော်လို့ ယိုးမယ် ရတာပါ”

“ဆယ့်လေးရက်နေ့ကျရင်ရော ကိုကြီး လာမှာလား”

“မသိသေးဘူးကွ... လာဖြစ်မယ်တော့ အင်ပါတယ်”

“စင်ပေါ်ကနေ လှမ်းတွေ့တော့ ပျော်သွားတာပါ ယို တောင် မယုံဘူး”

“ယိုးမယ်ချာတိတ်ကိုလည်း လိုတာလေးတွေ ပြောပြမလို့ ဘဲ”

သူမ မျက်လုံးပြူးသွားရကာ...

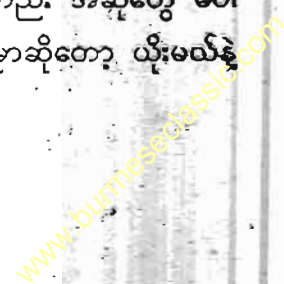
“အံ့မယ်လေး... သွားမပြောနဲ့၊ သူက ဆရာကြီး... လွတ်ထားလိုက် ကိုကြီး၊ နောက်နေ့လည်း သူ ဝင်ပြိုင်စရာမှ မရှိတော့ဘဲ၊ ဒီနေ့ကလည်း ယိုးမယ် ပူဆာလို့ အမှတ်တရ ဝင်ဆို့ ပေးတာပါ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး...”

“မသိပါဘူးကွာ... ယိုးမယ် အရွေးခံရပြီး သူက ပြတ် ကျန်ခဲ့တော့ ဒေါက်နဲနေမလားလို့ပါ”

“နေဘွိုင်းက သူ့အရည်အချင်း သူ သိပြီးသား... အတင်း”

ထူးစံကပါ ပြောပေးသဖြင့် လက်ငင်းက ခေါင်းညိတ် ကာ...

“ဒါဆိုလည်း ယိုးမယ်က ဆက်လေ့ကျင့်ထားဦးပေါ့၊ ဆယ့်လေးရက်နေ့ကျရင် တစ်ယောက်ကည်း အဆိုတွေ မပါ တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ စုံတွဲပဲ ပြိုင်ရမှာဆိုတော့ ယိုးမယ်နဲ့ အဆင်ပြေ အတွဲညီမယုံသူ ရှာထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဟဲ့... ကျော်လွင် ရှိတာပဲ၊ ကျော်လွင်နဲ့ ဆိုပေါ့”

“သီချင်းရွေးတာလည်း အရေးကြီးတယ်ကွ”

“ကိုကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးမယ်လေ”

“ဟိုကေ... ဒါဖြင့် ကိုယ် သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်...”

လက်ငင်းသည် သူမ မျက်နှာလေး ငေးကာ ဆက်ပြီး စကားလက်စုံ ကျချင်သေးပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲလိုက်ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ် တိတ်တဆိတ် ရည်မှန်းမိတဲ့ သက်ဝင်သူလေးတာ တစ်ပါးသော ကောင်ကလေးအတွက်တဲ့လား။

သို့သော် ကိုယ်က ဘာများတတ်နိုင်မလဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ဆို့နှင့်မှုက သူ့ ထင်တာထက် ပြင်းထန်နေသည်။

သူ့ပုံစံက သိပ်ပြီး ဟန်မပျက်လှသော်လည်း နှလုံးသား ဆီက ဝမ်းနည်း ဆုံးရှုံးမှုဒဏ်ရာကို သူသာလျှင် အသိဆုံး မဟုတ် လား။

မင်းကို တွေ့တာပဲ နောက်ကျခဲ့တာလား သိုးမယ်ရယ်။

ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ကပဲ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကံ မကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာလား။

ကျေနပ်စရာတစ်ခုကတော့ ယိုးမယ် မျက်လုံးလေးတွေ က သူ့အပေါ် နွေးထွေးနက်ရှိုင်းနေဆဲ ဖြစ်တာပါပဲ။ သူ့လေးနဲ့ စိတ်ခံစားမှုဟာ ကိုယ့်အပေါ် မပြောင်းလဲသေးပါလားဆိုပြီး နှစ်သိမ့်မိသည်။

ဒါက ဟန်ဆောင်လို့လည်း မရဘူးဟု သူ ထင်သည်။ ဖျောက်ဖျက် မြို့သိပ်လိုက်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။

ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းတွေကတော့ နှစ်ဦးလုံးမှာ ရှိနေ ကြသည်။ ကိုယ်က မင်းအတွက် နောက်ကျခဲ့တာ ကိုယ့်အပြစ်ပဲ ထားပါ။

မပြောဘဲ သိနေကြတဲ့ အချစ်တစ်ခုနဲ့ပဲ ကိုယ်တို့ ဆက် ပြီး ခင်မင်သွားကြရအောင် ယိုးမယ်ရယ်...။

အမှန်တော့ ကိုယ် မင်းကို ပြောပြတတ်အောင် ချစ်မြတ် နိုးနေမိသည်။

နေ့ဘို့ငါးမျှတ်နှာက မပျော့ပျောင်း...။ တင်းမာခိုင်
တစ်ခုက သူ့ဆီမှာ ရှိနေတုန်း...။

Valentineday ရက်ကပ်လာလေ သူတို့ သမီးရည်းစား
နှစ်ယောက် စကားပြော အဆင်မပြေလေ ဖြစ်နေသည်။

လက်ငင်းဆိုသော အမည်တစ်ခုသည် သူတို့အုပ်စုလေး
ထဲသို့ စိတ်အနှောက်အယှက်ကောင်းအောင် တိုးဝင်လာခဲ့ပြီ။

နေ့ဘို့ငါးသည် ယောက်ျားလေးချင်းမို့ လက်ငင်း ယိုးမယ်
ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသွားခဲ့ပြီ
မဟုတ်လား။

သူ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးမိတာက ယိုးမယ်ကို...။
ယိုးမယ်ဟာ သူ့ထက် ဟိုလူကြီးကို ပိုပြီး မျက်နှာသာ
ပေးချင်တဲ့သူဘော။

“ငါ့ကိုဆို လုံးဝ အလေးအနက် မထားဘူး”
နေ့ဘို့ငါးက သူ့ ခံစားချက်ကို ထုတ်ပြောလိုက်မိ၏။
“မင်းဘက်က စိတ်ရှည်ရှည်လေး ထားဦးလေကွာ”
“လက်ငင်းကြောင့်ပဲ ပြဿနာ တက်နေရတာကွာ”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရက်တွေထဲမှာ ပြေလည်အောင်နေစမ်း

နေ့ဘို့ငါးက ကားဘောနက်ဖုံးကို လက်နောက်ပြန်
ထောက်မို့ရပ်ရင်း ယိုးမယ်ဖွဲ့တို့ တိုက်ခန်းဝရံတာလေးဆီ မော့
ကြည့်နေမိသည်။

“မင်း ဖုန်း မဆက်ဘူးလား”

ပေကတ်ကတ် ဒီတိုင်း ရမိကြည့်နေတဲ့ ဘို့ငါးကို မိုးယံ
က မေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“ငါ ဒီည လာမယ်ဆိုတာ သူ ဆီတာပဲ”

“သိလည်း ဝရံတာမှာ အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေမလား
ကွာ၊ မင်းခေါ်မှ သူ ထွက်လာမှာပေါ့”

ငါ ဘွိုင်းရာ မင်းတို့ ကျွိုင်နေတော့ ငါတို့တွေပါ ရောပြီး စိတ်ညစ် ရတယ်။ အခု မင်း သူ့ကို ချောလိုက်၊ မနက်ဖြန် ငါတို့အားလုံး အတူတူ လျှောက်လည်ကြမယ်။ ရန်စကား လုံးဝမစန့်ကွာ ဘွိုင်း၊ ဟလင်တိုင်းမှာ စိတ်ကောက်နေရင် တစ်နှစ်လုံး မပြေလည်ဘူးတဲ့ တွ့... သိလား။”

မိုးယံက နေဘွိုင်းကို ခြောက်လိုက်သည်။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး အဆင်မပြေ ကတောက်ကဆတ် ဖြစ် နေမှာကိုတော့ ဒီကောင်က ကြောက်ပုံပင်။

“ငါက ဒီထက် ဘယ်လိုချောရဦးမှာလဲ”

“မင်း အခု သူ့ကို တစ်နေရာလောက် လိုက်ပို့လိုက်ပေါ့ ကွ၊ စီးတီးမတ်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်သွားပြီး လက်ဆောင် ဝယ်ပေးလိုက်၊ မနက်ဖြန်ကျလည်း သီချင်းဆိုဖို့ကိစ္စက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီည ကြိုဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“အေး... အဲဒါ မဆိုးဘူး”

မိုးယံ အကြံပေးတာကို သူ လက်ခံလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုတော့ အရင်လိုက်ပို့ဦး”

“အေးပါကွာ...”

နေဘွိုင်းက ခါးက ဟဲန်းဖုန်းကို ဖြုတ်ပြီး ယိုးမယ်ဆီ ခေါ်လိုက်သည်။ တအောင့်လောက်အကြာမှာတော့ ယိုးမယ်ဖွဲ့တ လွှေတားမှ ပြေးညှင်းစွာ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မိတ်ကပ်ရောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ကိုယ်ကြပ်လေးနှင့် အပေါ်က ဆွဲသားအင်္ကျီ အဖြူလွလွလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် အမြင်ဆန်းနေသည်။

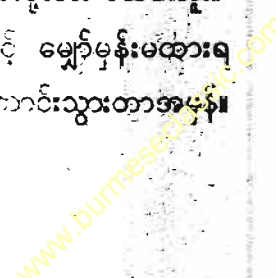
အမြဲတမ်း တီရှပ်အနက်သာ ခပ်များများ ဝတ်တတ်တဲ့ ယိုးမယ်ဟာ တစ်ခါတရံ အဖြူလေး ဝတ်လိုက်တော့လည်း သိပ်တို့ လှသွားတာပါပဲ။

ဆံပင်တွေအားလုံးကို အပေါ်ပင့်တင်ကာ ထောင်ညှပ်ရ သော ကလစ်ကလေးနှင့် ပင့်ထောင်ထားတာလေးက ချစ်စဖွယ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ နားရွက်သေးသေးလေးမှာ အဖြူရောင် နားကွင်း အဝိုင်းခပ်ကြီးကြီးကို ဝန်ထားသေးသည်။

အေးက မိုးယံပင် ယိုးမယ်ကို ငေးမောသွားရ၏။

အလှမပြင်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးမို့လား မသိပါဘူး။

နည်းနည်းလေး ပြင်ဆင်တာနှင့် မျှော်မှန်းမထားရ လောက်အောင် အများကြီး လှပ ကြည့်ကောင်းသွားတာအမှန်။

“ယိုးမယ်... နင် ဒီနေ့ အရမ်းလှနေပါလား”

မိုးယံ၏ ချီးမွမ်းစကားကြောင့်...

“အောင်မယ်... ငါ မုန့်ဝယ်ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊

ဘိုင်းဝဲ ဒကာခံမှာ... မေးကြည့်”

“ဒီကောင်လေး... ဒီကောင် အခု ငါ့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးမှာ”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

“နင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်တယ်တဲ့”

မိုးယံက နည်းနည်းစိတ်ကောက်နေတဲ့ စုံတွဲကို ပေါ်တင်ကျပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ယိုးမယ်က နှစ်ယောက်စလုံးကို သိမ်းတုံ့ မျက်စောင်းရွယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ မာမီကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဂျင်းသုပစ်ဆိုင် သွားထိုင်မယ်လို့သာ ပြောခဲ့တာ။

နေဘိုင်းနှင့် စိတ်ကောက်မပြေချင်သေးပါဘူး။

ကိုလက်ငင်းအပေါ် ဆိုလျှင် အမြဲတမ်း အဆိုးမြင်တတ်၊ အမှတ်ချတတ်၊ နှစ်နှစ်နာနာ မှတ်ခတ်ပြောဆိုတတ်တဲ့ ကိုဒေါသအိုးကို ယိုးမယ် တစ်စက်စာလေးမှ ကြည့်မချ။

သူ့ ထင်တာက သူ့ကို တမင်ဖြုတ်ချပြီး ယိုးမယ် တစ်ယောက်တည်း လောတင်အုပ်စုထဲ ရအောင်ဆွဲတင်သွားတယ်လို့ ထင်နေတာ

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုလက်ငင်းအပေါ် အမြင်မရှင်းပေ။

“နင်နဲ့ ကျော်လွင်နဲ့ဆိုတာကို ငါက စင်အောက်ကနေ လက်ခုပ်တီးပေးရမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... ဟား... ဟား၊ လုံးဝ မလာဘူး၊ ကြည့်နေလိုက်”

“မင်း... အဲလို မလုပ်နဲ့လေ”

သူငယ်ချင်းတွေ စိုင်းဖျောင်းဖျလည်း နေဘိုင်းက ဆယ့်လေးရက်နေကျ မလာဘူးချည်း တွင်တွင်ငြင်းနေသည်။

ဒါဟာ တိုလူ လတ်ငင်း ဖန်တီးတဲ့ အကွက်တွေပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာတက်ပြီး ဝှဲလန်သွားရင် သူတဖျာဝင်ခင်းသွားမယ့် အကြံ။

“မင်းမလာရင် ယိုးမယ် အားငယ်နေမှာပေါ့”

“သူ့ကို အားပေးမယ့်လူ ရှိပါတယ် ကွာ”

“ဘိုင်းနော်... ရန်ဖြစ်ချင်ပြန်ပြီလား”

“ရန်ဖြစ်အောင်ပဲ ယိုးမယ် လုပ်နေတာလေ”
 “တော်ပြီ... နင်နဲ့ စကားကို မပြောချင်ဘူး”
 ယိုးမယ်ဖွဲ့က သူတို့အနားကနေ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။
 ဒီလိုနှင့် မကြာခဏ စကားစစ်ထိုးပွဲတွေ ပြင်းထန်ရင်းက
 ပဲ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဖိုင်နယ်ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့် ဆယ်လေးရက်နေ့ကို
 ရောက်ပြီလေ။

ဓနအိုင်သည် စိတ်လက်မကြည်သာနှင့်ဘဲ ယိုးမယ်ကို
 အလစ်လည်း မပေးရဲသဖြင့် နေ့တိုင်းလိုလို လာတွေ့နေသည်။
 တွေ့ပြီးလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြပြီဆိုတာနှင့်လည်း တစ်ယောက်
 တစ်ခွန်း စကားများလာကြပါပြီ။ ❀

ယိုးမယ်ဖွဲ့မှာ နေ့ဘို့င်းကြောင့် ကိုလတ်ငင်းနှင့် မဆက်
 သွယ်ချေ။ သီချင်းရွေးဖို့ကိစ္စ တိုင်ပင်ချင်တာတောင် သူ သဝန်
 ကြောင်နေတာနှင့် မတိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။

ကျော်လွင် ရွေးထားတဲ့ သီချင်းကိုပဲ သီဆိုဖို့ စာရင်းပေး
 ထားလိုက်ပြီ။

ယိုးမယ်ဖက်က နားအေးအောင် အလျှော့ပေးလိုက်တာ
 လည်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးကလည်း အဆင်ပြေဖို့ မျှော်လင့်ထားကြတယ်
 မဟုတ်လား။

“မျက်စောင်း မထိုးနဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက် ပြေလည်အောင်
 ညှိကြ...”

“သူနဲ့က တစ်သက်လုံးလည်း ပြေလည်မှာကို မဟုတ်ပါ
 ဘူး”

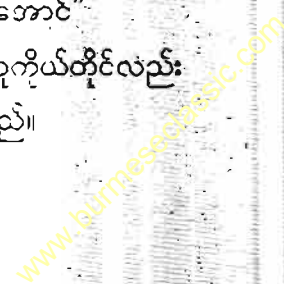
ယိုးမယ်က ခပ်ညည်းညည်းလေး ဆိုမိသည်။
 မကြာခဏ ဖြေရှင်းရ ရန်ဖြစ် စကားနိုင်လှရတော့လည်း
 ရင်မော စိတ်ပျက်နေခဲ့ပြီလေ။

ဘယ်လို ရှေ့ဆက်သွားကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ပင်
 ခရချေ။

“ပြေလည်ဖို့ဆိုတာက လူပေါ် မူတည်တယ်၊ မိန်းမ တစ်
 ယောက်က မိန်းမပီသဖို့ သစ္စာရှိဖို့...”

“ကဲ... ဘို့င်း... မင်းကတော့ စ,လှပြန်ပြီ ကားပေါ်
 တက်တော့၊ ယိုးမယ် တက်လိုက်... သွားရအောင်”

မိုးမဲက သူတို့ကို နှိုးဆော်သလို သူကိုယ်တိုင်လည်း
 နောက်ခန်းထဲ ကပ္ပာဇာယာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နေဘိုင်းနှင့် ယိုးမယ်က စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြော
တော့ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

နေဘိုင်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ရှေ့တူရူကိုပဲ
ကြည့်ကာ ပြတင်းဖက် မျက်နှာ လှည့်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က မတည့်ဘဲ တွဲနေကြတဲ့ ရည်းစား
တွေ မဟုတ်လား။

မိုးယံသည် ဘာမှ ထပ်ဝင်ပါဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ
လည်း စောမိမင်းသားလို လုပ်နေလိုက်ပါသည်။

သူတို့အုပ်စုတွေဟာ ထူးစံကလွဲရင် ဗဟန်းမြို့နယ်ထဲပဲ
နေထိုင်ကြတာမို့ သူ့အိမ်လိုက်ပို့ရတာကလည်း သိပ်အဝေးကြီး
မဟုတ်လှတာမို့ ခဏလေးနှင့် ရောက်သည်။

နေဘိုင်း ကားမောင်းမြန်လွန်းတာကြောင့်လည်း ပါ
သည်။ အပြန်မှာတော့ ဒီကိစ္စကို ယိုးမယ် ပြောမှာပဲဆိုတာ မိုးယံ
သိသည်။

“ကဲ... ရိုးပြီ၊ မင်းတို့ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့ဦး”

မိုးယံက သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်လို့ ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ
ထပ်မှာသေးသည်။

လမ်းထဲမှ ကားပြန်တွေထွက်သွားပြီးလျှင် ယိုးမယ်
က...

“တားမောင်းရင် စည်းကမ်းရှိရှိ ဘေးအေးဆေးဆေး
မောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ဒီလိုပဲ မောင်းတတ်တယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ အဲဒါဆို အခုရပ်လိုက်၊ ဒီမှာပဲ ဆင်း
မယ်၊ ရပ်”

“ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလောက်
ထိ လေသံမာနေတာလဲ”

“မဆိုင်တဲ့သူကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

“ဟ... ဟာ... ဘယ်သူ့ကိုများ ထည့်ပြောမိလို့ပါ
လိမ့်”

“သူက အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူ”

“ဒါဆို ငါက ဘာကောင်လဲ၊ တေလေဂျပိုး လမ်းသရဲ
လား”

“နင့်ကိုယ်နင် သိမှာပေါ့”

“တော်ပြီ... ထပ်မပြောနဲ့”

www.burmeseclassic.com

နေ့ချိုင်းက အနိုင်ပိုင်းပြီး စကားဖြတ်၏။ သို့သော် အလာတုန်းကလောက် အမြန်နှုန်း မတင်တော့ပါ။ ကားလေးက မီးရောင်အောက်က ကတ္တရာလမ်းပေါ် ညင်ညင်သာသာလေး ရွေ့လျားနေသည်။

ယိုးမယ်လည်း အခုမှပဲ ကားကူရှင်ကို သက်တောင့် သက်သာလေး ပို့လိုက်လေသည်။

“ဘယ်သွားချင်လဲ၊ တစ်ခုခု အရင်စားမလား”

နေ့ချိုင်းကလည်း စောစောကလေးသံမျိုးနှင့် မဟုတ် တော့ဘဲ ဂရုတစိုက် မေးလိုက်ပါသည်။

“ယိုးမယ် ထမင်းစားလာတယ်၊ မစားတော့ဘူး၊ ချိုင်း သွားချင်ရင်တော့ သွားလေ”

“ဒါဆို မြေနီကုန်း စီးတီးမတ်သွားပြီး အအေးပဲ သောက် မလား”

“သဘောပဲ”

နေ့ချိုင်းသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ဖိကိုက်မိရင်း သူမဖက် သို့ အသာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သဘောပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အသံလေးကို ချစ်စနိုးဖြစ်မိကာ သူ့ နှလုံးသားတို့ ယစ်ဖူးဖျော့ပျောင်း လာပြန်သည်။ ယိုးမယ်နှင့် ပတ် သက်လျှင် သူ့စိတ်တွေက ဘယ်တော့မှ မပြတ်သား။

အခု စိတ်ဆိုးလည်း စောင့်ကြာစိတ်ပြေသွားပြန်တာပဲ။ သဝန်တိုတယ်ဆိုတာလည်း စွဲငြိမက်မောလို့ပါ ယိုးမယ် ရယ်။

နှင့် နားလည်ရင် သိပ်ကောင်းမယ် . . .

ကားကို ဓမ္မစေတီလမ်းအတိုင်း မောင်းလာရင်းက ဒီည မှာ ပိုလှနေတဲ့ ယိုးမယ် မျက်နှာလေးကြည့်ကာ သူ့စိတ်တွေက လှုပ်ရှား ခုန်လှုပ်လာသည်။

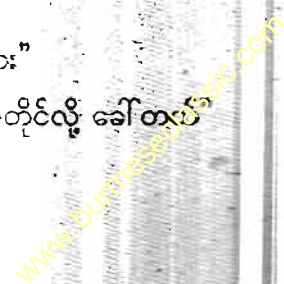
ပြီးလျှင် (ဝင်ဆာလမ်း) ရှင်စောပုလမ်းဖက် ဆက်မောင်း တာ စီးတီးမတ်ဖက် မသွားသဖြင့် ယိုးမယ်က သူ့ဖက် လှည့်ကြည့် သည်။

“ဘယ်ဝင်ဦးမလို့လဲ ချိုင်းရဲ့”

“မှတ်ထိုင်တစ်ခု”

“ဟင် . . . ဒီမှာ မှတ်တိုင်ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်လေကွာ၊ အကြင်နာမှတ်တိုင်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဘွိုင်းနော်”

ကိုယ်ကြီး ဒီဖက်ယိုင်လျက် အနားကပ်ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ယိုးမယ်သဘောပေါက်ကာ ရှက်စနိုးလေး နောက်ဆုတ်မိသည်။

“မနက်ဖြန် ဆီယုံလေးရက်လေ၊ ဒီညအကြို”

“အို . . . ဘွိုင်းရယ်”

ကားကို မှောင်ရိပ်ထဲ ဘေးကပ်ရပ်လိုက်ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေဘွိုင်းက ချစ်သူလေးကို မချင့်မရဲ လှမ်းဖက်လိုက် လေသည်။

အခုတလော ဘုနှင့်ဘောက်သာ ဖြစ်နေတော့ တယူ တယလေး အကြင်နာ မပေးရတာ ကြာပြီ။

သူမရဲ့ ပါးပြင်နုနုလေးကို မွတ်သိပ်စွာ ရှိုက်နမ်းမိ၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေး . . .

လျင်မြန်သော အထိအတွေ့မှာ ယိုးမယ် ရှက်လန့် တကြားလေး ရုန်းဖယ်သည်။

“ဘွိုင်း . . . လွတ်ကွာ၊ ဖြတ်သွားတဲ့ကားတွေ မြင်မယ်”

“မမြင်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း”

သူရင်ခွင်မှာ ရှိနေချိန်၌ပင် ယိုးမယ်စိတ်တွေထ ကိုလက်ငင်းဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်မိသေး၏။

နေဘွိုင်းက ရှက်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ဇွတ်တိုး၍ ယူယလိုက်သည်။

ချစ်သူချင်းဆိုတော့လည်း အခုန စိတ်ညစ်စရာတွေ မပြေလည်တာတွေ ပြန်မေ့သွားကြသည်။

“ချစ်တယ် . . . ယိုးမယ်ရာ”

“ကဲပါ . . . အခုမှ လွမ်းအောင် မချွဲနဲ့၊ ထစ်ခနဲဆို ရှင့် မျက်နှာကြီးက စူပုတ်နေပြီ . . . ဟွန်း”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူးလား”

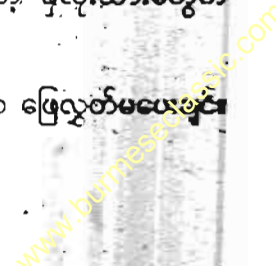
“တော်ပြီ ဆရာ . . . ဟိုထား . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူနှုတ်ခမ်းကို ယိုးမယ်က လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် ကာကွယ်ထားသဖြင့် နေဘွိုင်းက ပေါ့ပုံးစွာ ရယ်မိသည်။

အခုတော့လည်း အေးစက်နေတဲ့ နှလုံးသားတွေထ နွေးထွေး လှုပ်ရှားလာခဲ့ပါသည်။

ချစ်သူလှလှလေးကို ရင်ခွင်ထဲက ဖြေလွှတ်မလေ့မျှင်

ယိုးမယ်ရဲ့ ကိုယ်သင်းရန်ချီချီအိအိလေးမှာ သူ့ကို ယစ်ပွဲ
စေသည်။ အင်မတန် ဖျားယောင်းနိုင်တဲ့ ကဝေမလေးပေါ့။

“ဘွိုင်း”

“ဟင်”

“မောင်းတော့လေတာ့... စီးတီးမတ်ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

“အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်”

“ယိုးမယ်ကို လက်ဆောင်ပေးပေးမယ်ဆို”

“ဝယ်ပေးမယ်လေ... ဘာလိုချင်လဲ”

“ဘွိုင်း ပေးချင်တာ ပေးပေါ့”

“ပေးချင်တာလား”

“ဟွန်းနော်”

နေဘွိုင်းက မချီမချင်ပုံစံဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး ချွန်ပြလိုက်
ရာ ယိုးမယ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်လေသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ယိုးမယ်အနားကနေ သူ့ မခွာပေးနိုင်။

တအောင်လောက်ကြာမှ ကားစက်ကို မနှိုးချင်နှိုးချင်
ပြန်နှိုးထွက်လိုက်သည်။

ယိုးမယ်သည် မီးအလင်းထဲရောက်တော့မှာမို့ ဆံပင်တွေ

များ ပွနေမလား။ နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးပဲ ဖျတ်
ပြီလားဟု ကမန်းကတမ်း စစ်ဆေးရသေးသည်။

စိတ်ထဲ မလုံမလဲနှင့် တစ်မျိုးကြီး ရှက်နေမိသည်။

နေဘွိုင်းကိုပင် မလှည့်ကြည့်။

ကားပတ်ကင်မှာ ကားရပ်ပြီးတာနှင့် နေဘွိုင်းက သူ့
လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်လာသည်။

သံရိုးကွာစားဘောင်းဘီပွပွ တီရှပ်ပွပွနှင့် ဂျစ်တစ်တစ်
ဆောင်ကြွားကြွားကောင်လေးက ချစ်စဖွယ် အေးချမ်းလှသော
ကောင်မလေးကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တဲ့မြင်ကွင်းက ကြည့်ကောင်း
နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ထို့ညက စီးတီးမတ်မှာ ချစ်သူတွေအတွက် သီးသန့်
ရောင်းချထုပ်ပိုးပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနားမှာ ငယ်
ရွယ်သော စုံတွဲလေးတွေများစွာ တိုးဝှေ့နေပါသည်။

နှင်းဆီစန်း၊ ချောကလက်၊ သော့ချိတ်မျိုးစုံ ဖုန်းမှာချိတ်
ရတဲ့ ဖန်စီပစ္စည်းလေးတွေမျိုးစုံ အသည်းတုတ်ထိုး အရုပ်မျိုးစုံ
လှပသော ပစ္စည်းပေါက်စနလေးတွေ များပြားစုံလင်တာမို့ ကိုယ်
ကြည့်ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

တပျော်တပေါ် ရွေးချယ်ဝယ်ယူ၍ ဆန်းဆန်းပြားပြား
သားနားစွာ ထုပ်ပိုးနေကြသည်။

“ဟယ်တော့... ဟိုမှာ အရုပ်တွေ”

စတီးလည်းလို လေးထောင့်ပုံထဲမှာ မွှေးပွအရုပ် အကြီး
အသေးရောင်စုံကို ပုံအော၍ ဒစ်စကောင့်ပေး ရောင်းချနေပါ
သည်။

“ယူမလား... ယိုးမယ်၊ ရွေးလေ”

ယိုးမယ်သည် အရုပ်မြင်လျှင် မနေနိုင်အောင် သဘော
ကျတတ်သူမို့ မငြင်းနိုင်ပေ။

အရုပ်တွေနား အပြေးလေးသွားကာ တစ်ရုပ်ပြီးတစ်ရုပ်
ဝမ်းပန်းတသာ ကိုင်မြှောက်ကြည့် ပွေဖက်ကြည့် လုပ်နေမိသည်။

“ဘိုင်း... ဒါလေး မလှဘူးလား”

“အင်း... လှတယ်”

နေဘိုင်းက သူမ ကိုင်မြှောက်ပြသမျှ လှတယ် ကောင်း
တယ်ချည်းသာ ခေါင်းညိတ်နေပါသည်။

ဈေးကလည်း အရင်ကထက် အများကြီး သက်သာနေ
တော့ ဝယ်ပျော်ပါသည်။

ယိုးမယ်က Pook အရုပ် လီဇွေရောင်အကြီးကြီးကို
လက်နှစ်ဖက်အပြည့်ဆန့်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ဖက်ပွေကြည့်သည်။

နေဘိုင်းမှာ ချစ်သူလေးရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုကင်းကင်း
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေဟန်ကို ပြုံးလျှက်သား ကြည့်နေမိသည်။

သူမ နှစ်သက်မက်မောတဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ဆောင်ဝယ်
ပေးရမှာမို့ သူ့ရင်ထဲလည်း ကြည်နူးရွှင်ပြနေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မရွှင်မပျနှင့် သူ့ မျက်မှောင်ကြုတ်စရာ
ကိစ္စက ပေါ်လာမိသည်။

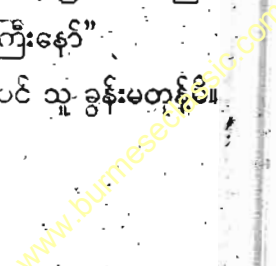
လက်ငင်းတ စီးတီးမတ်ထဲဝင်ယိုက်တာနှင့် အရုပ်တွေ
နားမှာ သဘောတကျ ရွေးချယ်နေတဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို အရင်ဆုံး
လှမ်းတွေ့လိုက်မိသည်။

အတိုအဖြူလေးနှင့် နားကွင်းအဖြူအဝိုင်းကြီးပန်ထား
သော သူမရဲ့ရုပ်သွင်ဟာ အားလုံးထဲမှာ ထင်ထင်ကြီး ဆွဲဆောင်
မှုရှိနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လူတွေအများကြီးကြားထဲ တန်းခနဲ မြင်သာသည်။

“လက်ငင်းရေ... ပျော်စရာကြီးနော်”

ဘေးနားက ရှင်ညိုရဲ့စကားကိုပင် သူ ခွန်းမတုန်မိ။

“လက်ဆောင်တွေ ဝယ်နေကြတာကြည့်စမ်း၊ လက်ငင်း ငါ့ကိုလည်း ဝယ်ပေးတာ... နော်”

ရှင်ညိုက ဘာရယ်မဟုတ် လက်ငင်းထံ ပူဆာတောင်းဆို လိုက်ပါသည်။

ဘာလို့ဝယ်ပေးရမှာလဲ၊ နှင်နဲ့ ငါနဲ့ ရည်းစားမှမဟုတ်တာ ဘာညာ ပြန်ဖြောမည်ထင်ပေမယ့် လက်ငင်းဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

ဒီတော့ ရှင်ညိုသည်လည်း မိန်းကလေးပီပီ လူတွေ စုပြုံ တိုးဝေ့ကြည့်နေတဲ့ မွေးပွားရုပ်ပုံကြီးနား အလိုလိုလျှောက်လာ မိတော့၏။

နေဘွိုင်းသည် ခပ်မတ်မတ်လျှောက်လာနေတဲ့ လက်ငင်း ကို မြင်တာနှင့် အလိုလို မျက်မှောင်ကုပ် စူပုတ်လာမိရင်း...

“ကဲ... ပြီးပြီလား၊ ရရင်သွားမယ်လေ”

“ခဏနေပါဦး ဘွိုင်းရဲ့၊ ရွေးဦးမှာပေါ့”

ယိုးမယ်သည် လက်ထဲကအရှုပ်တွေရော ပြန်ချထား သော အရှုပ်တွေရော ဘယ်ဟာဝယ်ရမှန်းမသိဘဲ ပျာယာခတ် ကာ ရွေးရခက်နေပါသည်။

တခြား ဘယ်ကိုမှလည်း မကြည့်အား... နေဘွိုင်းကလည်း လက်ငင်းကိုမြင်ပေမယ့် ချစ်သူတို့ လက်တို့မပြု။

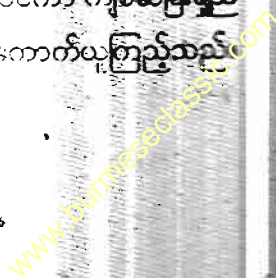
မမြင်မတွေ့ကြရင် စိုကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား။ လက်ငင်းနှင့် ပါဏာတဲ့ အမျိုးသမီးက ဒီဘက်လျှောက် လာသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ငင်းလည်း ပါလာ၏။

တိုတစ်ခါ ဆီချင်းအတူတူဆိုတဲ့ အစ်မကြီးပါပဲ။ ဒီလူကွာ... သူ့မှာလည်း ရှိပြီးသားကို... သူ့များချစ်သူ့လာ အလစ်ချောင်းသေးတယ်။

“လာပါ... လက်ငင်းရဲ့... ကြည့်ရအောင်” တွန့်ဆုတ်ဆုတ် နှေးတုန်နေတဲ့ လက်ငင်းလတ်မောင်းတို့ ရှင်ညိုက တရင်းတနီး ဆွဲခေါ်လာ၏။

ကျွတ်... ရှောင်လို့ကိုပဲ မလွတ်တော့ဘူးလား။ နေဘွိုင်းက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှဲသည်။ ရှင်ညိုသည် ယိုးမယ်နဲ့သေး တိုးဝင်ကာ ကျစ်ဆံမြဲရွှည် ရှည်နှင့် ချစ်စဖွယ်အရှုပ်မလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်သည်။

ဟင်...

ထိုအရပ်ကလေးကို တခြားလက်တစ်ဖက်ကလည်း ဆုပ်
ကိုင်ထားပြီးသား...

“ဪ... ဆောရီးနော်၊ ညီမလေး ယူထားတာလား”
ရှင်ညိုက ခပ်ပြုံးပြုံးမေးရင်း အရပ်ကို ပြန်လွှတ်ချလိုက်
၏။ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးက သူမကို မော့ကြည့်
လေသည်။

ယိုးမယ်သည် ပြန်းခနဲ မရှင်ညိုကိုမြင်တာနှင့် သူ့ရဲ့
နံဘေးကို အလှန့်တကြား ဖျတ်ခနဲ ရှာဖွေသည်။

မရှင်ညို နောက်နားမှာရပ်နေတဲ့ လက်ငင်းရဲ့မျက်နှာက
ခပ်အမ်းအမ်း...

ခရင်မိကာလာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ချောမော
ရှင်းသန့်သော ကိုကြီးက သူမကို ကြိုတင်တွေ့ထားပြီးသား ဖြစ်
ဟန်တူသည်။

လှစ်ခနဲ အလိုက်သင့် ပြုံးပြ၏။

ထိုအပြုံးက အားပါးတရ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ
တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြေကွယ်လိုသော အားတုံ့အားနာ မပြုံးချင်ပြုံးချင်
အပြုံးမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

အသိမိတ်ဆွေတွေ့လို့ ရိုးရိုးအသိအမှတ်ပြုတာမျိုးလည်း
မဟုတ်။

နေဘိုင်းက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာအပြောင်းအလဲ
အက်လုံးထဲက နွေးထွေးနက်ရှိုင်းမှု နှုတ်ခမ်းပေါ်က မရဲတရဲ လျှို့
ဝှတ်သောအပြုံး... အားလုံးတို့ကို ဘကြည့်စိုက်ကြည့်ရင်း အကဲ
ခတ်နေသည်။

ရှင်ညိုသည် ကောင်မလေးရဲ့ အငိုက်တမိ စိတ်လှုပ်ရှား
သွားဟန်ကြောင့် ကိုယ့်နောက်က လက်ငင်းကို လည်ပြန်မော့
ကြည့်မိသည်။

လက်ငင်းရဲ့ အမူအယာမှာ ထူးခြားနေပါသည်။ ဟန်
ဆောင်လိုက်သော မျက်ဝန်းအစုံကို သူမ အသေအချာ အကဲဖမ်း
မိလိုက်၏။

ထိုကောင်မလေးနား ကပ်ရပ်နေတဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် ချာတိတ်
ရဲ့ စူးစူးရဲရဲ ရန်လိုသော အကြည့်ဟာလည်း ကျောချမ်းစရာပါ
လား။

ဒါက ဘာတွေတုန်း... လက်ငင်းနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်
သက်နေကြသလဲ။

www.burmeseclassic.com

ရှင်ညိုမှာ အရှုပ်တွေထက်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်သွား
ရပါ၏။

“ဒါပဲ ယူလိုက်တော့ သွားမယ် လာ”

လိုးမယ်က Pooh ရုပ် အကြီးကြီးကို မနှိုင်းတနိုင် ပွေ့ပိုက်
ထားရာ နေဘိုင်းက အပြင်ဖက်တွန်းတော့ ဒီဘက်ကို တစ်ချက်
လှည့်ကြည့်ကာ နေဘိုင်းခေါ်ဆောင်ရာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေး
ပါသွားပါသည်။

ငယ်ရွယ်လှပသော ချစ်သူစုံတွဲလေးဟာ အရှုပ်ကြီး
ပိုက်၍ ထွက်ခွာသွားပေမယ့် ရှင်ညိုရဲ့နံ့ဘေးက ကိုယ်တော်မှာ
ခွဲထက်ထိ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို ငိုငင်ကျန်ရစ်နေ
တုန်း...

“လက်ငင်း”

“ဟင်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ခေါင်းမစားစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ နှင်အရှုပ် နှင်ရွေးမှာရွေးစမ်း”

“ညို သိချင်လို့ပါ”

ရှင်ညိုက ခပ်တိုးတိုးမေးနေ၏။

“ဒါလေး လှတယ်၊ အဖြူရောင်လေး... ရော”
လက်ငင်းက တွေ့ကရာ အရှုပ်တစ်ချပ် ကောက်ယူပေး
လိုက်၏။

“ဒါ နှင်လက်ဆောင်ပေးတာနော် . . . လက်ငင်း”

“အေးပါ”

နားအေးရင်ပြီးရော သဘောမျိုး ခေါင်းညိတ်လျက်
လက်ငင်းက လူကြားထဲကနေ တိုးထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ရင် နှင်ဘာလို့ မျက်နှာပျက်နေတာလဲ”

လူရွင်းတဲ့ အအေးပုလင်းတွေစီထားရာ အတန်းဖတ်
ရောက်လျှင် ရှင်ညိုက သိချင်တာကို ထပ်မေးလိုက်၏။

“မပျက်ပါဘူး”

“ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးနော် နှင်နဲ့ ဘယ်တုန်း
က သိတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ... သူတို့က သိချင်းဆိုပြိုင်ပွဲမှာ ပါကြတာ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန် ဖိုင်နယ်ပဲ မဟုတ်လား၊
ညိုလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့ဟာ... မရွှပ်စမ်းပါနဲ့”

၁၆၄ ❀ ဆုထားခွယ်

“မရဘူး... လိုက်မှာပဲ၊ လက်ငင်း မခေါ်ရင် ရှင်ညိုက ပိုလိုက်ချင်တယ် သိလား၊ ခေါ်ရမယ်နော်... ဒါပဲ”

ရှင်ညိုသည် ဖူးကွယ်ချင်တဲ့ သူပုံစံကြောင့် ပို၍ပင် စိတ် ဝင်စားသွားရသည်။

အခုန စုံတွဲလေးကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်တော့ ကက်ရှာ မှာ ငွေရှင်းပြီးတာနှင့် ထွက်သွားကြပြီ။

ဒီည မင်္ဂလာကို ဖုန်းဆက်ရင် ပြောစရာအကြောင်းအရာ ရသွားပြီ။

မင်္ဂလာများ သိနေမလား။ ရှင်ညိုက လက်ငင်းမျက်နှာကို မော့ကြည့်နေမိရင်း ချစ်စရာကောင်မလေးတစ်ဦးကို လက်ငင်း ဘယ်တုန်းက ပတ်သက်ထားသလဲ မရေမရာ စဉ်းစားကြည့်နေမိ ပါသည်။

“ဒီကောင်က ဒီအချိန်မျိုးမှာ နင့်ကို အရုပ်လက်ဆောင် ဝယ်ပေးတယ်ဆိုတော့ မရိုးတာသေချာနေပြီ ဟဲ့... ဟဲ့”

“နန္ဒနော်... နင် ပေါက်ကရဲလျှောက်မဖွဲ့နဲ့၊ သူက ငါ အတင်းပူဆာလို့ ဝယ်ပေးတာ”

“နင်ကရော ဘာလို့ ပူဆာတာလဲ”

“လို့ချင်လို့ပေါ့ဟဲ့၊ ကပ်စေးနည်းတဲ့သူမို့လို့ ညှင်းရတာ”

ရှင်ညိုသည် နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်း ဆိုင်မှာဆုံကြ တော့ လက်ငင်း ဝယ်ပေးတဲ့ အရုပ်ကြီးပိုက်ကာ ကြွားလေသည်။

ရှင်ညိုရဲ့ တဖက်သတ် သံယောဇဉ်ကြီးမှုကို ဇိပ်စားမိနေ သော နန္ဒက ရှင်ညိုကို လိုက်စနေမိ၏။

www.burmeseclassic.com

“အေးပါ... သဘောပေါက်ပါတယ် ဟဲ့... ဟဲ့”

“ဟွန်း... သူကျတော့ ပေးစရာလည်း မရှိ၊ ရစရာလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“မဝိက ငါ့ကို ချောကလက် ကျွေးမလို့တဲ့”

“ဟား... ဟား... စိတ်ကူးက ယဉ်ပါ၊ ဟိုတပြင် အပျိုကြီးလုပ်မှာ၊ တရားစခန်းဝင်ဖို့ ပြင်နေတာ ဟား... ဟား”

“မယုံရင် နင် မေးကြည့်လေ”

“ငါ အခု သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်စရာ ရှိတာနော်”

“အေးပါ... ဆက်စမ်းပါ”

ရှင်ညိုက မဝိဆီ ဖုန်းခေါ်၏။

ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရသွားလျှင် နန္ဒကို ချောကလက် ကျွေးမညှိကိစ္စကို နောက်ပြောင်နေမိသလို လက်ငင်းရဲ့ညက အဖြစ်အပျက်နှင့် ထိုဇာတ်လမ်းကိုလည်း ပုံကြီးချဲ့ကာ လျှောက်ပြောနေမိတာမို့ ဘေးကကြားနေရသော နန္ဒကရယ်မောနေပါသည်။

“မဝိ... အဲဒီကောင်မလေး နင်သိလား”

“ဘယ်လိုသိမှာလဲ ဟဲ့... ငါ့မှ မမြင်ဘူးတဲ့ဥစ္စာ”

“လက်ငင်းနဲ့ ရင်းရင်းနီးနီးကိုသိတဲ့ ပုံကြီးဟဲ့၊ ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့ရုပ်ကြီးကို နင်မြင်စေချင်တာ”

“သူ့အတွဲနဲ့ သူ့ဆို”

“အေးလေ”

“အဲဒါဆို ဘာပူစရာရှိလဲ”

“မဝိနော်... နင်က တစ်မိဦး... ငါက သူ လျှို့ဝှက်ထားတာကို ပိုသိချင်လို့ဟဲ့”

“ဘာမှ မထူးလို့ မပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ လက်ငင်းက အေးပါတယ်”

“မထင်နဲ့ဟေ့... ယောက်ျားတွေက မယုံရဘူး၊ ဒင်းတို့လည်း ဒီပုဂံထဲက ဒီပဲပဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး”

“ဟေ့... မဆိုင်တဲ့သူတွေ မပုတ်ခဘဲနဲ့နော်”

နန္ဒအသံပါ ဘေးကကြားနေရသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရယ်နေမိသည်။ သူတို့ငါးယောက်လုံးဟာ ဒုထက်ထို လူလွတ်တွေချည်းပဲမို့ တဖျော်တပါးနှင့် ပြောမနာဆိုမနာတွေပါ။

အဂ္ဂတစ်ယောက်သာ စက်ပူမှာ သူ့ကောင်မလေးရှိနေတာ။

ကျန်တဲ့လေးယောက်က မတုန်မလှုပ်နှင့် ခုထက်ထိ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ မစဉ်းစားကြဘူးလေ။ သို့သော် ရှင်ညိုက တော့ မဂီထက် ပိုပြီး အလားအလာရှိတာ အမှန်။

သူက လက်ငင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ် ရှိသည်။ အခု ကြည့်ရတာ လက်ငင်းက တစ်ခြားမှာ အာရုံကျစရာ ရှိနေတဲ့ပုံ။

“လက်ငင်းအကြောင်း သိချင်ရင် မဂီကို မေးမနေနဲ့ ငါ့ကိုမေး... ငါ အကုန်သိတယ်”

“ဟင်... တကယ်လား၊ မဟုတ်ရင်တော့ နင်နာပြီနော်၊ နန့်”

ရှင်ညိုက မဂီကို နှုတ်ဆက်ဖုန်းချပြီးတာနှင့် နန့်နား ကပ် လာပါသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... နင်တို့က ယောက်ျားလေးချင်း ပိုသိမှာ ပေါ့၊ အဲဒါ လက်ငင်းရဲ့ရည်းစားလားဟင်၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို အချိတ်အဆက်လဲ၊ ကောင်မလေးက တော်တော်ငယ်သေးတယ်၊ မျက်နှာလေးကလည်း ကလေးရုပ်ကလေးဟဲ့... သိလား”

“ယိုးမယ်ဖွဲ့က ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း

နက်နက်ကလေးနဲ့ အသားလည်း ဖြူတယ်၊ သူ စိုက်ကြည့်နေရင် အရုပ်ကလေးလိုပဲလေ... ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အင်း... အင်း... ဟုတ်တယ် နန့်၊ နင်ပြောတဲ့ပုံပဲ သူ့နာမည်က ဘာ... ယိုးမယ်ဖွဲ့... ဟုတ်လား”

နန့် သိနေတာ သေချာသွားလျှင် ရှင်ညိုက ပို၍စိတ်ငစ် တစား ဖြစ်လာပါသည်။

“လက်ငင်းက သူ့လေးကို တော်တော်ကြွေတယ်ဟာ ဟိုတ လောက မဂီတို့ အိမ်မက် ဒီကောင် ခြေဦးလှည့်လှည့်နေတာလေ”

“ဟင်... မဂီနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ယိုးမယ်က မဂီညီမ ထူးစံရဲ့ဘော်ဒါပဲ၊ သူတို့က မေကု တု၊ ကျောင်းသူတွေ”

နန့်သည် ရှင်ညိုသိချင်တာတွေကို ဂုဏ်ယူခံကြားစွာ ပြောပြခွင့်ရတာကိုပင် သဘောကျနေပါသည်။

သူသိသလောက် မကြွင်းမကျန်ပြောနေတဲ့အခါ ရှင်ညို က မျက်လုံးအဝိုင်းသားလေး အံ့အားတသင့် နားစွင့်နေလေသည်။

လက်ငင်းသိရင်တော့ လျှောက်ပြောရမလားလို့ သူ့ရဲ့ ပိတ်ထိုးဦးမှာ သေချာသည်။

ထိုညမှာ သီဆိုပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့သူတွေအားလုံးဟာ ငယ်ရွယ်
သားနားသော စုံတွဲလေးတွေချည်းဖြစ်သလို အားပေးနားထောင်
သူတွေမှာလည်း ချစ်သူစုံတွဲလေးတွေ အများအပြား ပါဝင်သည်။

ပြိုင်ပွဲအပြီးမှာ တဆက်တည်းလို ဆုကြေညာတဲ့ အစီ
အစဉ်ပါတာမို့ အားလုံးက ရင်ခုန်စွာ စောင့်နားထောင်ကြသည်။

ကျော်လွင်နှင့် ယိုးမယ်ဖွဲ့က ပထမတော့ မရပါ။

သို့သော် တတိယဆုကို ချိတ်လွှားတာမို့ သူတို့အဖွဲ့တွေ
အားလုံး ဆူညံခနဲပေါက် ပျော်မြူးသွားကြ၏။

ကျော်လွင်နှင့် ယိုးမယ်မှာ အကယ်ဒမီပေးပွဲအလား
ဂုဏ်ပြုကြ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြနှင့်မို့ မနေတတ်အောင်ပင် ဖြစ်ရ
သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်သူတွေ အချင်းချင်းကလည်း ကွန်ကရက်တူ
လေးရှင်း လုမီကြတာမို့ ယိုးမယ်ဘေးနားက နေဘို့င်းပင်လှိုင်
ချစ်သူလေးအတွက် ဂုဏ်ယူပြုံးနှင့် ကျေနပ်နေခဲ့ပါသည်။

နေဘို့င်း သူမနားမှာ ရှိနေ၍လား မသိ။ ကိုကြီးလက်ငင်း
က လာမနှုတ်ဆက်။

သူမကလည်း မရှင်ညိုနှင့် ကောင်းတပြောပြော နှိပ်နေတဲ့

လေပြေညှင်းလေး သွဲ့သွဲ့ညှင်းသာတိုက်ခတ်လျက် အေးမြ
နေသော ညချမ်းလေးမှာ ယိုးမယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်သူတွေ
စုံစုံညီညီနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲဝင်ကြ အားပေး
ကြနှင့် ချစ်သူများနေ့မှာ အတူတကွ ရှိခဲ့ကြသလိုပဲ ထိုညမှာ
ကိုလက်ငင်းရဲ့နံ့အေးမှာ မရှင်ညိုလည်း ရှိနေခဲ့သည်။

သူတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို သိသွားသော ရှင်ညိုက လက်ငင်း
နောက်သို့ တမင်လိုက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဆိုစင်မြင့်လေးရဲ့အရှေ့ဘက်ခြမ်း တစ်နေရာမှာ သူမ
လည်း ထိုင်ကြည့်နေသည်။

၁၂၂ ❀ ဆုလေးနွယ်

ကိုကြီးအနားသို့ မသွားဘဲ ဒီဖက်ကနေသာ အသာရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုညလေးကို ယိုးမယ် မမေ့...

ကိုယ် သိပ်မချစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ပုခုံးကိုမှီကာ ကိုယ် အလှူအမွှေး ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့သူ့ကို အထေးကနေ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ ရသတာ သူ့မနှလုံးသားကို ဆွတ်ကျွင် လွမ်းမောစေခဲ့သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

“အမေ”

ကားတွေ တန်းစီရွှေနေတုန်း အမိုးဖွင့် ဟိုင်းလတ်ကား ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ယိုးမယ်ကို အေးစက်ကျင်ခဲလောက်အောင် စိမ့်နေတဲ့ ရေခဲရေပြဲနှင့် ရုတ်တရက် လောင်းချခံရတာမို့ လန့်ဖျန်တာ ယောင်အော်မိသည်။

“ဟိ... ဟိ”

ယိုးမယ် လန့်သွားတာကို ကားပေါ်ပါလာသူတွေတစ်ရပ်ရပ်ကြသည်။

“ကျွတ်... နေကပူ... ရောအေးနဲ့ သေတော့မှာပဲ”

စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိ၏။ သင်္ကြန်ဆိုတာ ဝှော်စရာ ကောင်းသလို စိတ်ညစ်စရာလည်း တောင်းသည်ဟု ယိုးမယ်ထင် မိသည်။

ကိုယ်က ခဏတဖြုတ် နာရီဝက် တစ်နာရီ ရေဆော့ ကစားရတာကို ကြိုက်ပေမယ့် တစ်နေ့တုန်းတစ်နေ့ခန်း ပြာနန်း အအေးပတ်အောင်တော့ လျှောက်မလည်နိုင်။

ရေစိုလိုက်၊ ခြောက်သွားလိုက်၊ လေကတိုက်လိုက် ရေခဲ ရေဒဏ် ထိလိုက်၊ နှုတ်က အော်ဟစ်လိုက် ကခုန်နေတဲ့သူတွေကို ကြည့်လိုက်နှင့် လူက ကြာတော့ ချမ်းတုန်လာပြီ။

ရိုးရိုးရေကို ခံနိုင်ရည်ရှိပေမယ့် ကျောထဲ စိမ့်ပြာအောင် အေးစက်ထုံကျဉ်စေတဲ့ ရေခဲရေကို မခံနိုင်။

မနေ့က အကျနေ့ဆိုတော့ ဒီလောက်လည်း မစည်ကား သေး... ရေခဲရေနှင့်လည်း သိပ်မကြုံ။

ဒီနေ့တော့ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ကဲနေကြပြီ။

အဆိုစင်မြင့်က ဆီဒီးနားဟိုတယ်ရှေ့နားလောက်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားတွေက တိုးမပေါက်အောင် ကျပ်ခဲနေပြီ။

တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ထိကပ်တော့ မတတ် ယာဉ်ကြောတစ် လျှောက် ပြည့်နေရုံမက ပြန်လှည့်ချင်တဲ့ကားတွေကလည်း ဝီစီ တည်ညံ့မှုတ်၊ ယာဉ်ကြောပြောင်းပြန်ဝင်လာတဲ့ကားကလည်း ဝင်လာ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်၍ လမ်းပိတ်နေလေသည်။

“ကားကလည်း မရွေ့တော့ပါလား၊ ရှေ့မှာ အာတွေဖြစ် နေပြီလဲ”

ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လျှင် ယာဉ်တန်းနှင့် လူတွေ များပြား နေတာကိုပဲ တွေ့ရပါသည်။

“ဒါကြောင့် မလိုက်ချင်တာ၊ ဖိမ့်မှာအေးအေးဆေးဆေး စာအုပ်ဖတ်ပြီး ငြိမ်နေရင် ပြီးရော”

ယိုးမယ်ဖွဲ့က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လှုပ်နေမိလို့ သူတို့လာခေါ်တော့ ယိုးမယ် အစီအစဉ်မရှိဘဲ ပါလာခဲ့တာ။

သနပ်ခါး ပါးကွတ်လေးနှစ်ဖက်ကွက်ကား ချည်ဂါဝန်ပွပွ လေးဝတ်ပြီး အိမ်မှာ အနားလူစာဖတ်မည် စိတ်ကူးကာမှ အိမ်ခို တို့က အတင်းလာခေါ်ကြတာ။

ယိုးမယ်ကတော့ မနေ့က လည်ပတ်ပြီးလို့ ထပ်မံထူထပ် ချင်တာ။

မနေ့တုန်းကတော့ ကားပေါ်မှာ နေဘိုင်းတို့၊ မိုးယံတို့
လည်း ပါကြသည်။

ချစ်သူကိုယ်စီနဲ့ ရေပက်ခံထွက်ပြီးပြီမို့ ဒီနေ့မထွက်တော့
ဘူးလို့ပဲနေတာ။

နေဘိုင်းတို့ကတော့ အကြတ်နေ့မှာ သူတို့ယောက်ျား
လေးတွေချည်းပဲ ဂျစ်ကားနှင့် ထွက်သွားကြသည်။

ကားပေါ် ယောက်ျားလေးချည်း သီးသန့်ကဲချင်၍ မိန်း
ကလေး တစ်ယောက်မှ မခေါ်။

ဒါကြောင့်ပင် အိချီနှင့် သန္တာတို့က မကျေနပ်ဘဲ သူတို့
လည်း ထွက်လစ်ဖို့ ကြံစည်တာ။

“မထွက်တော့ဘူး... ဒီနေ့အိမ်မှာပဲနေမှာ... စိတ်ချ
ဟုပြောကာ မိုးယံတို့သွားပြီးမှ မိန်းကလေးအုပ်စုက
ဟိုင်းလတ်နှင့်လည်တာမို့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကိုပါ ဝင်ခေါ်ကြတာ ဖြစ်
သည်။

ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေပက်ခံထွက်ရတာ
လည်း တစ်မျိုးတော့ ပျော်ဖို့ကောင်းပါသည်။

ဘေးနားမှာ ရည်းစားပါတာနှင့် မတူဘူးလေ။

သူတို့ပါနေရင် စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေရော... .

ရေပိုက်နှင့် တရကြမ်းထိုးပက်ခဲ့ရတဲ့အခါ ရင်ခွင်ထဲ ဝင်
ပုန်း လို့ မရမေမယ့် ကိုယ့်အချင်းချင်း ကားပေါ် တိုးကပ်ဝပ်နေကြ
ကာ သဘတ်ကြီးတွေ လုံအောင် ဆွဲချထားရသည်။

ဒါအောင် လူတစ်ယောက်က ထူးစံခြံထားတဲ့သဘတ်ကို
လာဆွဲလှန်၏။

“ကဲဟယ်”

ထူးစံက ပါလာတဲ့ ငွေဖလားနှင့် ထိုလူလက်တို့ ခေါက်ချ
၏။ သင်္ကြန်မှာ အခွင့်အရေးယူ အသားယူချင်တဲ့ ငမူးတွေ
ကလည်း မနည်းပါ။

“အိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့... . အိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့”

ကားတစ်စီးဖြတ်သွားတိုင်း အိုးလေး လှုပ်ပါ သီချင်းပဲ
ကြားနေရသည်။

“Alpine စင်ရှေ့ကျရင် ကားကို ကြာကြာရပ်ခိုင်းဟာ
အရမ်းအိုက်နေပြီ”

“ငါတ ချမ်းနေတာ”

“Alpine ရောက်ဖို့က အဝေးကြီး လိုပါသေးတယ်”

“အေးဟယ်... ကြာလိုက်တာ”

လူတွေကို ရေစိုစိုနှင့် နေလှမ်းထားသလို ဖြစ်နေတာမို့
လှိုင်းမယ်မျက်နှာလေးမှာ အားလုံးထဲ အနီးပြန်ဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

သူမက အစကတည်းက နေနည်းနည်းပူတာနှင့် ပါးအို
လေးတွေ ရဲလာထတ်တဲ့သူ မဟုတ်လား။

ယာဉ်တန်းက တဖြေးဖြေးလေးသာရွေ့နေရတော့ စိတ်
မရှည်။

တစ်ချိတစ်ချိ အကြာကြီး ရပ်နေသေးသည်။

ရွှေ့ပြန်ရင်လည်း မာတ်ဆိုင်တစ်တိုင်စာတောင် မရှိ။

“သင်္ကြန်ကတော့ ဒါနဲ့ပြီးမှာပဲ”

“အေးလေ”

“ခွီး... ခွီး”

ဝိစိမ္မတ်သံတို့ နားညည်းတာသာ အဖတ်တင်ပြီး ယာဉ်
ကြောပိတ်ဆို့မှုက ရှင်းကို ရှင်းမသွား။

“ဒီလမ်းလာမိတာကိုက မှားတာ”

ညည်းညူတဲ့သူက ညည်းညူ...

ကားပေါ်ကဆင်းပြီးတော့ ရေသန့်ဗူးတို့ အသားကင်တို့

တုတ်ထိုး၊ သရက်သီးချောင်းတို့ အာလူးကြော်တို့သွားဝယ်စားကြ
သည်။

ကားတန်း နည်းနည်းပြန်ရွေ့လျှင် ကားပေါ်ပြန်ဖြေး
တက်ကြသည်။ ဒီလိုနှင့် အတန်ကြာတဲ့အခါမှာတော့... .

“ဂိုး... ဂျစ်... ဂျစ်”

“ဇူး... ဇူး”

ကားက ဗွေဖောက်လာဝါသည်။

“သွားပြီ... အရေးထဲ ကားကပျက်ပြီ”

တိုင်းလတ်ကားကြီးသည် ဆေးတွေပြန်မှုတ်ကာ ဘော်ဒီ
က သစ်လွင်နေသော်လည်း အင်ဂျင်က ကျနေတာလား မသိ။

ဖီးဒိုးတွေပါ ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့... လှစ်ကြဦးလေ၊ ဆင်းတွန်းကြပါဦး”

တွန်းရအောင်ကလည်း ပါလာတဲ့ယောက်ျားလေးဦးရေ
က နည်းသည်။

ခေါင်းခန်း ဒရိုင်ဘာအေးက အဖော်ရယ်... အိမ်တို့

အိမ်နားက လိုက်လာတဲ့ ချာတိတ်လေး နှစ်ယောက်ရယ်သာ
ရှိသည်။

ကျန်တာတွေက မိန်းကလေးတွေချည်း..

ရိုတဲယောက်ျားလေးတွေ ပိုင်းတွန်းသလို မိန်းကလေးတွေကလည်း ကားပေါ်က အလိုက်သိစွာ ဆင်းပေးကြပါသည်။

“ဟေး... မီးခြစ်ယူမလား၊ မီးခြစ်”

ဘေးက ကားတွေကလည်း အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ကြသည်။

ယိုးမယ် မျက်နှာလေးမှာ စူပုတ်ရုံ့မဲ့နေရ၏။

လူကချမ်းပြီး ခေါင်းကိုက်နေရတဲ့အထဲမှာ ကားက လာပျက်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်အချိန် အိမ်ပြန်ရောက်မှာလဲ။

ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်တော့ချေ။

မိုးကာသား ကွာတာဘောင်းဘီဖန်းရောင်လေးနှင့် တီရှပ်အနက်ကို ဝတ်တာ အံပင်ကို ခွဲကြောင်းနှင့် ကျစ်ဆံမြီးအသေးလေးတွေ တခေါင်းလုံးကျစ်ထားတဲ့ ယိုးမယ်စတိုင်လ်လေးမှာ စူပုတ်ရုံ့မဲ့နေတဲ့ကြားက ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေသည်။

ဘွတ်ရှူးအဖြူနှင့် ခြေကို ဆောင့်ကာဆောင့်ကာချရင်း လျှောက်နေပုံလေးကပင် ရယ်ချင်စရာ။

“ဟေ့... လိုက်မလား”

ဂျစ်ကားတစ်စီးလုံး လူပြည့်နေတဲ့ကားက ခေါ်တာမို့..

“ဟွန်း... နင်တို့ကားပေါ်လည်း ကြည့်ဦး မျောက်တွေလို တိုးလို့တန်းလန်းနဲ့ ပြုတ်ကျလို့ ကြည့်ကောင်းဦးမယ်”

“ညီမလေး... အားမငယ်နဲ့... တက်... တက်”

“အစ်ကိုကြီးဆီလာ”

“ဝေး... ဟေး... ဟေး”

လမ်းမှာ ကားနည်းနည်းရှင်းလာ၍ မောင်းထွက်လို့ရချိန်လေးမှ ကားက ဒုတုပေးနေသည်။

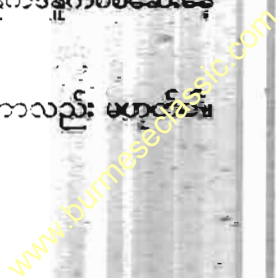
တွန်းလိုက်... စက်နှိုးလိုက်... ပြန်ရပ်သွားလိုက်၊ ပြန်တွန်းလိုက်။

နောက်ကလျှောက်လိုက်နေရတာ မျက်နှာတွေပူပြီး ရှက်တောင် ရှက်လာပါသည်။ အိချိုနှင့် သန္တာက ခပ်တည်တည်ကားပေါ် ပြန်တက်ထိုင်နေကြ၏။

“ဟဲ့... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဒဂိုင်ဘာက ကားစက်ဖွင့်ပြီး ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက်စစ်ဆေးနေသည်။

အမှန်တော့ ထိုကားကို ငှားထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

အိချိုတို့ အိမ်နားက အသိမိန်းကလေးတွေ အိမ်က အပျော်ထွက်လာတဲ့ ကားပါ။

သူတို့ ကားပြင်မယ်ဆိုလည်း ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ရမည့် သဘောပါပဲ။

သို့ပေမယ့် ယိုးမယ် မစောင့်နိုင်တော့ချေ။

“ဟတ်ချိုး”

ဟတ်ချိုးတွေချေပြီး မျက်စိညှပ်ပူတွေလည်း ကျချင်နေပြီ။ ဆံပင်တွေက ရေခိုကပ်ပြီး လူက ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။

“ငါ မရတော့ဘူး ထူးစံ၊ တအားချမ်းနေပြီ၊ အိမ်ရောက် ရင်တော့ ဖျားတော့မယ် ထင်တယ်”

“အိမ်ရောက်ရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“မသိဘူးဟာ”

“နင့်အိမ်ကမှ နီးဦးမယ်၊ ငါက အဝေးကြီး”

“ငါတို့အိမ်ပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ထူးစံနှင့် ယိုးမယ်က ကားနံဘေးပလက်ဖောင်းမှာ ရပ် ရင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်နေမိကြသည်။

“အခုနေ ဖိုးယံတို့ ဂျစ်ကားရောက်လာရင် ကောင်းမှာ”

“မျှော်မနေနဲ့ . . . သူတို့လည်း တစ်နေရာမှာ ကားတန်း ကြားထဲ ပိတ်မိနေရောပေါ့”

“အေးလေ . . . ဒါလည်း ဟုတ်တပဲ”

“ငါတို့ ဘယ်လိုပြန်မလဲ ထူးစံ”

“တတ္တစီ ငှားရအောင်”

“နင့်တတ္တစီက ဒီနားလာလို့ရဦးမှတိုး . . .”

“ဟိုဖက်မီးပွိုင့်ဖက် ပြန်လျှောက်မှာပေါ့”

“အေး . . . အဲဒါကောင်းတယ်”

ထူးစံစကားကို ယိုးမယ်က ချက်ချင်းထောက်ခံလိုက် သည်။

ဒီမှာ ဆက်ကြာကြာစောင့်နေဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်။

လူက အရမ်းအဝတ်အစားလဲချင်နေပြီ။

ပြီးတော့ ကော်ဖီပူပူလေးလည်း သောက်ချင်မိသည်။

“လာ . . . အိချိုတို့ကို သွားပြောမယ်”

ထူးစံနှင့် ယိုးမယ်က လက်ကလေးဆွဲပြီး ကားနား ဖြန်

ပြေးလာသည်။

အိချိုနှင့်သန္တာကို အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ယိုးမယ်က ပျော့တယ်ဟ၊ သူဆက်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်နှင့်တော့မယ်”

“နင်တို့ကလေ... ခွဲခြား... ခွဲခြားနဲ့”

သူတို့က သိပ်တော့ မကြည့်။ ဒါပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်။ ယိုးမယ်တို့နှစ်ယောက်သား ကတ္တစီငှားလို့ရနိုင်မည့် လမ်းဆုံမီးပွင့်ဖက်သို့ ပြန်လျှောက်ဖို့သာ ပြင်ကြသည်။

ရေစိမ့်နှင့် လမ်းလျှောက်ရတာဟာလည်း မလွယ်လှပါ

ဘူး။

ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်အလာမှာပင် ကုမ္ပဏီဆိုင်ဘုတ်နှင့် ရေကစားမဏ္ဍပ် အသေးစားလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။

ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသော ခြံဝင်းရှေ့က ဖြတ်အလျှောက်မှာ...

“ယိုးမယ်”

နာမည်ခေါ်သံကြောင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

တံခါးဝမှာ အေးအေးလူလူရပ်နေတဲ့ သူက မည်သူများဖြစ်နိုင်မလဲ။ ထူးစံက ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“ကိုလက်ငင်း”

လက်ငင်းသည် ကျစ်ဆံဖြိုးပေါက်စလေးတွေ ဇာစ်ခေါင်းလုံးအပြည့်ကျစ်ထားတဲ့ ရေစိမ့်ကလက်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို ပြုံးငေးကြည့်မိသည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုလျှောက်နေကြတာလဲ၊ ထူးစံတို့နှစ်ယောက်ထဲပဲလား”

သူက စိတ်ပူပန်သလို မေးလိုက်ပါသည်။ ယိုးမယ်အနီးသို့လည်း လျှောက်လာသည်။

“ဟိုဖက်နားမှာ ထူးစံကားပျက်နေလို့ ကိုလက်ငင်းရဲ့ စိတ်မရှည်လို့ တက္ကစီနဲ့ ပြန်ကြမလို့”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ခဏဝင်နားပါဦးလား၊ လမ်းလျှောက်ရတာ မောနေပြီထင်တယ်၊ ဒါက အဂ္ဂအစ်မရဲ့ခြံပေးတိုက်တို့ ဒီမဏ္ဍပ်မှာပဲ ရှိတယ်”

“အဟိး... အတော်ပဲ၊ ယိုးမယ်က မီးပွင့်နားအထိ လျှောက်ရမှာကို ပွဲစိမ့်လုပ်နေတာ၊ သိလား”

“ကိုယ်က ယိုးမယ်တို့ကို အင်းလျားလမ်းမဏ္ဍပ်မှာလို့ ထင်နေတာ”

“ဒီနှစ်မဏ္ဍပ်မှာ မပက်တော့ဘူး”

“အဲဗျာ... လာကြပါ”

သူက ခြံထဲမှာ ခင်းထားတဲ့ ပလပ်စတစ်ထိုင်ခုံတွေ ရှိရာ ခေါ်လာသည်။

“အိမ်ထဲမှာ ဝင်နားလည်း ဖြစ်တယ်နော်၊ ဘာမှ အား မနာနဲ့၊ ကုမ္ပဏီစတင်ဖိတွေ့အတွက် အဝတ်လဲခန်းလည်း ပေးထားတယ်၊ ယိုးမယ်တို့ အဝတ်အစား လဲချင်လဲလိုက်ပါလား”

သူတို့ဆီမှာ ရေစိုခံအိတ်ကလေးတွေနှင့်ပို့ လက်ငင်းက လိုအပ်တာ ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။

ယိုးမယ်ကြည့်ရတာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြာနန်းပြီး တုန်ခိုက်နေပုံရတာမို့ သူက တြင်နှာစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သင်္ကြန်မှာ ရေပက်ခဲကားတွေ အများကြီးဖြတ်သွားနေတာကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ယိုးမယ်ကိုသာ လွမ်းဆွတ်သတိရနေမိချိန် ထိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူမတို့နှစ်ယောက်က ဒီခြံရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာတာ မတုတ်လား။

သူတို့မှာ ဆုံတွေ့ခွင့်ရဖို့ ကံအခွင့်အလမ်းရှိပါသေးလားဟု လှိုက်တနဲ ပျော်သွားရသည်။

ယိုးမယ်သည်လည်း ကိုလက်ငင်း မျက်နှာကိုမြှင့်လိုက်ရသောအခါ စောစောက စိတ်ညစ်နေတာတွေ၊ ချမ်းအေးစိုစွတ်နေတာတွေ၊ ညောင်းညာစိတ်ပျက်နေတာတွေ အားလုံးမေ့လျော့သွားရပြီ။

လည်သာဘောင်းဘီရှည် မိုးကာသားဂျာကင်အနက်နှင့် ရေဘင်မျက်မှန်ကို နဖူးထိပ်ပင်တင်ထားတဲ့ ရိုးများများနှင့် ထူးခြားနေတဲ့ ရုပ်သဏ္ဍာန်ကိုသာ အငေးကြီး ဝေးမိသွားသည်။

သူက အရပ်လည်းခြင်း၊ အသားလည်းဖြူတာမို့ ဤသို့ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသောအခါ မင်းသားတစ်ယောက်လိုပဲ အချိုးကျကြည့်ကောင်းပြီး ကြော့မတ်ထင်လင်းနေပါသည်။

“ယိုးမယ်က အားနာနေတယ် ထင်တယ်၊ ထူးစံ သူတို့ခေါ် သွားလိုက်ပါ သူ အရမ်းချမ်းနေတယ် ထင်တယ်၊ လာ ကိုယ်လိုက်ပြမယ်၊ ဒီဖက် ညာဖက်ထောင့်က အခန်းပဲ”

ထူးစံနှင့် ယိုးမယ်မှာ မငြင်းနိုင်ပါ။ အိတ်ကလေးတွေကိုယ်စီဆွဲပြီး လက်ငင်းခေါ်ဆောင်ရာ တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ညာဖက်

က အခန်းတစ်ခုဆီ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူက စောစောက ထိုင်ခဲ့တဲ့ ခင်းထားရာ မြက်ခင်းဆီ ပြန်လျှောက်သွား၏။

ယိုးမယ်တို့မှာ ခြေလက်ဆေး၊ အပေါ့အပါးသွား အဝတ် အစားလဲကာ ဟန်ကျသွားကြပါသည်။

သင်္ကြန်အခါမှာ ဤသို့လိုအပ်တဲ့အချိန် ဟန်ကျပန်ကျ အနားယူအဝတ်လဲဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ... အနည်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု ပန်းခြံတစ်ခု ရှာရဦးမှာ...

အခုတော့ ဣန္ဒြေရရနှင့် အခတ်အခဲကို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်သွားသည်။

“ကိုလက်ငင်းနဲ့ လာတွေ့တာ ကံကောင်းလို့နော်”

“အင်း”

“နင် ရစ်ခွန်နေပြီလား”

ထူးစံက တိုးတိုးကပ်စုနေသည်။

ယိုးမယ်က ပါလာတဲ့ သဘတ်ကို ရေညှစ်ပြီး နီရဲနေတဲ့

မျက်နှာကိုပဲ ထပ်စွတ်တိုက်နေမိသည်။

“ထူးစံနော်”

သူမက ထူးစံပုခုံးကို အစ်ချက်တွန်းပစ်မိသည်။

ရင်တွေ အခုန်မြန်ပြီး ကြည်နူးဖိုနွေးလာရတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

“သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်စောင့်နေတယ်၊ သွားစကား ပြောလေ”

“နင်ကရော...”

“ဒီမှာ ခဏနေခဲ့မယ်၊ အလိုက်သိမမှာပေါ့ဟဲ့”

ယိုးမယ် ရှက်တတ်တက်ကြီးနဲ့ ကိုကြီးဆီ ခြေလှမ်းဖို့ ခက်နေသည်။

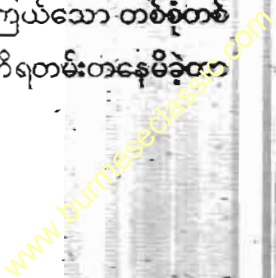
မတွေ့ရတာကြာပြီဆိုတော့ စကားလည်းပြောချင်သည်။

ကိုယ်ဟန်မတ်မတ်နှင့် ဖာင့်တယ်သော သူ့ဆူဟွန်ကို သာ လှမ်းငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရှက်မနေပါနဲ့ဗျာယ်... စကားပြောချင်တာပဲ ဘာဖြစ်လဲ”

ထူးစံက သူမရဲ့စိတ်ကို သိနေသလို တိုက်တွန်းသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲက နွေးထွေးဆန်းကြယ်သော တစ်စုံတစ်ရာကို ယိုးမယ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို သတိရတမ်းတနေမိခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညာလို့မရချေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုထစ်စုံတစ်ရာကို ယိုးမယ် ငေးကြည့်
ပိုင်ဆိုင်လိုသေးသည်။

အားတင်းပြီးတော့ သူ့အနားတို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဒီထစ်ခါတော့ ယိုးမယ်က ရှားစေးရောင်တီရှုပ်လေးနှင့်
စတိုင်လ်ပင် အောက်ခြေအိုးပွပွလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

ကျစ်ဆံပြီးတွေက ရေစိုနေဆဲ... .

“လာ... . ထိုင်လေ ယိုးမယ်၊ ဒီမှာ မင်းအတွက် ကော်ဖီ
ယူလာတယ်”

သူက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းပေး၏။

ယိုးမယ်က ယူပြီး တစ်ဝိုက်လောက်လိုက်သည်။ ခါးဆီမ့်
နွေးထွေးသော ကော်ဖီပူပူလေးရဲ့ အရသာက လူတို့ လန်းဆန်း
ကြည်နူးသွားစေသလို၊ ချိုမြိန်သော သူ့အကြည့်မှာ နှလုံးသားက
အလိုလို နွေးမြလာခဲ့၏။

“မင်းရဲ့ ချာတိတ် မပါဘူးလား”

သူ့မေးခွန်းကို ယိုးမယ် သဘောမကျ။

ခေါင်းလမ်းပြလိုက်သည်။

“သူက သစ်သစ်လျှောက်လည်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အတူတူမလည်တာလဲ”

တွေ့တာနှင့် နေဘွိုင်းအကြောင်းမေးတာကို သဘော
မကျနိုင်စွာ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက စူထော်ထော် ဖြစ်ချင်လာ
သည်။

ယိုးမယ် ချက်ချင်းမဖြေလျှင် သူက... .

“ရန်ဖြစ် ခိတ်ကောက်ထားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဆင်ပြေပြေပဲ မဟုတ်လား”

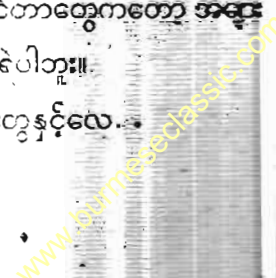
“ကိုဖြိုးက သိပ်ပြီး အဆင်ပြေစေချင်တယ်မို့လား”

“ဒါက ကိုယ့်ကို ရန်တွေ့တာလား”

သူက ရယ်ဟဟမေးသဖြင့် ယိုးမယ် မျက်စောင်းရွယ်မိ
တော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ဘာမှထစ်မပြောမိတော့ဘဲ တခဏ
အသံတိတ်ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ ယိုးမယ်ရင်ထဲမှာ ကိုလက်ငင်း
ကို ပြောချင်တာ... . မေးချင်တာ သိချင်တာတွေကတော့ အများ
ကြီးမိပဲ။ ဒါပေမယ့် စကားလည်း မစဉ်းပါဘူး။

ယိုးမယ်တို့မှာ သက်ဆိုင်သူတွေနှင့်လေ... .

နှစ်ယောက်သား ရင်ထဲမှာတော့ လှုပ်ရှားတုန်ရီနေကြတာ ညာမရနိုင်ပါဘူး။ ယိုးမယ်က မျက်နှာလေးငုံကာ သူတို့ကတဲ့ ကော်ဖီကိုသာ ငုံ့သောက်နေမိသည်။

လက်ငင်းကလည်း သူမဟန်ပန်လေးကိုသာ ဗျောက်သွားတော့မလို တပြတ်တနီး မျှော်ဝင်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေလည်း သိပ်မရှိပါဘူး။

“အချမ်းနည်းနည်းပြေသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ယောက်ယောက် ရေလာလောင်းဦးမယ်နော်”

“အိမ်ထဲပြန်ဝင်နေရမလား ကိုကြီး”

“ယိုးမယ် သဘောပါပဲ”

“ကိုကြီးက ဘယ်သူကို ထွက်စောင့်နေတာလဲ”

“မစောင့်ပါဘူး... ဒီလိုပဲရပ်ကြည့်နေတာ”

“ကိုနန္ဒတို့ရော... ”

“နန္ဒ အခုနဲ့ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး”

“မရှင်ညိုရော”

သူမ တိုးတိုးမေးမိသည်။ သူက ယိုးမယ်မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခုနဲ့ပဲ အဝူအစ်မတွေနဲ့ လိုက်သွားတယ်၊ သီချင်းအဆို စင်တွေဖက် လျှောက်ကြည့်မယ်၊ ပြောတာပဲ”

“ကိုကြီးက ဘာလို့လိုက်မသွားတာလဲ”

“ကိုယ်ကလား... ဒီမှာပဲ ယိုးမယ်ကိုတွေ့မလားလို့ စောင့်နေတာပေါ့ကွ”

သူက ရွတ်နောက်နောက် ပြောသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရှင်ညိုနှင့် လိုက်ပါမသွားတာဘဲ ဝမ်းသာရသည်။

သူတို့မရှင်ညိုနှင့် အတူတွေ့ရလျှင် ယိုးမယ်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင်သည်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်များလဲ ကိုကြီးရယ်...

ယိုးမယ် စိတ်ထဲမှာ ကိုကြီးအပေါ် ရင်းနှီးတွယ်တာနေမိတဲ့ ခံစားမှုကို ဖျောက်ပစ်လိုလည်း မရပါဘူး။

ဘယ်နားရောက်ရောက် ကိုကြီးနဲ့ မတော်တဆများ ဆုံမလားလို့ မျှော်လင့်ရာဖွေရတာလည်း အမောပါပဲ။

“ဟယ်တော့...”

ကိုကြီး သတိပေးတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

အပြင်ဖက် မဏ္ဍပ်နားတဝိုက်က ကောင်လေးတစ်ယောက်က ယိုးမယ်တို့နား အလစ်ချောင်းကပ်လာပြီး ရေလာလောင်းဖို့ ကြံရွယ်၏။

ရေဖလားနှင့်ပြေးကပ်လျှင် ယိုးမယ်မှာ ဘယ်သွားပုန်းရမှန်း မသိ။

ကိုကြီး နောက်ကျောဖက်သို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားရသည်။

“ဆောရီး... ညီလေး၊ သူ ချမ်းနေလို့”

“ကျွန်တော် နည်းနည်းပဲ... နည်းနည်းပဲလောင်းရရင် ကျေနပ်ပြီ”

လက်ငင်းမျက်နှာမှာ မအီမလည်... ချစ်ရသူလေးကို တစ်ခြားသူ ရေပက်မှာလည်း သူ မလိုလား။

သူတောင် ရေမလောင်းရသေးဘဲ ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေတာ မဟုတ်လား။ ကောင်လေးကလည်း အနားရောက်ပြီးမှ ပြန်လှည့် မသွားနိုင်တဲ့ပုံ။

ယိုးမယ်ကလည်း သူ့အင်္ကျီရှာကပ်ခကို နောက်ဘက်က ဆွဲကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ရှောင်ပုန်းနေ၏။

“မင်းကွာ... အပြင်မှာ သွားတစားတာ မဟုတ်ဘူး”

“နည်းနည်းပါ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပြုပေးရမှာပေါ့။ သင်္ကြန်ရေပဲ စိုကောင်းပါတယ်ဦး”

“ရှေး... ဒါဖြင့် သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုပဲလောင်း”

“အို”

လက်ငင်းက စိတ်မရွည်လှတော့ဘဲ နောက်ဘက်က ယိုးမယ်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပေး၏။

“အဖား... အစ်ကိုကြီးက ကပ်စေးနည်းလိုက်တာ”

ထိုကောင်လေးက မကျေမချမ်းချမ်းရေရွတ်ရင်းက ယိုးမယ်လက်မောင်းရင်းကနေ ရေတစ်ဖလားလုံး လောင်းချသွားပါသည်။

“တော့... ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

လှည့်ထွက်သွားလျှင် လက်ငင်း မကျေမနပ်တောက်ခတ်မိသည်။ ယိုးမယ်မှာတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ ဒူးဒူးဖတ်လတ်ယိုးမယ်လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင် ဆွဲယူလိုက်တာတို့ပဲ ခုတ်ရင် အသက်ရှူမှားနေရဆဲ။

သူ့ရဲ့ အပြုအမူဟာ ချစ်သူတစ်ယောက်လို ခန့်တို့မူပါသလို၊ ညီမငယ်တစ်ယောက်လိုလည်း ကြင်နာစွာ အကာအကွယ်ပေးမှုပါနေသည်။

“ဒါတောင် ကိုကြီးပြောပေးလို့ပေါ့၊ နို့မို့ဆို တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲမှာနော်”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောတာပေါ့၊ အိမ်ထဲမှာမဲ့နေ”

ယိုးမယ်က သူမ လက်ကလေးက ရေတွေကို ခါထုတ်ရင်း ကိုလက်ငင်းရဲ့ စကားအတိုင်း အိမ်ဖက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ထူးစံက တံခါးဝကနေ ယိုးမယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးစိမိနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကိုလက်ငင်းပုံစံက ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို ဘယ်နား သိမ်းထားရမှန်း မသိဘဲ၊ ပွေ့ချိုသိမ်းဖက်ထားလိုက်ချင်ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်လေ။

သူတို့နှစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်ခွင့်မရတာကိုပဲ ထူးစံမှာ ဘေးကနေ မချင်မရဲ ကရုဏာသတ်ရင်းက ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေမိသည်။

ယိုးမယ် သဘောထားကိုလည်း စာနာနားလည်ပေးမိသည်။

ကိုလက်ငင်းအပေါ် ချစ်သူလို နီးဝပ်ပတ်သက်ခွင့် မရှိဘူးဆိုလျှင်တောင် ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုတော့ ပတ်သက်ချင်သေးတဲ့သဘောပါပဲ။

ဒါကလည်း တိုယ့်အပေါ် စစ်မှန်စွာ တွယ်တာသူ တစ်ယောက်ကို မပစ်ပယ်၊ မမေ့ဖျောက်နိုင်တဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုပေါ့။

နေဘွိုင်းကသာ ပြဿနာမရှာဘူးဆိုရင် အရှည်သဖြင့် တည်တံ့ခိုင်မာသွားတဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုမလေးတွေ အမြဲတမ်း ရှိသွားချင်လိုက်တာတဲ့။

ဒါကို သဘောပေါက်နေတော့လည်း ထူးစံက သူငယ်ချင်းအပေါ် ခံစားနားလည်ပေးမိတာပါ။

နေဘွိုင်းကွယ်ရာမှာ သူတို့ နီးဝပ်သွားပါစေဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုး မပါပါ။

ဆုံးဖြတ်တာကတော့ ယိုးမယ်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ ကိုလက်ငင်းဟာ ပညာတတ်သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်မို့ ရှေ့မတိုးသာရင်လည်း အသာလက်လျှော့ နောက်ဆုတ်မည့်သူဆိုတာ ယုံကြည်သည်။

သူတို့ ကိုအဂ္ဂအစ်မခြံမှာ စုရပ်လုပ်ထားတာကို တွင်း

လည်း ကြိုမသိခဲ့။ မမဂီက တရားစခန်းကြိုဝင်သွားတာမို့ သင်္ကြန်ရက်ထဲ ဘာသံမှလည်း မကြားရဘူးလေ။

ဒီနားကို ပြတ်လျှောက်လာတုန်းက လုံးဝမခွေခွေလင့်မီ။ သူတို့ဘာသာ ဆုံတွေ့ဖို့ ကံကံက ရှိလို့ပါ။ သို့သော် ဒါကိုများ နေသွင်းသိလိုကတော့ ပေါက်တွဲပြီသာမှတ်။

ထူးစံသည် ကြည်နူးနွေးထွေးရိပ်တို့နှင့် အတူလျှောက်လာသူနှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်းက ပုခုံးလေး မသိမသာတွန့်မိသည်။

“ပြန်စိုသွားပြီမို့လား... ကောင်းတယ်၊ ငါ ဒါကြောင့် မထွက်သေးတာ”

“အေးလေဟယ်... အသည်းအသန်ပဲ၊ ချမ်းနေပါတယ်ဆိုမှ အတင်းကြီး လာလောင်းတယ်”

လက်ငင်းက ကုလားထိုင်တွေ မလာကာ အခန်းအပြင် လှေကားထစ်ပြန်ဖြန့်မှာ ခင်းလိုက်သည်။

ထိုနေရာမှ သံပန်းကွက်တွေသာ ဓာရီထားတာမို့ ခြံပြင်ဆီသို့လည်း လှမ်းမြင်နေရသည် မဟုတ်လော။

သူက ထူးစံအတွက်လည်း ကော်ဖီနှင့် မုန့်လုံးရေပေါ်တွေ သွားယူလာမိသည်။

ပလစ်စတစ်စားပွဲ လေးထောင့်လေးခုကာ ယိုးမယ်ကို သုံးယောက်အတူ ထိုင်စတားပြောခွင့်ရခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်အကြမ်းနေလေးက မမေ့နိုင်စရာ အမှတ်တရပါပဲ။

ယိုးမယ် ရင်ထဲမှာ သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းတွေနှင့် တသိမ့်ဆီမ့် ပျော်နေရသည်။

ယိုးမယ်သိတာက ကိုကြီးမျက်နှာကို ငေးမောနေရရင် ပျော်တာပဲ။

သူ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေပါစေ သူ့အနားမှာပဲ စစ်သက်လုံးနေခွင့်ရချင်သည်။

ထူးစံရယ်... ချစ်သူဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုဟာ ဘာလဲ။ ကိုကြီးဟာ ငါ့ရင်ထဲမှာ ချစ်သူဆိုတာထက်ကို လေးစားအားကိုး ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုနေတယ်ဟာ... သိလား။

www.burmeseclassic.com

“ဟေး... ဝေး... ဝေး”

ဟေးခနဲအော်သံတွေနဲ့အတူ လမ်းထဲသို့ အမိုးဖွင့်လှစ်
ကာနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နှောက်ဆင့် ကပ်ဝင်လာ၏။

ကားနှစ်စီးက သက်မာတို့ ကန်ထရိုက်တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်
လိုက်ကြသည်။

ယိုးမယ်တို့က နေ့လည်ခင်း အိမ်ခဏပြန် ထမင်းစားနား
နေချိန်။

နေ့လည်နှစ်နာရီ ကားပြန်ထွက်ရင်တော့ မာမိက
အတက်နေ့မို့ လိုက်မသွားနှင့်ဟု မှာတာမို့ ယိုးမယ် မလိုက်ဖြစ်
တော့။

ဒီနေ့ သူတို့ ကဲနေကြတာ လေးရက်မြောက်ပြီမို့ ဆံပင်
တွေ ဖွာလန်တဲ့ကား အသားတွေလည်း နေလောင်ပြီးခြောက်သွေ့
နီရဲနေကြပြီ။

“ညနေစောစောပြန်ဝင်ကြနော်... ရန်လည်းမဖြစ်နဲ့”
အိချို တမှာမှာ...

ယိုးမယ် အိမ်မှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေ စုကြကာ ညနေစု
ပြန်ဆုံမှာ...

မိုးယံ၊ ကျော်လွင်နှင့် နေဘွိုင်းက မနေ့ကလိုဘဲ ဂျစ်တား
နှင့် လည်ဦးမှာ...

“မနက်ဖြန်ဆို ပျင်းစရာကြီး၊ သင်္ကြန်ပြီးပြီနော်”

“တော်စမ်းပါ... ရှင်တို့က ဒုထိ ကဲလို့မဝသေးဘူးလား”

အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့တွေ ရပ်ပြီး စကားပြောဆို ရယ်မော
နေတုန်းမှာပဲ ဝင်လာတဲ့ ဂျစ်ကားပေါ်က မိန်းကလေးနှစ်ဦးက
ဒီဘက် လျှောက်လာသည်။

“ဟေ့... ထူးစံ”

“ဟယ်... ခင်မိုး... နင် ဒီမှာ နေတာလား”

“အေး... ဟောဟိုတိုက်ပဲ၊ ငါးလွှာမှာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်လား... ငါ ဒီကို ရောက်နေကျ၊ နင်ကိုသာ တစ်ခါမှ မတွေ့တာဟဲ့၊ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းလည်း ဟိုဘက်တိုက် ဆယ်ခြောက်ကပဲ၊ ယိုးမယ်ဖွဲ့တဲ့”

“ဟုတ်လား... မိုးတို့က တစ်လမ်းတည်းနေပြီး မသိကြဘူး ဖြစ်နေတာ၊ မနေ့တုန်းကလည်း နင်တို့ကို ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းမှာ တွေ့လိုက်သားပဲ၊ ငါတို့တောင် ကားပေါ်ကနေ လှမ်းအော်သွားသေးတယ်၊ ထူးစံ မကြားဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

ခင်မိုးရဲ့ စကားကြောင့် မိုးယံနှင့် နေဘို့င်းတို့မှာ ခေါင်းထောင် နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

မနေ့က သူတို့က ထူးစံတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အိမ်မှာနေကြတယ်ပဲ ထင်တာ။

ထွက်ရင်တောင် လမ်းထိပ်လောက်ပဲပေါ့။

အခုဟာက ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းမှာ တွေ့သည့်ဆိုတော့ ဘယ်နားမှာများလဲ။

ထူးစံက ခေါင်းယမ်းရင်း မျက်ရိပ်ပြုဖို့ပဲ...။

အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ခင်မိုးက...။

“ကုမ္ပဏီမဏ္ဍပ်လေး တစ်ခုပဲလေ နင်တို့က မဏ္ဍပ်ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြို့မှာ ထွက်ရပ်နေကြတာ၊ နင့်ဘေးမှာ ရေအင် မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ အိမ်ကိုကြီးတစ်ဆောက် တောင်ပါတယ်လေ၊ ခပ်ခြောင့်ဖြောင့်စတိုင်လ်ပဲ”

“ဟယ်... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါမြင်ပါတယ်နော်”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့အိမ်မိတ်ဆွဲအဝေါင်းအသင်းတွေပဲ”

“ဟုတ်လား... နောက်ကြုံရင် မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါ၊ အရမ်းချောလို့... ဟီး... ဟီး”

ခင်မိုးသည် သူ့ဟန်အတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် ခပ်နောက်နောက်ရွတ်ရွတ်ရယ်၊ ယိုးမယ်သည် ထူးစံသူငယ်ချင်းရဲ့ စကားကြောင့် မျက်နှာလေး ပျက်သွားမိသည်။

သူတို့ မိန်းကလေး လေးယောက်က မနေ့ကထွက်လည်တာကို မပြောဘဲ မြူထားတာ။ ထူးစံနှင့် ယိုးမယ်တလည်း တိုလက်ငင်းနှင့် တွေ့ခဲ့တာကို ပြန်မပြောဘဲ ထပ်ဆင့်မြူထားတာနဲ့ အခုတော့ အမှတ်မထင် ဖော်ကောင်နှင့်မှ လာတိုးနေသလိုပဲ။

ဘယ်လိုပြန် ဖူးကွယ်ရမလဲ စဉ်းစားနေဆဲ . . . ဂျစ်ကား
တွေက ပြန်ထွက်ဖို့ ဒီဘက် ပြန်ကွေ့ကြပြီ။

“နင်တို့ကား ပြန်ထွက်နေပြီ ခင်မိုး”

“အေး . . . သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ငါတို့ ဒီညနေ အင်းယား
လမ်းမှာ ရှိမယ်၊ ကြုံရင်လာခဲ့ သိလား”

“အင်း . . . အင်း”

မကြာနိုင်တာသိပေမယ့် ထူးစံက ခေါင်းအာဘာညိတ်လိုက်
၏။ ခင်မိုး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလျှင် အရင်ဆုံး ဖိုဖဲတံ . . .

“အိချို မနေ့က ကားနဲ့ လည်သေးတယ် ဟုတ်လား”

အိချိုက မျက်နှာချိုလေးသွေးကာ . . .

“ညနေမှ တစ်ပတ်ကလေးထွက်တာပါနော်၊ အိမ်နားက
ဇာဇာတို့ အတုအခေါ်လို့ ပါသွားတာ”

ဟု ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်သည်။

“သန္တာလည်း ပါတာပေါ့”

ကျော်လွင်ကလည်း ဖြတ်မေးသည်။

“ပါတာပေါ့တဲ့၊ ငါနဲ့ သန္တာနဲ့က အိမ်ချင်းဘယ်လောက်
များ ဝေးလို့လဲ”

“ဒါဆို ယိုးမယ်ကရော”

နေဘိုင်းလေဆဲက ခပ်တင်းတင်း . . .

“ထွက်မှတော့ ယိုးမယ်နဲ့ ထူးစံကိုလည်း ဝင်ခေါ်လိုက်
တယ်”

“တစ်ယောက်တစ်နေရာကို . . .”

အမှန်တော့ ဖုန်းကြိုဆက်ချိန်းချက်လိုက်ကြတာပါ။

“လာစစ်ဆေးမနေနဲ့၊ ရှင်တို့လည်း လည်တာပဲဟာ”

“ပြောတော့ဖြင့် နားအေးပါးအေး အိမ်မှာ စာဖတ်မယ်

လေး သာလေးနဲ့”

“အို . . . အစီအစဉ်ဆိုတာ ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းမှာ
ပေါ့”

အိချိုက မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ရန်စွယ်ငေါငေါလေး
တုန်ပြန်လိုက်ရာ ဖိုးယံက နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

သို့သော် ယိုးမယ်ထံ ဂျစ်ကန်ကန် အံ့ကြိတ်ကြည့်နေသူ
က နေဘိုင်း . . .

လေးယောက်မှာ ထူးစံနှင့် ယိုးမယ်က နောက်ထပ် နှစ်
ယောက်သစ်သစ် ခွဲထွက်သွားတာလား။

အိချိက ယိုးမယ်တို့ ဘာမှပြန်မပြောထားသဖြင့် အခြေအနေကို သိပ်သဘောမပေါက်သော်လည်း...

“အရေးထဲမှာ ဇာဇာတို့ အိမ်က ဟိုင်းလတ်ကားကြီးကလည်း လမ်းမှာ ခဏခဏပျက်နေသေးတယ်၊ ငါတို့မှာ တွန်းရတာလက်တွေကို ညှောင်နေတာပဲ၊ အိမ်ပြန်ချင်ဖို့နဲ့ ရှက်ရကောင်း မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ဘေးကကားတွေကလည်း ဟားသလားထော့ မမေးနဲ့... နော်”

ဟု ဝင်ပြောပေးလိုက်ပါသည်။

နေဘွိုင်း ခပ်တင်းတင်း စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ခိုးယံက နေဘွိုင်းပုခုံးကို တစ်ချက်မျှစ်ညှစ်မိလျက်...

“ထူးစံအသိတွေနဲ့ ကားပျက်တုန်းတွေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကအသိလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

နေဘွိုင်းသည် အခုန ကောင်မလေးပြောသွားတာ ဘယ်သူလဲ မျက်စိထဲ အလိုဆိုပြင်ပြီးသားပင်။ ထူးစံကသာ သူ့အစ်မမိတ်ဆွေလေးဘာလေးနှင့် ဝင်ဖာထေးပေးတာ။

ပိုပြီး သေချာစေတာက ကွက်ခနဲပျက်သွားတဲ့ ယိုးမယ် မျက်နှာနှင့် တစ်မျိုးသော အမူအယာလေးကြောင့်ပါပဲ။

“လက်ငင်းနဲ့တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

နေဘွိုင်းက တပ်အပ်စွမ်းစွဲလိုက်သည်။

အားလုံးလည်း ငြိမ်သွားကြသည်။

အခုတလော ကိုလတ်ငင်းဆိုသော နာမည်ဟာ သူတို့အုပ်စုကြားထဲ အလွန်ကို ပြုတ်ဝင်နေတဲ့နာမည်လေ။ တလင်တိုင်း နေ့လောက်ကတည်းက ဒီပြဿနာ စလာတာပဲ။

ထိုပြဿနာနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူတို့လေးယောက်က တစ်ဖက်၊ ထူးစံနှင့် ယိုးမယ်က တစ်ဖက် သဘောထားက နှစ်ဖက်ကွဲနေသည်။

ပြီးတော့ ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်က နှုတ်လုံလုံနှင့် ကြိတ်မြဲထားကြတာ ကြည့်ပါလား။

လက်ငင်းဆိုသော ဝုဂ္ဂိုလ်လေးကလည်း လှူကြည့်တော့ ဂျန်းတလ်မန်းစတိုင်လ်နှင့် သဘောထား ပြည့်မည့်ပုံပေါ်ပြီး လူငယ် သမီးရည်းစားစုံတွဲကြား အတင်းဖြတ်ခုတ်ဖို့ ကြံစည်တော့ သိပ်နားထောင်မကောင်းပေ။

ယိုးမယ်နှင့် ကိုလက်ငင်းကြားမှာ ဘယ်လိုနားလည်မှုတွေ ရရှိထားပြီလဲဆိုတာ သူတို့လည်း မသိချေ။

“ငါတို့ တက္ကစီငှားဖို့ထွက်လာတော့ လမ်းမှာ ကိုလက်ငင်း နဲ့ တွေ့တာလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထူးစံကလည်း ခပ်အေးအေးပင်... .

မဆီမဆိုင် သူမကို လာဟောက်လို့ကတော့ ခံမှာမဟုတ်။

မပြေလည်တာ၊ မကျေနပ်တာရှိရင် နောက်မှ ချစ်သူချင်း ဖြေရှင်းကြပေါ့။

အခုလို အားလုံးရှေ့မှာ ဖြေရှင်းချက်တောင်းနေပုံက သိပ်မမိုက်။ ယိုးမယ်လည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ ရှက်မှာပဲလေ။

အင်း... ဒါကြောင့်လည်း ယိုးမယ်က နေဘွိုင်းထက်စာ လျှင် သူ့အပေါ် အစွမ်းကုန် နားလည်ပေးမယ့်ပုံရတဲ့ ကိုလက်ငင်း ဖက် ပိုပြီး စိတ်ယိုင်နေတာ ဖြစ်မှာ။

“ယိုးမယ်... ဒီလူကြီးနဲ့ မပတ်သက်ရင် မဖြစ်တော့ဘူး လား... ဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်... ဘွိုင်း၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကွာ”

မိုးယံနှင့် ကျော်လွင်က ကြားဝင်-ဖျောင်းဖျက်ကြ၏။

“ဒီကိစ္စ ရှင်းကိုရှင်းမှဖြစ်မှာကွာ၊ မင်းတို့ မသိဘူး”

“နင်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ဘွိုင်း၊ ငါ့ကို သိပ်မချုပ်ချယ်နဲ့ လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

“ယိုးမယ်ကလည်း တော်တော့ဟာ... လာ... အိမ်ပေါ် တက်တော့”

အိမ်ချို၊ သန္တာနှင့် ထူးစံက စိတ်တိုနေသော ယိုးမယ်ကို ဆွဲခေါ်လာ၏။

နေဘွိုင်းက မိုးယံဖက်လာသော ပုခုံးပေါ်က လက်ကို ဖြေချပြီး ကားစာယာကို တစ်ချက်သွားတန်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန် သူ့နို့မို့နို့နေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မခံမရပ် နာကျင်ပေါက်ကွဲရတာ များပြီ။

“မင်းတို့ မသိဘူး၊ ငါ ရေလည်တင်းတယ်၊ ဒီကိစ္စ နင်နေ တာ ကြာပြီ၊ သူက ဟိုဘက်ပဲပါပြီး ငါ့ကို ခေါ်လာပစ်ချင်နေတာကွာ နေဘွိုင်းက ဒါမျိုး သည်းခံမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ... ဒါတော့ ယိုးမယ်လည်း သိမှာပါ၊ မင်းက ခွင့်ပြုတယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောထားတာ မဟုတ်တာ”

“ငါက ဘာလို့ခွင့်ပြုရမှာလဲ”

တကယ်တမ်းတော့ သူ့ ခွင့်မပြုလည်းဘဲ သမီးရည်းစား
ဘဝမှာ တခြားရင်ခွင် ပြောင်းသွားလို့ရတာပဲလေ။

ခွင့်မလွှတ်ရင်ရော ဘာအရေးလဲ။

တစ်ယောက်တည်း ခံပြင်းနာကျည်းနေရုံရှိတာပဲ။

မစားရတဲ့အမဲ သီနှင့် ပက်ရလောက်အောင် အထိ
လည်း ဒီကောင်က အောက်တန်းကျမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။

အမှန်တော့ ယိုးမယ် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ခေါက်
မသွားသေးတာဘဲ သူ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ။

“မင်းက ပြေပြေလည်လည်လေးနဲ့ နားလည်ပေးလိုက်
ရင် ရပါတယ်ကွာ၊ ယိုးမယ်က အလောက်ထိလည်း ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက် မလုပ်လောက်ပါဘူး”

“ကျော်လွင်... မင်းမသိရင် ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ သူ ဘယ်
ခြေလှမ်းနေသလဲဆိုတာ မင်းထက် ငါ ပိုသိတယ်”

“အေးပါ... အေးပါ”

ကျော်လွင်က နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွံ့ပြီး ခေါင်းဆတ်၏။

နေဘွိုင်းရုပ်က ဂျစ်ကန်ကန်ဖြစ်သလို လူကလည်း စိတ်

မထင်မထင်သလို ဘုထောတတ်သေးတာ သူတို့ကတော့ အကြောင်း
သိပါ။

“ဟုတ်တယ်... ဘွိုင်းရ၊ မင်းသိလည်း တစ်ခါတလေ
မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးရတယ်၊ သိပ်တင်းကျပ်လွန်းရင် မိန်း
ကလေးတွေက မကြိုက်ဘူး၊ သဘောထားကြီးသလိုလို ဟန်
ဆောင်ရတယ်”

“ဟန်လည်း မဆောင်ဘူး၊ အလျော့လည်း မပေးဘူး၊
ငါက ပေါ်တင်ပဲ ရှင်းမှာ”

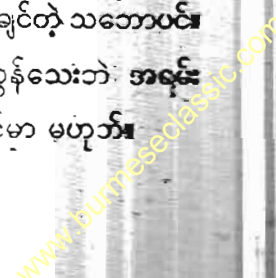
“အေးကွာ... ပြောမရရင်လည်း လုပ်”

“လက်ငင်းဆိုတဲ့ ဘဲနဲ့လည်း ငါ ဘွေ့ကိုတွေ့ဦးမယ်”

“အဲဒါတော့... မင်း ဘောင်ကျော်မှာပေါ့”

“ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဖိုးယံနှင့် ကျော်လွင်သည် ရှုရှုရှုရှုဖြစ်နေသည့် နေဘွိုင်း
ကို ဘယ်လိုမှ နားချလို့မရ။ အဆင်ပြေဖို့ ဘေးက အောင်သွယ်ခဲ့
ကြတဲ့ သူတို့ကို နေဘွိုင်းက သိပ်အရာမသွင်းချင်တဲ့ သဘောပင်။
သူ့ဘက်က ဘာမှမမှားသေး။ မလွန်သေးဘဲ အရင်း
ပွဲကြမ်းနေရင် ယိုးမယ်ကလည်း သည်းခံချင်မှာ မဟုတ်။

ယိုးမယ်ရဲ့သဘောထားကို သူတို့နိပ်မိနေတာမို့ နေဘွိုင်းကို ချောမော့နားဝင်စေချင်တာ။

“မိန်းမတွေက ကိုယ့်အပေါ် သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဆိုရင် အရူးအမူးကိုးကွယ် ပြီသာမှတ်”

“တော်စမ်းပါကွာ... သန္တာရွတ်ပြတဲ့လက်ချာတွေ ငါ့ကို ပြန်လာရိုက်ပြမနေနဲ့”

“သွားပြောမနေနဲ့ ကျော်လွင်၊ ဒီကောင်က ဆရာကြီး”
မိုးယံလည်း သူတင်ပေးတဲ့ဇာတ်လိုက်ကို သူမနိုင်တော့ပေ။

ဒီလိုမှန်းသိရင် Romance ကို ခေါ်သွားပြီး လက်ငင်း ဘယ်သူဆိုတာ ပြပေးခဲ့မိမှာ မဟုတ်။

ဒီကောင်က အကိုင်အတွယ်မတတ်။ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှ မှတ်မယ့်ကောင်။

ယိုးမယ်ကို လူကြားထဲ ဝိုင်းကျအနိုင်ယူချင်တာကိုတော့ သူတို့က ဆင်ခြင်မကျချင်ပါ။ ဒီအုပ်စု အတွဲသုံးတွဲလေးကို ပြေလည်စေချင်သည်။

ပြီးတော့ နေဘွိုင်းက ထူးစံကိုပါ ကြည့်မရတဲ့ပုံစံ။

မိန်းကလေးသုံးယောက်သားမှာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို ဝိုင်းချောမော့ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်ခေါ် သွားပြီမို့ သူတို့သုံးယောက်သား ကားပေါ်မတက်သေးဘဲ အခြေအတင်ဖြစ်နေတာ။

နေဘွိုင်းသည် မိုက်တီမိုက်ကန်းစတိုင်လ်ဖမ်းကာ ဘီယာတစ်ဥှုကို ဖွင့်သောက်လိုက် ကားကိုကန်ကျောက်လိုက်နှင့် မျက်နှာကြီး ပုတ်သိုးထားသည်။

ဒီလို ဒေါသအရှိန်နှင့် ထွက်သွားလျှင် လမ်းကျ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်မှာ စိုးရသေးသည်။

နေဘွိုင်းက မိဘတွေပိုက်ဆံရှိတော့ နည်းနည်းသွေးနီးထင်ရောက်ပြီး ထစ်ခနဲဆို ရန်ဖြစ်ချင်တတ်တဲ့အကျင့်ကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

သူတို့မှာ ဒီကောင်ကိုပဲ ဘေးကနေ ဝိုင်းထိန်းပေးနေရတာ။

ကြာရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေတတ်တဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ဟာ ဒီကောင်ကိုကန်ထုတ်ပြီး ဟိုဂျွန်တဲလ်မန်းဖက် ပါမသွားဘူးလို့ အာမခံနိုင်။

၂၁၄ ❀ ဆုလေးနွယ်

ဒီကောင် လုပ်နေပုံကြောင့် မြန်မြန်ပါသွားဖို့ အလား
အလာ ရှိသည်။

တစ်ခါတရံ ဘယ်လိုမှ ပြောမရအောင် လက်ပေါက်ကပ်
ပျစ်တိုက်တတ်တဲ့ နေ့ဘိုင်းကို သူတို့လည်း လက်လျှော့ထား
ရလေသည်။

ထူးစံက သူရည်းစား ကိုကိုနိုင် ပြန်ရောက်နေသဖြင့်
ခါတိုင်းလို အိမ်မှာ အေးအေးမနေဘဲ လမ်းထွက်ဖို့ချည်း ကြံစည်
နေလေသည်။

သူအိမ်ရှောက်နေတဲ့ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကို . . .

“ဟဲ့ . . . ညနေ တန်ဘောင်မှာ အကြော်သွားစားရ
အောင်”

တု အဖော်စပ်၏။

ယိုးမယ်ကလည်း အိမ်ထဲထဲရှိလျှင် ထူးစံနှင့် စကားပြော
ရင်ဖွင့်ရတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဖြစ်၍ အခုလို အိမ်ထဲထဲ
လာရတာပါပဲ။

“သွားတာပေါ့... ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲလား”

ထူးစံက ပြုံးစစလေးဖြင့်...

“သုံးယောက်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ကိုကိုက ညနေပြန်ရောက်မယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ၊ ပတ်စီစိုင်းကိစ္စသွားစရာရှိတယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့ကုန်ပျောက်နေတာ”

“နင်တို့ ကန်ဘောင်မှာ ချိန်းထားတယ်ပေါ့”

“သူ့ အပြန်ဝင်ခဲ့မယ်တဲ့”

“မဂီတို့ သိလား”

“သိတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“ကိုလက်ငင်းရော ရောက်လာသေးလား”

“သူတို့ဆိုင် နှစ်ပတ်လည်ပွဲလေ၊ အဲဒါတော့ ဖိတ်ထားတယ်”

“နင်သွားမယ် မဟုတ်လား ထူးစံ”

“သွားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ နေ့ချိုင်း သိသွားရင်ရော”

“နင်ကလည်း... သူပဲကြောက်နေတာပဲ၊ ငါတောင်မှ မကြောက်တဲ့ ဥစ္စာ”

ထူးစံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ကာ...

“နင်ကတော့ အားတွေ ရှိနေတာကိုး”

“သင်္ကြန်ပြီးကတည်းက ထပ်မတွေ့ရသေးပါဘူးနော်”

“တွေ့ချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ ထူးစံရယ်၊ ငါလေ သူ့ကို အလိုလို နေရင်း သတိရနေမိတယ်၊ ဘာမှ မပတ်သက်ရဘူးဆိုလည်း သူ့ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေချင်တယ်၊ Romance မှာ သူ့ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ၊ အဝေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေချင်တယ်၊ ငါ့စိတ်က သူ့အပေါ်မှာ တစ်မျိုးပဲဟာ ပြောပြရခက်တယ်၊ ဘွိုင်း မကြိုက်တာ ဆီလည်း သူ့ကို ငါ မေ့လို့မရဘူး၊ တကယ်ဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက် သေချာတောင် စကားကြာကြာ မပြောဖူးပါဘူး၊ သူ့နားမှာ မရှင်ညှိ ရှိချင်ရှိမယ်လေ၊ ဒါကို ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ နေ့ချိုင်းကို ဖြတ်ဖို့ဆိုတာလည်း သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးလေ၊ နင် ငါ့ကို နားလည်ပါမလားတော့ မသိဘူး၊ ငါ ဘယ်သူနဲ့ပဲ လက်ထပ် လက်ထပ်၊ သူ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ယူယူ ငါ့ရင်ထဲမှာပြန်လာတဲ့ မေတ္တာတစ်မျိုးက ပျောက်မသွားတော့ဘူး၊ ဘယ်အချိန်မှာ မဆို ငါ သူနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်လေး ရှိနေချင်တယ်၊ အဝေးကနေပဲ

ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မြင်နေရရင် ကျေနပ်တယ်ဟာ၊ ဒါဟာ တစ်သက်လုံးအတွက် ငါလိုချင်တဲ့ဆုလားပဲ၊ မိတ်ဆွေတွေလို ကြုံဆုံပတ်သက် မြင်တွေ့နေရရင်ကို ငါ စိတ်ချမ်းသာနေမှာ”

သူမ စကားဆုံးလျှင် ထူးစံက ပင့်သက်တစ်နှိုက်နှင့်. . .

“အင်း. . . နင်လည်း ရောဂါတစ်မျိုးပဲ”

“အေးဟာ”

“နင် အဲလို ရိုးရိုးလေးခင်ရရင်လည်း ကျေနပ်နေပါ့မယ် ဆိုတာကို နေအိုင်က လက်ခံဦးမှတိုး. . . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုးရိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန်းဆန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်ဆံပတ်သက်နေရတယ်ဆိုတာလည်း ရှေးဘဝကုသိုလ်ကံနဲ့ ဆိုင်တယ်လေ”

“နင်လည်း မင်္ဂလိပဲ ကုသိုလ် အတုသိုလ်အကြောင်းတွေက ပါလာပြန်ပြီ”

“အေးဟဲ့. . . မင်္ဂလိလို ငါ ပြောရဦးမယ်၊ သူက ခုတလော တရားစခန်းတွေ ဆက်တိုက်ဝင်ဖြစ်လာတော့ နောက်ပိုင်း တရား ဓမ္မဖက်လိုက်စားသွားမယ် ထင်တယ်၊ ဆိုင်ရှယ်ယာတောင် သူ ပြန်ရှောင်မော့မယ်လို့ ပြောနေတယ်”

ဟင်. . . Romance မှာ မပါတော့ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆိုင်ကိစ္စ နောက်ဆံမတင်းချင်လို့တဲ့၊ သူ့ကတော့ ကိုလက်ငင်းကို ပြန်ရောင်းနေတာပဲ၊ ငါလည်း သေချာမသိဘူး”

“ဟယ်. . . အဲလိုဆိုရင် အဲဒီရှယ်ယာ ငါရှယ်ချင်တယ် ထူးစံ၊ နင် မေးကြည့်ပါလား”

“ကိုလက်ငင်းဆီ နင်မေးလည်း ရတာပဲတာ”

“သေချာရင်တော့ Romance မှာ ငါလည်းပါချင်တယ်၊ မာမီက ကျောင်းပြီးရင် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေးဖွင့်ဖို့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံထုတ်ပေးထားပြီးသားလေ၊ နင် သိသားပဲ၊ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ရှယ်ယာဝင်ရင် ရမလား သိချင်တယ်၊ ငါပြောသလိုပဲ သူနဲ့ငါနဲ့ ကြားမှာ ပြတ်တောက်မသွားတဲ့ ပတ်သက်မှုလေး တစ်ခုခုတော့ ရှိနေချင်လို့ပါ”

“ဪ. . . ဒါဆို မမြတ်ရင်လည်း ရတယ်ပေါ့၊ ခွဲရင်လည်း ရှုံးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မိထူးနော်. . . ငါ့ကိုဆီ ရွှံ့ဖို့ပဲ. . . တွန့်”

“ငါတော့ အခုကုတည်းတ-အေးဖီးကိုနီးချင်ပြီ”

“နင်ကလည်း. . .”

“နင့်ရဲ့အိုင်လေး. . . အဲဒါကြီးက မြသနား”

“ဆီးကရက်ပေါ့ဟာ”

“ရပါလိမ့်မယ်”

“သူနဲ့ ရှင်းရမှာက ငါ့တာဝန်ထားပါ။ ငါ ရှင်းနိုင်ပါတယ်။

နင်သာ မဝီကို ပြောပေး”

“အစီအစဉ်ကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ”

“ကိုလက်ငင်းလည်း သဘောကျမှာပါ”

“အေးပါ... ဒါဖြင့် မရှင်ညှိရော”

ယိုးမယ် တစ်ချက်တွေသွားရသည်။

မရှင်ညှိကတော့ နှစ်သက်မည် မထင်။ ထိုကိစ္စကို ကန့်ကွက်ဖို့ပဲ ရှိမှာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်ဟာ”

“အေးပါ... ဒါဆိုလည်း ညကျရင် မမဝီကို မေးထား လိုက်ပါမယ်”

ထူးစံက လက်ခံခေါင်းညိတ်လိုက်တာမို့ ယိုးမယ် ကျေနပ် သွားရ၏။

ကိုလက်ငင်းနှင့် သူမရဲ့ကြားမှာ တစ်သက်တာ ယတ်သက် မှုမို့ ရှိပါရစေ။

ရည်းစားမဖြစ်ရလည်း အိမ်ထောင်ဖက် မတော်စပ်ရ လည်း သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ခင် တွယ်မြတ်နိုးခွင့် ရချင်ပါသေးသည်။

ဘိုးင်း နားလည်အောင် ဘယ်လိုခွင့်တောင်းရမည်လဲဆို တာတော့ မသိသေးပါဘူးလေ။

ထူးစံက နာရီကို မော့ကြည့်ပြီး...

“လေးနာရီတောင် ခွဲပြီးနေပြီ၊ ကန်ဘောင်သွားကြတော့ မယ်လေ”

“နင်ပဲ အရင်မြင်ပါဦး”

“ငါက ဒါပဲ”

“ဟဲ့... နင်ကိုကိုနဲ့ တွေ့မှာဆို၊ ရုပ်အင်္ကျီပုံကြီးနဲ့ လှတ ပတလေးများ လုပ်စမ်းပါဦး”

ဘိုကောဆန်ဆန် ဆံပင်တိုတိုနှင့် ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ကဗျာမဆန် တဲ့ ခမကို သူမ သတိပေးရပါသေးသည်။

“သူက မိန်းမမဆန်တဲ့ ငါပုံစံ ချိုယိုးကားယားလေးတို့ပဲ သဘောကျတာတဲ့... ဟီး... ဟီး”

“အံမယ်လေး... ပြင်သွားကြည့်မိပါဦး၊ အလှပေအိတ် တဲ့သူလို့ မရှိပါဘူးဟယ်”

ယိုးမယ်က ထူးစံတို့ နားချကာ ဆံပင်ပေါ် ဆံညှပ်ပေါက် ဝနလေး နှစ်ခုဆင့်တပ်ပေး၊ နားစွဲရှည်ရှည်ပန်းရောင်လေး တပ်ပေး၊ ကော်လံပါတဲ့ ပန်းနုရောင်အင်္ကျီလေးကိုရွှေးပေး၊ ဖိနပ်ကို ကြီးသိုင်း ခွာချွန်လေးစီးဖို့ အကြံပေး စသဖြင့် ဘေးကနေ ဒီဇိုင်နာ လုပ်ပေးရ၏။

အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားလျှင် ယိုးမယ်က ထူးစံကို ကျေနပ်စွာကြည့်ပြီး . . .

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း နင်က မိုက်သလိုလို ဖြစ်သွားပြီ” ဟု ချီးမွမ်းမိသည်။

ထူးစံကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျစွာ ပြုပြင်လေး ဖြစ်နေ၏။

လှိုင်မြင့်မီအိမ်ယာကနေ အင်းလျားကန်ဘောင်ကို စက်ဘီး အတူစီးလာကြတာ . . . ညနေစောင်းဆိုပေမယ့် နေမပူတော့ပါ။ မိုးပင် ခပ်အုံ့အုံ့လေး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်က လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့အကောင်းဆုံးပင်။

ထူးစံက စက်ဘီးကို ကန်ဘောင်ထိပ် အကြော်ဆိုင်နား မှာပဲ ထားပြီး လေညှင်းခံ လမ်းလျှောက်ကြ၏။

“နင့်ကိုကိုနဲ့ ဘယ်နားချိန်းတာလဲ”

“အောက်ဘက်က တွန်ကရစ်လမ်းလေးမှာ၊ ဟော . . . ဟိုမှာ ကိုကိုလာနေပြီ၊ တွေ့လား”

ထူးစံက ဝမ်းသာအားရနှင့် သူ့လူကြီးကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်၏။

တော်တော်ချီးကျူးဖို့ကောင်းတဲ့ မျက်စိပါပဲ။

ကိုကိုနိုင်က စပို့ရှပ်လက်ရှည် အသားရောင်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီ နတ်ပြာပွိုတက်ရောင်ထဲ ထည့်ဝတ်၍ ခါးပတ်အနက် ရောင် ပတ်ထားသည်။

စတိုင်လ်က မဆိုပါဘူး။ ထူးစံနှင့် လိုက်ဖက်တော့ မည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချစ်တယ်ဆိုတော့ ပြီးတာပဲပေါ့။

“နင့်တို့စကားပြောနေရင် ငါက ဘေးက ငုတ်တုတ် ဘာ လုပ်နေရမှာလဲ”

“အာပူလျှာပူသောက်ရင်း စောင့်ပေါ့ဟယ်၊ ဒီမှာ အစ်ပီ ဖြိုးလည်း ပါတာပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်နေလိုက် ရော”

“ဪ... ကောင်းတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း လှိုင့် ပိန်ပျင်းရမယ်”

“နင် မပျင်းချင်ရင် ဘျိုင်းဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်”

“မဆက်ချင်ပါဘူး၊ သူနဲ့မှ မခေါ်တာ”

“ဒါဆို ကိုလက်ငင်းဆီ”

“ထူးစံနော်”

“အေးပါ... ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ငါတော့ လစ်ပြီ”

“မိန်းမ... ခလုတ်ပါ တိုက်မယ်၊ ပြေး... ပြေး”

“ဟီး... ဟီး”

ထူးစံက လှေကားထစ်ကနေ ဆံပင်လေးသပ်ရင်း ပြေး ဆင်းသွား၏။

အောက်ဘက်က ကွန်ကရစ်လမ်းလေးကနေ ကိုကိုနိုင် က ရင်ဖွင့်ကြိုနေသည်။

ယိုးမယ်ဖွဲ့က ပြုံးချင်ချင်လှမ်းကြည့်ရင်းက အိုင်ဘီစီ ဖက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အင်း... သာယာတဲ့ကန်ဘောင်လမ်းလေးက ဆွတ်ပျံ ဖွယ်ပါလား။ ဒီညနေ အံ့ပျံပျံဖြစ်နေဟော့ လူလည်း ရှင်းနေသည်။

ကိုကိုနိုင်နှင့် ထူးစံက ကြည်ကြည်နူးနူး လက်ကလေး ချိတ်ကာ အဝင်ဝက ပန်းခြံအုပ်အုပ်လေးဖက် ပြန်လျှောက်တာမို့ ယိုးမယ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်၊ တောင်နှင့် မြောက်။

ယိုးမယ်သည် တစ်ယောက်တည်း လက်ကိုလွှဲကာ ဟန် ပါပါလျှောက်ရင်း လတ်ဆတ်သော လေနှုအေးအေးကို အားပါး တရ ရှုရှိုက်မိသည်။

လေပြေထဲမှာ မိုးရွာမယ့် အငွေ့အသက်လေးတစ်ခု ရှိ နေသလို ခံစားရ၏။

အခုနေသာ မိုးရွာရင်တော့ စိုဖို့ပဲ ရှိသည်။

အိုင်ဘီစီဖက်နား မရောက်တရောက်မှာ ယိုးမယ်က ဒီဖက်သို့ ပြန်လျှောက်သည်။

အတော်အတန် လျှောက်လာပြီး ကန်ဘောင်ရဲ့အလယ် နားလောက်မှာ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မိုးကံ ဝေါကနဲ ရွာချ၏။

မိုးပေါက်တွေက ကြီးမားသည်။ ခပ်ဖွဲဖွဲလေးရွာတာမို့ မဟုတ်။ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းချည်းပဲ ရွာသွန်းလိုက် တာ။

အချိန်ရမယ် ထင်ပေမယ့် ပြန်းခနဲရွာချတော့ မိုးခိုရာ နေရာမရှိ။

ယိုးမယ်က ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ ရှေ့က ထီးအဖိုအောက်
သို့ အမြန်ပြေးသည်။

စုံတွဲရှိရှိ ဘာရှိရှိ ဂရုမစိုက်နိုင်။

မိုးမမိအောင် အပြေးအလွှား ဝင်ခိုလိုက်တာပါ။

ခုံတန်းရှိပေမယ့် နေရာလွတ်မှာ မိုးခိုလို့ရသေးတာပဲ။

ကန်ရေပြင်ဖက် လှည့်တိုင်နေသူတစ်ဦးက သူ့နောက်က
ခြေသံကြောင့် လှည့်ကြည့်၏။

မိုးသံက ထီးအဖိုပေါ် တဖြောင်းဖြောင်း ကျနေသည်။
လေပြင်းလည်းပါသည်။

“ယိုးမယ်”

“ဟင်”

ခုံတန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေသူကို အားနာ၍ ယိုးမယ်က
ကျောခိုင်းထားလိုက်တာ။

နာမည်ခေါ်သံကြားမှ အလန့်တကြား ကြည့်မိ၏။

“ကိုကြီး”

မယ့်နိုင်စွာ ရေရွတ်မိသည်။

တမင်တကာ ဖန်တီးထားသလိုပင် အောင်မေ့ရ၏။

တိုက်ဆိုင်မှုရဲ့ နောက်ကွယ်က လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ တွန်
ယက်သည် အံ့မခန်း ဆန်းကြယ်လှသည်။

ရုတ်တရက် မိုးသည်းထန်ချိန်မှာ ကြုံတင်မချိန်းဆိုပါတဲ
အင်းလျားရဲ့ ထီးမိုးအောက် ခုံတန်းမှာ အတူလာဆုံဖို့ဆိုတာ
အင်မတန် ခဲလှဦးလှတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ၊ ယိုးမယ် ထင်သည်။

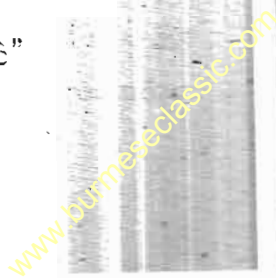
နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ကာ စကားပင် မဆိုနိုင်။
မိုးသည်းထန်နေပုံကပင် ရင်ခုန်စရာ ကဗျာဆန်နေ၏။

“ယိုးမယ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲဟင်”
သူက စိတ်ဆူပူရွားစွာ စတင်မေးလိုက်၏။

“လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးရွာလာလို့ပေါ့ ကိုကြီးကရော ဒီမှာ
တစ်ယောက်တည်း အာလို့ထိုင်နေတာလဲ၊ မရှင်ညိုရော မပါဘူး
လား”

လက်ငင်းက ပြုံးလိုက်သည်။
ပြီးတော့ သူ ယိုးမယ်နှင့် နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်
လိုက်သည်။

“ရှင်ညိုပါမယ်လို့ ဘာလို့ထင်တာလဲ”
“ကိုကြီးရည်းစားပဲမို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကိုကြီး အသည်းစွဲအောင်ချစ်နေမိတာ တစ်ခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ”

“ဟင်”

“သူ့မှာ ရည်းစားရှိနေလို့ ဖွင့်ပြောဖို့လည်း အခြေအနေ မပေးဘူးလေ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်ပြောမိခဲ့ရင် နောက်ပိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတဲ့အခါ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်နေမှာလည်း စိုးလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ယိုးမယ် သိချင်ရင်တော့ ကိုယ် အခု ပြောနိုင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... မသိချင်ပါဘူး၊ မပြောနဲ့တော့”

သူမအသံလေးက တိုးတိမ်တုန်ခတ်သွား၏။

“ကိုယ်လည်းထင်တယ်၊ ဖွင့်ပြောခွင့်ရမှ အချစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လောကမှာ မပြောဘဲ သိနိုင်တာတွေလည်း အများကြီးရှိနေတာပဲလေ”

လက်ငင်းသည် ချစ်စရာကောင်းသော သူ့ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို မလွှဲတမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်စွာ ဆိုမိသည်။

မိုးစက်တွေက လေအေးလေးတွေသွားတိုင်း သူတို့ထံ ဖျန်းကန် ပက်စင်နေသည်။ အေးမြစိစွတ်နေသော မိုးစက်လေးတွေရဲ့ အထိအတွေ့ကိုပင် နှစ်သက်စွာခံယူရင်း နေရာမရွှေ့မိကြပေ။

မကြာခင်က မိုးမိတ်တတ်တဲ့ လက်ငင်းသည် ဒီတစ်ခါအချက်မပေးဘဲ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချလိုက်တဲ့ မိုးကို ကျော့လှေတင်နေသည်။

ဒီမိုးကြောင့်ပဲ ယိုးမယ် သူ့အနားကို ရောက်လာတာ မဟုတ်လား။

သူတို့သုံးယောက်လည်း ကားမောင်းလာရင်းက စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ကန်ဘောင်ပေါ် တက်လာခဲ့ကြတာ။

ဒီနားရောက်မှ နန္ဒနဲ့ အဂ္ဂက ဘီယာဇူဝယ်မယ်ဆိုပြီး ပြန်လှည့်ကြတာလေ။

သူကသာ ခြေညောင်းမခံတော့ဘူးဆိုပြီး ဒီခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ။

ထိုင်ပြီးတာနှင့် ဘယ်လောက်မှမကြာဘဲ မိုးက ဝုန်းခနဲ ရွာချတာ မိုးရွာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်လိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ လှစ်ခနဲ အပြေးကလေး ရောက်လာတာ။

ဆုံခွင့်ပေးသော တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ငင်း ကျော့လှေတင်လှ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ အံ့ဩဝမ်းသာလှုပ်ငွေ့ယစ်မူးရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိသည်။

အခုလို သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသွန်းနေတဲ့မိုးကို လည်း တိတ်မသွားစေချင်။ ဒီအနားကိုလည်း ဘယ်သူမှ ရောက် မလာစေချင်။ အနှောင့်အယှက်ကင်းတဲ့ မိနစ်လေးများကို ပိုင်ဆိုင် ဖူးချင်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ ယိုးမယ်လည်း အလိုပဲ ထင် ပါတယ်”

“မိုးအရမ်းသည်းတယ်၊ ဒီဖက်နည်းနည်းတိုး”

“ငြိမ္မတာ ဖျော်စရာကြီးပါ၊ တို့ကြီးမှာ မရှင်ညို မပါခဲ့ဘူး ဆိုရင် အခု ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ”

“နန္ဒတို့ ပါတယ်”

“ခါဖြင့် သူတို့ရော”

“ကားနားခဏ ပြန်သွားတယ်”

အချိန်ကိုက် ရှောင်ပေးကြသလိုပဲ ဖြစ်နေတာလေ။

လက်ငင်းက အိယာဗူးသွားဝယ်တယ်ဟု မပြော။

“ဟင်... ယိုးမယ်လည်း ထူးစံနဲ့ အတူတူလာတာ”

“ဟုတ်လား”

“သူ့ကိုကိုနဲ့ ချိန်းထားတာလေ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“မဝီကို သွားမပြောနဲ့ဦး”

လက်ငင်းက ရယ်လိုက်သည်။ သူမပြောပုံလေးကိုလည်း ချစ်စနိုး ဖြစ်မိသည်။

“မပြောပါဘူး”

“ဪ... ဒါနဲ့ မဝီက သူ့ရှယ်ယာတွေ ကိုကြီးကို ပြန် ရောင်းမလို့ဆို... ဟုတ်လား”

“အင်း... ပြောနေတာပဲ”

“ယိုးမယ်... ဝယ်ချင်လိုက်တာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

တစ်ခွန်းချင်း ပြူးစိစိ ပြန်မေးနေတဲ့ သူ့ပုံစံ မချိမချင်လေး ကို ယိုးမယ်က နှုတ်ခမ်းလေးစုလျှက် မကျေမနပ် မော့ကြည့် ရင်း...

“စီးပွားရေး အတူတူလုပ်ချင်လို့ပေါ့”

ခပ်စွာစွာ ဖြေလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလေးက စီးပွားရေးလုပ်မယ်... ဟား... ဟား”

“ဘာရယ်နေတာလဲ”

“ယိုးမယ်ကို သဘောကျလို့ပါ”

သူ့စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဖိုစနဲ နွေးသွားရ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူးဗျာ”

“Romance ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“ဒါဆို လက်ငင်းကိုရော”

“ကိုကြီးကိုလည်း အမြဲတမ်းခင်မင်သွားချင်တယ်၊ ကိုကြီး
ဖက်ကရော အဲလို... ဆန္ဒမရှိဘူးလား”

“အမြဲတမ်းခင်မယ်”

သူက တိုးဖွဖွရေရွတ်ရင်း ပါးပြင်ကိုလည်း ပြောင်စပ်စပ်
နှင့် ဖွတ်ပြနေပါသည်။

“ကိုယ်တော့ လက်သီးစာမိမယ် ထင်တယ်ကွ၊ ဖြစ်ပါ့
မလား”

“အို... ဘာဆိုလဲ”

“မှင်း... ချာတိတ်က ခွင့်ပြုမယ် ထင်လို့လား”

“သူ ခွင့်မပြုလည်း ခင်ဇာပဲ”

ယိုးမယ်က ဇွတ်တိုးပြောလိုက်လျှင် သူက မိုးမယ် နှလုံး

သားထဲထိ ထွင်းဖောက်သွားတော့မလို စူးငေးနှစ်လိုစွာ စိုက်ကြည့်
နေလေသည်။

စကားသံတို့ကို မိုးသံက ခေတ္တဖုံးထွမ်းသွားလျှက် ငြိမ်
သက်နေမိကြသည်။

တစ်ဦးရဲ့စိတ်ကို တစ်ဦးက ရိပ်မိစွာ ထွယ်ငြိနေမိကြ
သည်။

မိုးတွေကလည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရွာသွန်းပြီးနေဆဲ။
ရင်ထဲက အချစ်တွေကလည်း အတားအဆီးမဲ့စွာ နှလုံး
သားမှာ ရွာနေဆဲ။

“ဟေ့ကောင်... ဒါက အယ်ကိုလဲ၊ ဒီလောက် မိုးသည်း
 နေတာ ကားထဲပြန်ထိုင်ရှင်ကောင်းမယ်”
 “သူတို့ ဒီမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်”
 “အေးလေ... ရှိရင်ရော ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 အာကာမေးခွန်းကို နေဘိုင်းက မဖြေ။ မေးကြောတွေ
 ထောင်အောင်ပင် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိ၏။
 မိုးသည်းတဲ့အချိန်မှာ သူ့နှလုံးသားက ပူလောင်ဆူပွက်
 နေသည်။ ရင်ခုန်သံလည်း တဒိတ်ဒိတ်နှင့်မြန်နေ၏။
 အခုတော့ သူဟာ ယိုးမယ်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ခိုပိမိနေ

ပြီ။

လက်ငင်းဟာ ထူးစံအစ်မရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာကိုရော၊
 Romance ကို စပ်တူဖွင့်ထားကြတာကိုရော၊ လှိုင်မြင့်မိုက ထူးစံ
 အိမ်ကို လက်ငင်း မကြာခဏ ရောက်လာတတ်တာကိုရော၊
 ယိုးမယ်နဲ့ တွေ့ဖို့ အခွင့်အလမ်း ပွင့်နေတာကိုရော ကွင်းဆတ်
 ချိတ်ထားတာတွေ အားလုံးကို သူသိသွားခဲ့ပြီလေ။

အစကတည်းက ဒါကို လျှို့ဝှက်ထားတာကိုက သူတို့မှာ
 ရည်ရွယ်ချက်နှင့်မို့လို့သာပေါ့။

နေနှင့်ဦးပေါ့တာ... ငါ လက်တွေ့စောင့်ဖမ်းပြဦးမယ်။
 နေဘိုင်းက တိတ်တဆိတ်ကြိုးဝါးရင်း နည်းလမ်းရှာခဲ့၏။
 ထူးစံတို့ အိမ်နားမှာ သူ့ဘော်ဒါတစ်ယောက် ရှိသည်။
 အာကာကို အကိုးအကြောင်းပြောပြီး စောင့်ကြည့်ထား

စေခဲ့သည်။ ဒီနေ့ အာကာက သူ့ဆီဖုန်းဆက်သည်။
 ယိုးမယ် ရောက်နေတယ်တဲ့။

ဒါဟာ လက်ငင်းနဲ့ တြိုတင်ချိန်ထားလို့ပဲဟု သူယူဆ
 သည်။ ဒီစိုင်းဆိုရင် ဘာကြောင့် ထူးစံအိမ်ကို တကူးတက်
 သွားမလဲ။

အိချီနှင့် သန္တာလည်း မပါ။

www.burmeseclassic.com

မင်းလာခဲ့ပါလားဟု အာကာခေါ်လျှင် သူရောက်ချသွား
ချိန်ကလည်း ကွက်တိ။ ထူးစံနှင့် ယိုးမယ်က စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်
ထွက်လာကြတာ သူ ပက်ပင်းတွေ့ရသည်။

သူနှင့် အာကာ မသိမသာ လိုက်ချောင်းတာ။

ဒီရောက်တော့ ထူးစံကိုပဲ သူရည်းစားနှင့် တွေ့ရပြီး
ယိုးမယ်ကို မျက်ခြေပြတ်သွားကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးက အမှတ်မထင် တဝုန်းဝုန်းနှင့်
သည်းကနဲ မည်းကနဲ ရွာချလိုက်တာဖြစ်သည်။

“နေဘွိုင်း... ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

ယိုးမယ်ဖွဲ့သည် ဒီကန်ဘောင်တစ်နေရာမှာ လက်ငင်း
နှင့် ချိန်းထားကြတာ ဖြစ်မည်။

ဒါဟာ ကျိန်းသေပေါက်သေချာသည်။

သို့သော် သူမတို့နှစ်ဦးတို့ နေဘွိုင်းဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။

ဒီတိုင်းပဲ ပြဿနာသွားရှာ ဆွဲထိုးပစ်ရမလား။

သူ့ရင်ထဲ မခံချိမခံသာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေမိ၏။

ဒီညနေမှာတော့ သူ ချလင်းလုပ်ကိုလုပ်ရမည်။

“ဟိုလူ ရောက်နေမယ်လို့ မင်းထင်လား”

နေဘွိုင်းက ခက်ထန်သောမျက်နှာထားနှင့် ငြိမ်တွေ့တွေ့
ရပ်နေသည်။

“သူကားကို မင်းသိလား”

လတ်ငင်း ဘာကားကိုစီးနေသလဲ သူ မသိ။ သို့သော်
ယိုးမယ်ဖွဲ့နား ရောက်နေမှာကိုတော့ အတပ်သိနေသည်။

နေဘွိုင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“အခု... ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ငါရော လိုက်ခဲ့ဖို့လိုလား”

“မင်း အတူအညီတော့လိုတယ် အာကာ”

“ဘာအတူအညီလဲ”

“သက်ထားဇော်ကို ခေါ်ပေး”

“ဘာ”

“သက်ထားဇော်ကို မင်း ချိန်နေတာ ငါသိပါတယ်ကွာ
ဒါပေမယ့် ပလိစ်၊ ငါနဲ့ ခဏလောက်တွဲလျှောက်လိုက်ဖို့ အတူ
အညီ တောင်းပေးစမ်းပါကွာ... နော်”

မိုးရွာနေလို့ ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ သီချင်းနားထောင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သော သက်ထားဇော်ကို နေဘွိုင်းက သတိတရားထွက်
ဖို့ အကြံရသည်။

၂၃၈ ❀ ဆုလေးနွယ်

“ယိုးမယ်နားကို ငါတစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ အင်အား မရှိဘူးကွာ၊ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွာ”

“လောလောဆယ် မင်းကို မရှင်ပြန်နိုင်သေးဘူး အာကာ၊ မင်း သွားခေါ်မှာလား၊ ငါ ခေါ်ရမှာလား၊ ဒါပဲ ပြော”

နေဘွိုင်းသည် ဘော်ဒါတွေကို ဝိုင်းကျနေကျ ထုံးစံ အတိုင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်လျှင် အာကာက သက်ပြင်းရွိုက် သည်။

အာကာ... အာကာ...

အခုတော့ သူ့အတတ်နှင့်သူ့ရွေးပြီပေါ့။

သူ့မှာဖြင့် သက်ထားလေးကို ဖွင့်မပြောရဲသေးလို့ ခုထိ သူ့ငယ်ချင်းအဆင့်ကနေ မတက်သေး။

“ကဲပါကွာ... ဒါဆို မင်းကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး အကိစ္စ အကြောင်း... ပြော... လာ”

နေဘွိုင်းနှင့် အာကာသည် ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ တံစက်မြိတ် အမိုးအောက်ကနေ မိုးရွာထဲမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားဆီ တဖုတ်ဖုတ် နှင့် ပြေးလာကြ၏။

ပြီးလျှင် အူယားဖားယား ကားထဲဝင်ထိုင် ပြီးတော့ သိချင်းဖွင့်ပြီး ဇိမ်ကျနေတဲ့ သက်ထားဇော်ကို နည်းနည်းပါးပါး အကိစ္စအကြောင်းပြောကာ ကားထဲမှာရှိနေတဲ့ ချာလီထီးအဝါကျား ကြီးတစ်ချောင်းကို ဖွင့်ဆောင်း၍ မိုးရွာထဲအတူထွက်လာခဲ့သည်။ အာကာကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျကျနှင့်...

“အေး... မင်းလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ကွာ၊ မတားတော့ ဘူး၊ ငါလည်း အယ်လိုကောင်နဲ့ လာတွေ့သလဲကို မသိပါဘူး”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ပွစ်ပွစ် ရေရွတ်ကျန်ခဲ့သည်။

သရိုးကွာတား ဘောင်းဘီကိုယ်ကျပ်အနက်လေးနှင့် အပေါ်ကနေ တင်းပါးဖုံးထိရည်တဲ့ ဂါဝန်ပုံစံ အနီအနက်ကွတ် အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ကောင်မလေး မှာ ဘုမသိဘမသိနေရင်းထိုင်ရင်းက နေဘွိုင်းခေါ်ရာ ပါလာ ဆည်။

လေတွေ မိုးတွေကြမ်းနေရတဲ့အထဲ ထီးတစ်ချောင်းကို နှစ်ယောက်အတူ ဆောင်းလျှက်သား လမ်းလျှောက်ထွက်ရသတဲ့။

“ကိုနေဘွိုင်းကလဲနော်၊ ဘာမှန်းလဲ... သိဘူး မိုးတိတ်မှ လျှောက်ရင် မရဘူးလဲ”

“မရဘူး”

လှစ်တစ်တစ် ပြေသံကိုပင် သက်ထားဇော်က သဘော
တကျနှင့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။

အာကာနှင့် သက်ထားက အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်း
တွေပါ။ ဒါပေမယ့် အာကာရဲ့ဘော်ဒါ ခပ်မိုက်မိုက် စတိုင်လ်နှင့်
နေဘွိုင်းကိုပဲ သက်ထားက ကြိုတ်၍ နှစ်ခြိုက်မိသည်။

ဒါပေမယ့် အာကာကပြောတော့ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့။

နေဘွိုင်းရဲ့ချစ်သူကို သက်ထားဇော် မမြင်ဘူး။

ကံကောင်းသော ထိုမိန်းကလေးတို့ အားကျမိသည်။

ဒီညနေမှာ အာကာအိမ်ကို နေဘွိုင်းရောက်လာပြီး
နောက် အပြင်ထွက်မည်ပြင်သောအခါ သူ့မက ဘာရယ်မဟုတ်
ကားပေါ် ကမန်းကတမ်းတက်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ။

ဒီလိုလိုက်လာတဲ့အတွက် အာကာက တွေ့နပ်ပျော်ရွှင်
နေတာ သူမ ခိုပိမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သား ကားရှေ့ခန်းမှာ
ဘာတွေ တီးတိုးတီးတိုး တိုင်ပင်နေသလဲ မသိ။ ကားကိုလည်း
နှေးတုန်တုန်မောင်းကာ စက်ဘီးတစ်စီးနောက်သို့ မျက်ခြေမပြတ်
အောင် ရှေ့ဖိုးလိုက်ခဲ့ကြတာ တွေ့ရသည်။

စက်ဘီးကို ခပ်မြန်မြန်နှင်းနေသူက သက်ထားဇော်တို့
နှင့် ထစ်လမ်းတည်း အတူနေတဲ့ကောင်မလေး။

မျက်မှန်းတန်းနေမိပေမယ့် သက်ထားဇော်နှင့် မခင်မင်။

နောက် ကယ်ရီယာမှာထိုင်တဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်း
ကလေးကိုတော့ သူမ မသိ။

ပန်းစတော်ဘယ်ရီရောင် အောင်းဘီရှည်နှင့် တီရှပ်
အနက်လေးကို ရိုးရှင်းစွာ ဝတ်ထားပေမယ့် သူမ သိမ်ကို လှပ
ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ အထေးကနေပင် သိသာသည်။

သက်ထားဇော်သည် မျက်မှောင်လေးကုပ်လျှက်သား
တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာပါသည်။

သူမတို့ဟာ နေဘွိုင်းနှင့်များ ပတ်သက်နေသလား။

နေဘွိုင်းရည်းစားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ထင်မိ၏။

ရည်းစားဆိုရင် တိတ်တိတ်လေး နောက်ယောင်ခံလိုက်
ကြည့်ပါမလားနော်။

သိချင်တာတွေ နောက်မှ အာကာကို မေးရမည်။

နေဘွိုင်းရှေ့မှာတော့ ပေါ်တင်မမေးရဲပေ။ သူ့မျက်နှာ

ကြီးက သုန်မှုန်မှုန်နှင့်မို့ လန့်လည်းလန့်မိသည်။

အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်ရောက်လျှင် ကားတံခါးကို
ပင် သေချာမပိတ်နိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်သား ကမန်းတတမ်း ဆင်း
သွားကြတာ။

သက်ထားကိုတော့ ခဏစောင့်ဆိုသဖြင့် ဘုမသိဘမသိ
ခပ်ပျင်းပျင်း ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရတာ။

နောက်တော့ မိုးက ပြန်ခနဲ ရွာလာသည်။ ပြီးတော့
အာကာနှင့် နေဘွိုင်းလည်း ပြန်ပြေးလာကြသည်။

ပြီးလျှင် လုံးဝမထင်မှတ်သော တောင်းဆိုမှုတစ်ခုကို
သက်ထား လက်ခံရရှိတာပဲလေ။

အခုလို နေဘွိုင်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကန်ဘောင်ပေါ်
ထီးလေးတစ်ချောင်း အတူတူဆောင်းပြီး တွဲလျှောက်ကြဖို့ဆိုတာ
စိတ်ကူးပင် မယဉ်ရဲခဲ့တာ အမှန်ပါ။

သက်ထားဇော် ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်နှင့် ကြည်နူး
ရွှင်ပြနေမိ၏။ မိုးရေထဲ လျှောက်သွားဖူးသမျှထဲ ဒီတစ်ခါ အပျော်
ဆုံးပါပဲ။

သက်ထားဇော်ကသာ နေဘွိုင်းမျက်နှာကို ခဏခဏ
မော့ကြည့်မိသော်လည်း နေဘွိုင်းက သူမဖတ် မကြည့်။

သူပုံစံက အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပုံမျိုးဖြင့် တပ်နှံတစ်ရာကို
ရင်ဆိုင်တော့မလို ဟန်ပြင်ထားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သက်ထားလည်း သူ့ကို ဘာမှမပေးရဲ။ မနှောင့်ယှက်ရဲ။
သူ့ခြေလှမ်းနှင့်အတူသာ ဂရုစိုက်ပြီး မိအောင်လျှောက်
နေရသည်။ နေဘွိုင်းသည် ထီးရွတ်ကို အပေါ်သို့ ပင့်ထင်ကာ

ဘယ်ညာနှစ်ဖက်စလုံး ကျိုးကန်းတောင်မှောက် နှာဖွေလာသည်။

မိုးမယ်ကို လက်ငင်းနှင့်အတူ တွေ့ကိုတွေ့ရမည်ဟု
ရာနှုန်းပြည့် သူ့ယုံသည်။

လမ်းတစ်ဝက်နားရောက်မှသာ ဓာကယ်ငှက်များ လက်ငင်း
မပါဘဲ ယိုးမယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်ကောဟ သူ ကယောင်
တတမ်း ပြန်တွေးပြန်သည်။

သူ ဘာလှုပ်မလဲ...

ဒါဆိုလျှင် ယိုးမယ်က သက်ထားဇော်နှင့် ခုံတွဲခတ်လာတဲ့
သူ့အပေါ် အထင်လွှဲ စိတ်ကောက်ပါလိမ့်မည်။

ကိစ္စ မရှိ... ဒါကို သူ ဖြေရှင်းနိုင်သည်။

လက်ငင်းနှင့် ယှဉ်တွဲပြီးသာမြင်ရရင် ... ဒါကိုပဲ သူ
ကြောက်သည်။

သို့သော် သူ ကြောက်နေသောအရာကို မကြာမီပင် သူ မြင်တွေ့ရတော့မည်။

ခုံတန်းလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်လာသည်။

ထီးကွယ်ဆောင်ထားတဲ့ ခုံတွေတွေကိုပင် သူ အသေ အချာမြင်အောင် လိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ နေဘိုင်းရယ်၊ အားနာစရာကြီး”

သက်ထားဇော်မှာ ရှက်မျက်နှာပူစွာ ဟန်ထားမိ၏။

ကြည့်လေ... သူများစုံတွဲတွေကို ပြူးထူးပြုတ် ပေါ်

တင် သွားကြည့်နေတာ။ နေဘိုင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

“ဤနေဘိုင်း ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲဟင်”

နေဘိုင်းက မဖြေပါ။

“အခုန စက်ဘီးပေါ်တ ကောင်မလေးလား”

သူ ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“ဘောင်းဘီရှည်ပန်းစတော်ဗယ်ရီရော့ဇီလေးနဲ့လေ

အဲဒါများ ဟိုးမှာ ရပ်နေတယ်... မတွေ့ဘူးလား”

ဟာ... အလေးက မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ သိပ်

တနဲ ဟာကျသွားရ၏။

မျှော်လင့်ထားပြီးသားဆိုပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးနှင့် ကြွေကွဲသွားရပြီ။ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခုလာနိုင်နေသလို ခဲစားလိုက်ရသည်။

ခုံတန်းပေါ် မထိုင်ဘဲ မိုးရွာထဲ ခုံကို မှီပြီး ရပ်နေကြတဲ့ နှစ်ယောက်... တီးရွပ်လက်ရှည်အနက်ခဲ၊ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီအပွန့် သူတို့ဖက်ကို ကျောပေးရပ်နေတဲ့ သူက လက်ငင်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ...

လက်ငင်းရှေ့မှာ မကွယ့်တကွယ်လေး၊ မခိုတရီလေး ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးပုံစံကရော ကိုယ့်ရဲ့ယိုးမယ်ဖွဲ့ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သေးလိမ့်...။

တဖြောဖြော နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော မြင်ကွင်းကို နေဘိုင်း က အံ့ကြိတ်ကာ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမိသည်။

ဇာတ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က ကြည့်လို့မဝ အောင် ပျော်ဝင်ကြည့်နှူးနေတဲ့ လက်ငင်းနှင့် ယိုးမယ်ဟာ ဘေး ဖတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိပြုမိကြပေ။

သူတို့ရဲ့အနားမှာ အချစ်ဓာတ်တွေ စီးဖြာဝန်းရံနေ သလိုပဲ ထင်ရ၏။

“အဟမ်း... အဟမ်း”

အနားက ဖြတ်လျှင် နေ့ချိုင်းက တမင် ချောင်းဟန်သံ ပြုလိုက်၏။

ပြီးတော့ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သက်ထားဇော်ရဲ့ ပုခုံးကလေးကို ပိုင်စိုးမိုင်နင်း သိမ်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။

အနီးကပ်ကာ ဖြတ်သွားတဲ့ စုံတွဲကို လက်ငင်းရော ယိုးမယ်ဝါ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပုခုံးဖက်ကာ ထီးမိုးပေး ထားသော နေ့ချိုင်းက သူတို့ထံ မှပြူးနှင့် ခပ်တည်တည်ကြည့်၏။ သူ့စာပြုံးက ထိမထင်ဟန်။ မိုးက ခုနလောက် သည်းထန်မနေ တော့ဘဲ ခပ်ဖွဲဖွဲ ဖြစ်သွားပါပြီ။

လက်ငင်းသည် ထိုအတွဲကို လိုက်ကြည့်ရင်း တအံ့တမြဲ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရသလို ယိုးမယ်ဖွဲ့ရဲ့ မျက်နှာလေးမှာလည်း မယုံကြည်နိုင်ဟန် . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ မင်း ချာတိတ် မင်းကိုအရွဲ့ တိုက် တွဲပြတာလား”

“ဟုတ်ပါ့မလား . . . ကိုကြီးရဲ့ ယိုးမယ်တို့တောင် ဒီမှာ မတော်တဆ လာတွေ့ တွဲဥစွာ၊ သူ့ နဂိုကတည်းက အသစ်တစ် ယောက် ထပ်တွဲနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ယိုးမယ်က တွေးတွေးဆဆနှင့် မှတ်ချက်ချသည်။ နေ့ချိုင်း အပြုအမူကို သူမ နားမလည်။

ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ဒီမိုး ရွာနေချိန် ခနလေးအတွင်းမှာပဲ အဖြစ်အပျက် တွေ့စာ ဆန်းကြယ်စွာ တိုက်ဆိုင်နေပါရောလား။

ဟိုနှစ်ယောက်က ကြင်နာစွာ ပုခုံးဖက်လျက် စာရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။ ယိုးမယ်က နှုတ်ခမ်းလေးဖိစိုက်၍ ဇေဇေဝါ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား ယိုးမယ်”

လက်ငင်းက သူမ အမူအယာကို ကြည့်ကာ မေးလိုက် မိသည်။

“သူက ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ နည်းနည်းထူးဆန်းနေလို့ ပါ ကိုကြီးရဲ့”

“ဒါဆို ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မခံစားရဘူးလား”

ကိုကြီးလက်ငင်းရဲ့ မေးခွန်းကို သူမ ချက်ချင်းအဖြေ မပေးနိုင်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ သူမ လည်း မမြောက်တတ်။

www.burmeseclassic.com

၂၄၈ ❀ ဆုလေးနွယ်

“ဒီမှာ ခဏလောက်ထိုင်လိုက်ပါလား”

ကိုကြီးစကားကြောင့် ခုံတန်းလေးမှာ အတူတူထိုင်ဖြစ် သွား၏။ ယိုးမယ် ခပ်ငေးငေးလေး ငြိမ်သက်နေလျှင် လက်ငင်း က သူမဖက် နည်းနည်းတိုးရွေ့လာ၏။

အခုန ပြောခွင့်မသာတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို အခုပြော ခွင့်ရသွားပြီလေ။ စက္ကန့်လေးတွေတိုင်းမှာ ပြောင်းလဲမှုဆိုတာ ရှိတတ်သလားကွာ။ သူကလေးကို ကြည့်ကာ လက်ငင်းရင်ဆဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြအောင် အခုန်ကြမ်းလာသည်။

လက်ငင်းက ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ သူမလက်ကလေး ကို ဆွဲယူလျက် လက်ဖမ်းအိအိလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးနှင့် ပြေးညှင်းစွာ ထိတွေ့လိုက်သည်။

နှစ်သိမ့်သော ထိုအနမ်းဖွဖွလေးဟာ ကောင်းကင်ပေါ် က ကျလာသော လက်ဆောင်လေးတစ်ခုပမာ ယိုးမယ်ဖွံ့ရဲ့ နှလုံးသားကို တဖျပ်ဖျပ် တောင်ပံခတ်သွားစေလေသည်။

ဆုလေးနွယ်

